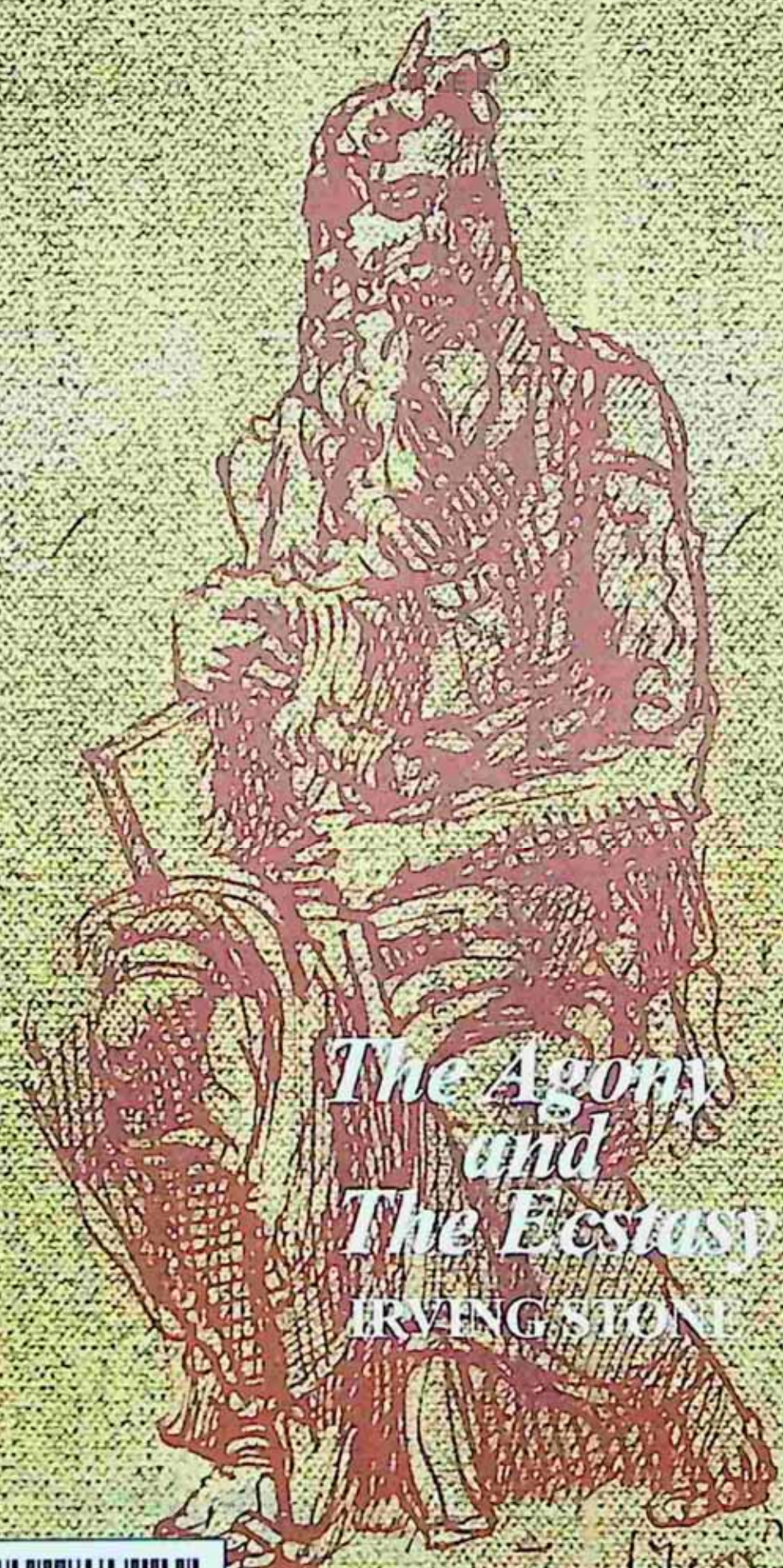

မင်းကယ်အန်ဂျယ်လို
 ခင်မျိုးချစ်

*A Biographical Novel
 of
 Michelangelo*

*The Agony
and
The Ecstasy*
IRVING STONE

Lawrence
1 - 11.26.19

www.gutenberg.org

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်။
 - ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်။
 - တတိယအကြိမ် - ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၁၉ ခုနှစ်။ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာပုံးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးအောင်ဇော်ထွန်း၊ ပုံရိပ်ရှင်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၈၃၆)
အမှတ်-၈၊ အိမ်ကြီးလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်
 - တန်ဖိုး - ၄၈၀၀ ကျပ်

*The Agony
and
The Ecstasy*
IRVING STONE

မိုင်းကယ်ဆီနိုကျယ်ထို
ခင်မျိုးချစ်

A Biographical Novel
Michelangelo

အခန်း (၁)

ဆရာကြီး၏ ပန်းချီစတူဒီယိုခန်း

“ငါ့ဦးခေါင်းကြီးကိုက ပုံပန်းမကျလိုက်တာ၊ နဖူးကြီးက ငါ့ပါးစပ်နဲ့ မေးစေ့ပေါ်မှာ တအားဖိနေသလိုပဲ၊ စရွေးလေးများ ကိုက်ပြီး လုပ်မပေးကြဘူး ထင်ပါရဲ့”

ဟု ညည်းလိုက်သည်။

သူ၏ သေးသွယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကို အသာ ရွှေ့လိုက်သည်။ သူ့ညီအစ်ကို လေးယောက်မှာ အိပ်နေကြဆဲ ဖြစ်၍ မနိုးအောင် ဂရုစိုက်ရသည်။ ရုပ်ပုံထဲက သူ့မျက်နှာပုံကို ခဲတံနှင့် ခပ်မြန်မြန်လေး ရေးဆွဲပြီး ပြုပြင်လိုက်သည်။

“အင်း... မျက်နှာကို အခုလို ပြန်ပြင်လို့ မဖြစ်တာ ခက်တယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူသည် ပါးပြင်ကို ကျယ်လာအောင် ချဲ့ပေးလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။

ငှက်တေးသံကလေး တစ်ခု ပြတင်းပေါက်ကြီးထဲက သီကျူးဝင်လာသည်။ အသံရှင်မှာ သူ့သူငယ်ချင်း ဃရာဏာချို ဖြစ်ရပေမည်။

သူသည် ပုံဆွဲစက္ကူကို အိပ်ရာအောက်သို့ ထိုးငှက်လိုက်ပြီး ခြေသံ မကြားရအောင် အသာလေး လှေကားမှ လမ်းပေါ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဖရန်နက်စကို ဃရာဏာချီသည် ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း လှလင်ပျိုလေး ဖြစ်သည်။ ဝါကြန့်ကြန့် ဆံပင်နှင့် ဖျတ်လတ် ပြာလဲ့သော မျက်လုံးများ ရှိသည်။ သူသည် ပန်းချီဆရာကြီး ဃာလန်ဒါအီယို ထံ ပညာသင်နေသော တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ဆရာ၏ စတူဒီယိုခန်း မှ ခဲတံ၊ စက္ကူ အစရှိသော ပန်းချီပစ္စည်းများကို မသိမသာ လစ်၍ မိုင်ကယ် အိန်ဂျယ်လိုအား ထောက်ပံ့နေသူ ဖြစ်သည်။

“ဒီတစ်ခါ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား။”

ဟု ဃရာဏာချီက မေးသည်။

“အေး... အဲဒါ ငါ့အတွက် ငါ့ဘာသာ ပြန်ပေးတဲ့ မွေးနေ့ လက်ဆောင်ပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ငါ ပြောတာ မှတ်ထားနော်၊ ဃာလန်ဒါအီယို ဆိုတဲ့ ပန်းချီဆရာကြီးက တပည့်တွေကို ကျိုးနွံမှ ကြိုက်တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဈေးကြီးဟောင်း လဟာပြင်ကွင်းကို ဖြတ်လာ ခဲ့ကြသည်။ အမဲသားဆိုင်များ ရှေ့တွင် အသားတုံး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တွေ ဆွဲချိတ်ထားသည်။ မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုသည် ခဏရပ်ပြီး ဆင်မိုင်ကီးလ် ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘေး ဝတ်ပြုဆုတောင်းစင် ခပ်မြင့်မြင့်တွင် ရှိသော စိန့်မတ်၏ ရုပ်တော်မူပုံကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ပန်းပုပညာဟာ အနုပညာထဲမှာ အထွတ်အထိပ်ပဲ”

ဟု ရင်ထဲကပင် တက်လာသည့် အသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ဃရာဏာချီက-

“ဟေ့... ငေးမနေနဲ့၊ လာကွ၊ အလုပ်ရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဃာလန်ဒါအီယို၏ ပန်းချီ စတူဒီယိုခန်းထဲ သို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းမှာ မျက်နှာကြက် အမြင့်ကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။ ဝင်လာလိုက်သည်နှင့် ဆေးနံ့၊ မီးသွေးနံ့ ရသည်။ အလယ်ဆောင်တွင် သစ်သား စားပွဲခုံကြီး ရှိသည်။ စားပွဲပတ်လည်တွင် အလုပ်သင် တပည့် လေး ငါး ခြောက်ယောက်တို့သည် ကိုယ်စီ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် သူတို့ကိုယ်

ကို ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ မှီချလိုက် ထိုင်နေကြသည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် လူတစ်ယောက် ဆေးအရောင်များကို ဆုံထဲတွင် ကျည်ပွေ့နှင့် ထောင်းနေသည်။ ဆွဲလက်စပုံများကို အခန်းနံရံတစ်လျှောက်ကို မှီလျက်၊ ထောင်လျက် ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြင့်ထားသည့် ကြမ်းပြင်အဆင့်ပေါ်တွင် အသက်လေးဆယ် အရွယ်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူ၏ စားပွဲပေါ်မှာ ကလောင်တံ၊ ခဲတံ၊ စုတ်တံ၊ ပုံဆွဲစာအုပ်များ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သူ့နေရာနှင့်သူ ချိတ်များဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ဃာရာဏာချီသည် သူ့ဆရာ၏ စားပွဲရှေ့ အောက်နားမှ ရပ်၍-
“ဆရာကြီး၊ သူပဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လို ဆိုတာ”

ဟု ပြောသည်။

မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုသည် သူ့ကို ဆရာကြီး၏ မျက်လုံးအစုံဖြင့် ငုံ့ထွေးခံရသလို ခံစားရသည်။ ထိုမျက်လုံးအစုံမှာ အိတလီရှိ အနုပညာသည်များတွင် သူမတူအောင် စူးရှ မြင်တတ်သည့် မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုကလည်း သူ့မျက်လုံးတွေကို အအားမထားဘဲ အစွမ်းကုန် အသုံးချလိုက်သည်။ ဆရာကြီး၏ မျက်နှာသည် သိမ်မွေ့သည်။ မေးရိုး ခိုင်မာသည်။ ဆံပင် မည်းမှောင်၍ ရှည်သည်။ လက်ချောင်းများ ရှည်သွယ် ပျော့ပျောင်းသည်။

ဆရာကြီးသည် မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လို၏ မိဘ အမည်ကို မေးသည်။ သည်နာမည်ကို ကြားဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ဟု မေးသည်။

“ဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပါပြီ”

ဟု မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုက ဖြေသည်။

“ဒီမှာ ဆယ်နှစ်သားက စပြီး သင်ရတယ်၊ သုံးနှစ်လုံးလုံး ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“ကျောင်းမှာ အချိန်ဖြုန်းနေတာပေါ့၊ လက်တင်နဲ့ ဂရိစာတွေ သင်နေရပါတယ်”

ဆရာကြီး၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးများသည် မသိမသာ တွန့်သွားသည်။ အဖြေကို သဘောကျဟန် တူသည်။

“ဒါဖြင့် ပုံဆွဲတတ်သလား”

“ကြိုးစားပြီး သင်ယူပါမယ်”

ထိုအခါ ဃရာဏာချီက ဝင်၍-

“သူ့လက်ရာ ကောင်းပါတယ်၊ သူ့အဖေ အိမ်နံရံပေါ်မှာ ဆွဲတာတွေ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောသည်။

“အေး... နံရံပန်းချီဆရာ ဆိုပါတော့ကွာ”

ဟု ဆရာကြီးက ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုက ခုလောက် ရယ်စရာလေး ပြောသည်ကိုပင် မခံနိုင်ချေ။

“အို... ဒါတော့ ဆေးရောင်နဲ့ တစ်ခါမှ စမ်းပြီး မကြည့်ဖူးသေးပါဘူး”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... တခြား ဘာအရည်အချင်းတွေများ ရှိသလဲ မသိဘူး၊ ကိုယ့်ဂုဏ်ကို ကိုယ်ဖော်တဲ့ အရည်အချင်းတော့ မင်းမှာ ရှိတာပဲ၊ ကဲ... ဒါဖြင့် ငါ့ကို ပုံတစ်ပုံလောက် ဆွဲပြစမ်း၊ ဘာကို ဆွဲမလဲ”

မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုသည် စတူဒီယိုခန်းကြီးကို သူ့မျက်လုံးနှင့် လျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆောင်းဦးရာသီ စပျစ်သီးပွဲတော်အခါတွင် လူငယ်လေးတွေ စပျစ်သီးတွေကို အလုံးလိုက် အခိုင်မှ ပါးစပ်နှင့် ခြွေယူ မျိုချသကဲ့သို့ သူ့မျက်လုံးနှင့် မြင်သမျှကို သိမ်းကျုံး မျိုချယူလိုက်သည်။

“စတူဒီယိုထဲက ဟာတွေကို ဆွဲပြပါမယ်”

ဆရာကြီးသည် တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး-

“စက္ကူနဲ့ မီးသွေးခဲ ပေးလိုက်”

ဟု သူ့သူငယ်ချင်း ဃရာဏာချီကို ပြောလိုက်သည်။

မိုင်ကယ်သည် ခုံတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အလုပ်စသည်။ သူ၏ မျက်လုံးက မြင်သလောက် လက်က လိုက်နိုင်သည်။ အပေးအယူ မျှသဖြင့် အလုပ်တွင်သည်။ မကြာမီပင် သူ့ပခုံးထက် စီးပြီး တစ်ယောက်က ကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

“ပြီးမှ မပြီးသေးဘူး”

ဟု သူက ဆိုသည်။

ဆရာကြီးသည် ပုံဆွဲစက္ကူကို ယူကြည့်သည်။

“တော်လောက်ပါပြီ၊ ဃရာဏာချီ ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ မင်းလက်ကိုင် သန်သားပဲ”

မိုင်ကယ်သည် သူ့လက်ကို ရှေ့မှာ မြှောက်ပြပြီး-

“ဒါတော့ ကျောက်ဆစ်သမား လက်ပဲ”

ဟု ဂုဏ်ယူကာ ဆိုလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျောက်ဆစ်သမားတော့ မသုံးဘူး၊ ကဲ... ဒါဖြင့် ငါ့ဆီမှာ အလုပ်သင်အဖြစ် လက်ခံမယ်၊ ပထမနှစ်မှာ ငါ့ကို ခြောက်ဖလော်ရင် ပေးရမယ်”

“ကျွန်တော် ဘယ်လောက်မှ မပေးနိုင်ဘူး”

ဆရာကြီးသည် မိုင်ကယ်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းအဖေဟာ မဆင်းရဲပါဘူး၊ သူက မင်းကို ငါ့ဆီမှာ အလုပ်သင်စေချင်ရင်တော့...”

“ကျွန်တော့်အဖေကလား၊ ပန်းချီအကြောင်း ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ငါက မင်းကို အလုပ်သင်အဖြစ် လက်ခံရင်တော့ကော သူက မင်းကို မရိုက်တော့ဘူးတဲ့လား”

“အို... ဒါတော့ မရိုက်အောင် ပြောရမှာပေါ့၊ ပထမနှစ်မှာ ဆရာကြီးက သူ့ကို ခြောက်ဖလော်ရင် ပေးမယ်၊ ဒုတိယနှစ်မှာ ရှစ်ဖလော်ရင် ပေးပြီး တတိယနှစ်ကျတော့ ဆယ်ဖလော်ရင် ပေးမယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ဘယ်ရိုက်တော့မလဲ”

“ဟ... ဒါမျိုးက ဘယ်တုန်းကမှ မကြားစဖူးပါလား”

“ဒီလို မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်တော် ဒီမှာ လာမလုပ်နိုင်ဘူး”

ထိုအချိန်၌ကား အခန်းထဲရှိ အလုပ်သင် ပန်းချီကျောင်းသားများသည် သူတို့လက်ထဲက အလုပ်ကို ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် ချထားပြီး ငေးကြည့်နေကြသည်။ မိုင်ကယ်သည် ဆရာရှေ့မှာ ရိုဂိုသေသေပင် ရပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အလျော့တော့ မပေးချေ။ ဆရာ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ‘ကျွန်တော်’

ဒါလောက်တော့ အဖိုးတန်ပါတယ်’ ဟု နှုတ်က မဆိုသော်လည်း သူ့မျက်လုံးက ပြောနေသည်။

ဆရာကြီးသည် စိတ်ထဲ ခပ်အောင့်အောင့်နှင့်ပင် သူငယ်လေးကို လေးစားချင်လာသည်။

“ကဲ... ဒါဖြင့် မင်းအဖေကို ခေါ်ခဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိုင်ကယ်တို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ယရာဏာချီက မိုင်ကယ်၏ ပခုံးကို ဖက်ပြီး-

“မင်းဟာ စည်းကမ်းဥပဒေ ရှိသမျှကို ချိုးဖောက်တာပဲ၊ ဒါတောင် ဝင်ခွင့်ရလိုက်သေးတယ်ကွာ”

မိုင်ကယ်သည် စာဆိုတော်ကြီး ဒန်တော နေခဲ့သော အိမ်နှင့် ဘာဒီးယား ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို လမ်းတစ်လျှောက် ဖြတ်သွားသည်။ သူ့အဖို့မှာ ပြတိုက်ကြီးထဲ ဖြတ်လျှောက်ရသည်နှင့် အတူတူ ဖြစ်သည်။ တပ်စကင် နယ်သားများသည် ကျောက်သားကိုင်ရာတွင် လက်မြောက်ကြသည်။ သူတို့သည် ကျောက်သားကို ကိုင်တွယ်ရာတွင် ချစ်သူရည်းစားကို ယုယပိုက်ထွေးသလို ကိုင်ကြသည်။ သူတို့ ဘိုးဘေးအစဉ်အဆက် ကျောက်တောင်များမှ ကျောက်တုံးများကို ခွဲယူလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျောက်တုံးများကို နွားများဖြင့် ဆွဲပြီး သယ်ယူကြသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ကျောက်များကို ဖြတ်တောက်၊ အနားသတ် ပုံသွင်းပြီး အိမ်၊ နန်းတော်၊ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သာလာယံအဆောင်များ၊ မြို့ရိုးများ၊ ခံတပ်များ ဆောက်လုပ်ကြသည်။

တပ်စကင် နယ်သားများသည် ငယ်စဉ်ကပင် ကျောက်တုံးများ၏ သဘာဝကို အတွေ့အထိ၊ အနံ့ဖြင့် သိနားလည်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၅၀၀ လောက်ကစ၍ သူတို့၏ ဘိုးဘေးများသည် သူတို့နယ်ထွက် ‘ငြိမ်းချမ်းသာကြည်’ ကျောက်များကို ကိုင်တွယ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကျောက်များဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့သော မြို့တော်ကြီးများ တင့်တယ်လှပပုံမှာ မြင်သူတိုင်း အသက်ရှူမှားမတတ် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဖလော်ရင့် မြို့တော်သားတိုင်းပင် သူတို့မြို့က ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးကို မခွဲနိုင် မခွာရက်အောင် ရှိကြသည်။

မိုင်ကယ်သည် သူ့အိမ်နံ့ဘေး အပေါက်က ဝင်၍ မီးဖိုခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားသည်။ သူ့မိထွေး လူကရီဇီယာသည် တော်တာမုန့် ဖုတ်နေသည်။ တော်တာကို ဤသို့ ပြုပြင်ရသည်။ ကြက်သားကိုဆီနှင့်ကြော်ပြီး ကြက်သွန်၊ နနွင်း၊ ကြက်ဥ၊ အမွှေးအကြိုင် အရွက်များနှင့် ညက်နေအောင် ထောင်းသည်။ ထိုနောက် ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ဝက်သားအစိုကို ဒိန်ခဲ၊ ဂျုံမှုန့်၊ သစ်ကြမ်းပိုး၊ ချင်းနှင့် ရောပြီး အလုံးကလေးများ လုံးသည်။ ၎င်းတို့ကို ဂျုံမှုန့်နှင့် ဖက်ထုပ်လေးများ လုပ်ရသည်။ ထိုဖက်ထုပ်လေးများကို ယခင်က ပြုပြင်ထားသည့် ကြက်သားထောင်းနှင့် တစ်ထပ်စီ ဇလုံပန်းကန်ထဲ ထည့်သည်။ စွန်ပလုံသီး၊ အယ်လမွန်သီးများကိုလည်း ဘေးက ခြံရံထည့်သည်။ ထိုနောက် အပေါ်က ဂျုံမှုန့်နှစ်များနှင့် ဖုံးအုပ်သည်။ ပြီးမှ မီးသွေး ပြာပူနှင့် ဖုတ်သည်။

မိုင်ကယ်သည် မိထွေးကို နှုတ်ဆက်သည်။

လူကရီဇီယာက-

“မိုင်ကယ်ရေ၊ မင်းအတွက် ဒီကနေ့ စပါယ်ရှယ် အထူးလုပ်ထားတယ်၊ မင်း လျှာလည်သွားမယ့် လက်သုပ်ကွဲ့။”

ဟု ပြောကာ ဆီးကြိုသည်။

လူကရီဇီယာသည် နံနက်တိုင်း လေးနာရီ၌ ဈေးသို့ ထသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် တောက ယာတောဈေးသည်တွေ လှည်းနှင့် ကျောက်လမ်းမပေါ်တွင် မောင်းလာကြတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ လှည်းများပေါ်တွင် ကြက်ဥ၊ ဒိန်ခဲ၊ အသားတွေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပါလာသည်။ လူကရီဇီယာသည် အကောင်းဆုံး အသီးအပွင့်တွေကို စိတ်ကြိုက် ရွေးဝယ်သည်။

လူကရီဇီယာသည် သိမ်မွေ့ သဘောကောင်းသည်။ သို့ဖြစ်၍ သားငါးယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုကို ယူခဲ့သည်။ သားငါးယောက်သာမက အစ်ကိုတစ်ယောက်၊ ယောက်မ တစ်ယောက်၊ အမေ တစ်ယောက် နောက်ထပ် အဆစ်ပါလိုက်သေးသည်။ သူတို့တစ်တွေကို ချက်ပြုတ် ကျွေးရသည်။ သို့ရာတွင် မီးဖိုခန်းဆောင်ထဲမှာတော့ လူကရီဇီယာသည် တောသုံးထောင် အစိုးရသည့် ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ တန်ခိုးအာဏာ ရှိသည်။ မိုင်ကယ်သည် သူ့မိဘများ အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက် အခန်းမှာ အိပ်သဖြင့် နံနက်အရုဏ်မကျင်းမီ

အချိန်တွင် သူ့အဖေနှင့် ဈေးသွားဖို့ ပြင်နေသော သူ့မိထွေးတို့ အချိအချာ အရေးဆိုသော စကားများကို ကြားရသည်။

“ငါတွေ၊ လိမ္မော်သီးတွေကလည်း ဝယ်လိုက်ရတာ နေ့တိုင်းပါ ပဲလား”

“အို... ရှင်ဟာ ပိုက်ဆံတွေ အိတ်ထဲ အပြည့်ထည့်ပြီး ဗိုက်လော့ဟောင်းလောင်းထားမယ့် လူစားမျိုးပဲ”

“ဘာကွ၊ တို့အမျိုးထဲမှာ ဟိုးရှေးပဝေသဏီကစပြီး အစာငတ်ခံ ခဲ့တဲ့လူ မရှိခဲ့ပါဘူး”

မိုင်ကယ်သည် မီးဖိုခန်းထဲက ဖြတ်ပြီး အိမ်ခန်းမထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဝက်သစ်ချသား ထိုင်ခုံကြီးတစ်ခုကို မီးလင်းဖို မျက်နှာမူလျက် ချထားသည်။ သားရေ ခင်းထားသော ကုလားထိုင်များ နံရံကို ကပ်လျက် စီထားသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှာ သူ့အဖေ၏ စာကြည့်ခန်း ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ လိုဒိုဗီကိုသည် စာရင်းစာအုပ်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

လိုဒိုဗီကိုသည် သူ့သား ဝင်လာသည်နှင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးမှာ ထည်ဝါလှသည်။ မုတ်ဆိတ်နှင့် တစ်သားတည်း ကျနေသည်။ မုတ်ဆိတ်မှာ မေးစေ့အောက်တွင် လေးလက်မခန့် အရှည် ထားသည်။ သူ့ဆံပင်ထဲတွင် အဖြူတွေ ရောနေသည်။ သူ၏ ညှိမှောင်သော မျက်လုံးများသည် စိတ်သောကအပြည့် ရှိနေသည်။ သူတို့၏ မျိုးရိုးအစဉ် အဆက်ပိုင် ဥစ္စာပစ္စည်း လယ်မြေများသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာခဲ့သည်။ ရှေးကဆိုလျှင် လယ်ယာ၊ အိမ်၊ တိုက်တာ၊ ရွှေ ငွေတွေ ပေါခဲ့သည်ကို စာချုပ်စာတမ်းများဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မိလိုက်သေးသည်။

“တို့အမျိုးက မိဒီချီ အမျိုးနဲ့ တန်းတူ ရှေးကျတဲ့ အမျိုး”

ဟု သူ့သားတွေကို ပြောဖူးသည်။

တစ်ချိန် တစ်ခါက သူတို့ ဗြူရီနာရီတီ မျိုးရိုးသည် အစိုးရအဖွဲ့တွင် မြို့တော်ဝန် အရာရှိကြီးများအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်လေးနှစ်ခန့် ၁၄၇၄ ခုနှစ်က လိုဒိုဗီကို ကိုယ်တိုင် တောင်ပေါ်ကျေးရွာ နှစ်ရွာအတွက် အဝေးရောက် မြို့တော်ဝန်ရာထူး ရခဲ့ဖူးသည်။ ဤသည်ပင် သူတို့အမျိုးထဲက မင်း ချီးမြှင့်ခံရသည်မှာ နောက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

မိုင်ကယ်သည် ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာသည့် နေပူဆာတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့အမေ ရှိစဉ်က နေခဲ့သည့်အိမ်ကို သတိရနေသည်။ ထိုအိမ်မှာ အာနိတောင်ကြား ဆက်တစ်နာနိ မြို့ကလေးမှာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါက သူတို့မိသားစုမှာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိကြသည်။ သူ့အမေ ဆုံးသွားသောအခါ အဖေသည် သူ့အလုပ်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး မှိုင်းငေးလိုသာ နေတော့သည်။ ဒေါ်ဒေါ် ကပ်ဆင်ဒရာက အိမ်မှုရေးရာတွေကို ကြည့်ရှုသည်။ မိုင်ကယ်သည် အထီးကျန် ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို သူ့အဘွား မွန်နာအလက်နွေနှင့် တိုပိုလီနို မိသားစုက လွဲ၍ ဘယ်သူကမျှ ဂရုမစိုက်ကြချေ။ တောင်ကြားလမ်းတစ်ဖက်ရှိ ကျောက်ဆစ်သမား တိုပိုလီနို၏ ဇနီး မွန်နာမာဂရီတာက မိုင်ကယ်ကို နို့တိုက် မွေးခဲ့ရသည်။

မိုင်ကယ်၏ အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး ဖလော်ရင့်မြို့တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မိုင်ကယ်သည် အခါအခွင့်ရတိုင်း တိုပိုလီနို မိသားစုတို့ဆီသို့ သွားလည်ပတ်သည်။ သူတို့ အိမ်ဝင်းခြံထဲတွင် ငြိမ်းချမ်းသာကြည် ကျောက်တုံးတွေကို နန်းတော် ဆောက်ဖို့ အုတ်ခဲပုံစံ ဖြစ်အောင် ဖြတ်ဖို့ ရှိသည်။ မိုင်ကယ်သည် သူ့စိတ်ထဲ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကို ကျောက်တုံးများကို တိတိကျကျ ဖြတ်တောက်ရသည့် အလုပ်ထဲမှာ မြှုပ်နှံလိုက်သည်။ သူ့ကို တိုပိုလီနို၏ သားများက ကျောက်တုံး တိတိကျကျ လှပနေအောင်၊ ဖြတ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့သည်။

မိုင်ကယ်သည် သူ့အတိတ်သို့ ပြန်သည့် အတွေးကို ရပ်လိုက်သည်။
 “အဖေ၊ အခု ကျွန်တော် ဃာလန်ဒါအီယိုဆီက လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်သင်အဖြစ် လက်ခံမယ်တဲ့”

လိုဒိုဗီကိုသည် မတ်တတ်ရပ်၍ သူ့သားအပေါ်ကို မိုးလျက် ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့မျိုးရိုး နိမ့်ကျနေသည့်အထဲ သူ့သားက လက်မှုပညာသည် လုပ်ချင်သည် ဆိုလျှင်တော့ နာလန်ထူတော့မည် မဟုတ်တော့။ အသူတစ်ရာ ချောက်ထဲ ကျဆင်းတော့မည်ဟု သူ အောက်မေ့သည်။

“ဒီမှာ မိုင်ကယ်၊ မင်းကို ငွေကြေး ဒါလောက် အကုန်အကျခံပြီး ကျောင်းထားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ သိရဲ့လား၊ သိုးမွေးကုန်သည်အသင်းမှာ

mg...com

ဝင်ပြီး တစ်နေ့ လူချမ်းသာ ကုန်သည်ကြီး ဖြစ်အောင်လို့ သိရဲ့လား၊ ဒီ ဖလော်ရင့် မြို့တော်မှာ လူတွေဟာ ဒီလိုနဲ့ စပြီး ချမ်းသာကြတာချည်းပဲ၊ မိဒီချီ အမျိုးလည်း ဒီက စတာပဲ၊ ဒီတော့ မင်းက ပန်းချီဆရာ လုပ်ပြီး အချိန်ဖြုန်း၊ ဘဝတစ်ခုလုံး အဆုံးခံ၊ အမျိုးဂုဏ် ဖျက်မယ် ဆိုတာကို ငါ ခွင့်မပေးဘူး ဟေ့၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ တို့အမျိုးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးရာအတွင်းမှာ လက် အပွန်းတီးခံပြီး တစ်ခါမှ လုပ်မစားခဲ့ဘူးကွ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ငွေအတိုးကြီး စားလာခဲ့ကြတာပဲ”

ဟု မိုင်ကယ်က ပြန်ပြောသည်။

“တို့အမျိုးဟာ ငွေလဲလှယ်ရေး အသင်းဝင်တွေ ဖြစ်တယ်၊ ဖလော်ရင့် မြို့တော်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ အသင်းတစ်ခုပဲ၊ ငွေချေးတဲ့ အလုပ်ကလည်း ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်ပဲ”

မိုင်ကယ်သည် သူ့အဖေကို ရယ်သွမ်းသွေး၍ ချောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးလေး ဖရန်ဆက်စကိုတို့များ မိုးရွာလာရင် ရွှေ ငွေဒင်္ဂါးတွေကို သိမ်း၊ စားပွဲခေါက်လိုက်တာ သိပ်မြန်တာပဲ၊ သူ့လောက် လက်မြန်တဲ့ လူဖြင့် မရှိပါဘူး”

သူ့နာမည် ပြောသံ ကြားသည်နှင့် ဦးလေး ဖရန်ဆက်စကိုသည် အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာသည်။ သူ့အသံပြာကြီးနှင့် ပြောသည်။

“မိုင်ကယ်၊ မင်း မိုက်လှချည်လား၊ ဘာလို့များ တို့အမျိုးဂုဏ်ကို ဖျက်ဆီးချင်တာလဲ”

မိုင်ကယ်မှာ ဒေါမာန်ထလာသည်။

“ကျွန်တော်လည်းပဲ မျိုးရိုးမာန် ရှိတာပဲ၊ တစ်နေ့ကျရင် ဖလော်ရင့် မြို့တော်ကြီး တစ်ခုလုံးက ဂုဏ်ယူရမယ့် အလုပ်မျိုး ကျွန်တော် လုပ်ချင် တယ်၊ ဒိုနာတယ်လိုရဲ့ ပန်းပုမျိုးတွေ၊ ဗာလန်ဒါအီယိုရဲ့ ပန်းချီလက်ရာမျိုး တွေပေါ့၊ အဲဒီအလုပ်မျိုး ကျွန်တော် လုပ်ပြနိုင်အောင် အခု ပညာသင်ချင် နေတာ ဘာပြုလို့ တားနေကြတာလဲ”

လိုဒိုဗီကိုသည် သူ့သား၏ ပခုံးပေါ် အသာလက်တင်၍-

“သားလေး မိုင်ကယ်”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့သား ငါးယောက်တွင် သူသည် မိုင်ကယ်ကို အချစ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သည်သားကလေးကို သူ အားအကိုးဆုံး ဖြစ်သည်။

“သားလေး မိုင်ကယ်၊ မင်း ပြောတဲ့ ဒိုနာတယ်လို ဆိုတာ လက်လုပ်သမားနဲ့ စပြီး ဒီလိုနဲ့ တစ်သက်လုံး ပြီးသွားရတာပဲ၊ အခု ယာလန်ဒါအိယိုလည်း ကြည့်ပါကွာ၊ ဒီလိုနဲ့ ပြီးရမှာပါပဲ”

ဟု ပြောသည်။

ဦးလေး ဖရန်ဆက်စကိုသည် တပ်စကင် နယ်သားပီပီ စကားပုံနှင့် ပြောတတ်သည်။

“မင်း မကြားဖူးဘူးလားကွ၊ မြည်းခေါင်းကို ဆပ်ပြာရည်နဲ့ ဆေးလို့ ဆပ်ပြာကုန်၊ လူပန်းပဲတဲ့”

“အို... ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲက အနုပညာစိတ်ကို ညှစ်ထုတ်လိုက်ရင်တော့ တံတွေးတောင် ထွေးစရာ အရည်ကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု မိုင်ကယ်က အော်ပြောလိုက်သည်။

လိုဒိုဗီကိုသည်-

“ကဲ... မိုက်ရိုင်းဦးကွ”

ဟု အော်ပြီး မိုင်ကယ်ကို တအား ဆက်ကာဆက်ကာ လက်သီးနှင့် ထုလေတော့သည်။ မိုင်ကယ်သည် လေမုန်တိုင်းတွင် မိခံရသော တိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့ ခေါင်းကို ငုံ့ခံသည်။ နှုတ်ကတော့ အလျှော့မပေးသေးချေ။

“လူ ဆိုတာ မွေးလာကတည်းက သူ လုပ်ချင်တဲ့ ဝါသနာကိုယ်စီ ပါလာတာချည်းပဲ”

ဟု သူ့အဘွား ပြောလေ့ရှိသော စကားပုံကို ရေရွတ်နေသည်။

တံခါးဝတွင် သူ့အဒေါ် ကပ်ဆင်ဒရာ ရပ်နေသည်ကို သူ့မျက်လုံး ထောင့်နားကနေ၍ မြင်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ဘာတွေ ပြောမှန်းမသိ ဝင်ပြီး အော်ပြောနေသည်။ ထိုအခိုက် ရိုက်နှက်သံ၊ အော်သံ ဟစ်သံတွေ တစ်ခါတည်း ရပ်သွားသည်။ သူ့အဘွား အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ အဘွားသည် သူ့ဘာသာ အေးအေးနေတတ်သည်။ သို့သော်လည်း မိသားစုကိစ္စ အရေးကြီးလာလျှင်တော့ သူ ဝင်လာပါသည်။ လိုဒိုဗီကိုသည် ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒါပဲကွ၊ ပန်းချီ ပန်းပုဆရာတွေဆီ သွားအလုပ်သင်မယ် ဆိုတဲ့ စကား နောက်ထပ် မကြားချင်ဘူး”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

မွန်နာအလက်ဇန္ဒာသည် သူ့သားဆီသို့ ဦးတည်လျက် ပြောချ လိုက်သည်။

“ဒီကလေး ‘သိုးမွေးကုန်သည်အသင်း’ ဝင်ပြီး သိုးမွေးကြီး ကျစ် တာနဲ့ ပရဆေးဆရာတွေဆီ သွားပြီး ဆေးအရောင်တွေ စပ်တာနဲ့ ဘာများ ထူးဦးမှာလဲ၊ မင်းအနေနဲ့ ဒီသား ငါးယောက်အတွက် ဘာအမွေမှ ပေးနိုင် မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ရှိတဲ့ ဥစ္စာလေးဟာ သားငါးယောက် မပြောနဲ့၊ ကြက်ငါးကောင်တောင်မှ မဝဘူး၊ သူတို့ ငါးယောက်စလုံး ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် အလုပ်လုပ်ကြရမှာပဲ၊ ဒီတော့ မိုင်ကယ်လည်း သူ ကြိုက်ရာ သွားလုပ် ပါစေပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ သူ အလုပ်သင်သွားဖို့ ပိုက်ဆံ ပေးစရာ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး”

ထိုအခါ မိုင်ကယ်က ညင်သာစွာ ပြောလိုက်သည်။

“အဖေ ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ ဃာလန်ဒါအီယိုက အဖေ့ကို ပိုက်ဆံ ပေးမှာပါ”

လိုဒိုဗီကိုသည် အဖဘုရားသခင်ကိုသာ တ ရှာတော့သည်။

ဃာလန်ဒါအီယို၏ ပန်းချီ စတူဒီယိုသည် အီတလီပြည်တွင် အလုပ်အများ ဆုံး၊ လူအစည်ကားဆုံး ဖြစ်သည်။ ဃာလန်ဒါအီယိုတို့ ညီအစ်ကို အားလုံး ပန်းချီဆရာများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏အဖေမှာ ရွှေပန်းထိမ် ဖြစ်၍ သူတို့ ၏ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖလော်ရင့် မြို့တော်သူများ နှစ်သက် သော ရွှေပန်းကုံး လုပ်ရာတွင် လက်မြောက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဃာလန်ဒါ ဟူသော ပန်းကုံးသည် အမည်ရခဲ့သည်။

မိုင်ကယ်အဖို့ စတုဒီယို အခန်းကြီးမှာ လူစည်ကား အလုပ်များ သလောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြသည်။ မေကာဒီ ဆိုသူသည် အလုပ်သင် များ၏ ခေါင်သူကြီး ဖြစ်၍ မိုင်ကယ်ကို သိမ်းသွင်းယူသည်။

“ပန်းချီဆွဲတယ် ဆိုတာ အဆင်အယင် အလှအတွက်ပဲ၊ ပြီးတော့ ရှေးက ပုံပြင်တွေကို အသက်ဝင်လာအောင် ဖန်တီးဖို့၊ လူတွေကို စိတ် ချမ်းသာစေဖို့လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ မိမိ ယုံကြည်ချက်အတွက် အသေခံသွားရ တဲ့ သူတော်စင်တွေရဲ့ ပုံတွေကို ဆွဲပြရာမှာတောင် အဲဒီအချက်တွေနဲ့ ပြည့်စုံ ရမယ်၊ မိုင်ကယ်... မင်း ဒါတွေကို အမြဲသာ မှတ်ထား၊ အောင်မြင်တဲ့ ပန်းချီ ဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ”

သူတို့ စတုဒီယိုတွင် အစီအစဉ်နှင့် အပ်ကျမပ်ကျ သင်ကြားပေး သည်ဟူ၍ မရှိချေ။ သူတို့၏ အနုပညာ ခံယူချက်မှာ နံရံပေါ်မှာ ချိတ်ထား သည့် စာတန်းတွင် ဖော်ပြထားသည်။

‘သဘာဝသည် အကောင်းဆုံးသော လမ်းပြဆရာ ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း တစ်ခုခုကို ရေးဆွဲဖြစ်အောင် ရေးဆွဲပါ။’

မိုင်ကယ်သည် သူတို့လူစု ကိုယ်စီကိုယ်လဲ လုပ်နေကြသည့် လုပ်ငန်း များကို လေ့လာရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဃာလန်ဒါအိယိုသည် တော်ဏာ ဗြူအိုနီ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နံရံပန်းချီများအတွက် အားလုံးခြုံပြီး ပုံစံတစ်ခု ရေးဆွဲထားသည်။ အရေးကြီး၍ လူမြင်ကွင်းကျမည့် အစိတ် အပိုင်းများနှင့် လူပုံတူများ ပါသည့် အပိုင်းများကို ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲသည်။ ကျန်အပိုင်းများကိုကား တပည့် ပန်းချီအလုပ်သင် ဝါရင့်သူ များ ရေးဆွဲကြသည်။ အငယ်ဆုံး တပည့်များကို လခြမ်းပုံ အပြားများပေါ် တွင် လေ့ကျင့်နေစေသည်။ သူတို့ ရေးဆွဲနေသည်ကို ကောင်းကောင်း မမြင် ရချေ။

နှစ်ပတ်ကြာမျှသော အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားသည်။ စာချုပ် လက်မှတ်ထိုးရ၍ ပထမအရစ် လစာငွေ ရမည့်နေ့သို့ ရောက်လာ သည်။ မိုင်ကယ်၏ စိတ်ထဲတွင် လစာနှင့် တန်အောင် သူ ဘာမျှ မလုပ် ပေးခဲ့ရသေးဟု ထင်မိသည်။ သူ့အလုပ်မှာ ပန်းချီဆေး သွားဝယ် အစရှိ သည့် ဗာဟီရ အလုပ်များသာ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့နံနက် မိုင်ကယ်သည် ရောင်နီမလာမီ အိပ်ရာက နိုးသည်။ အဝတ်အစား လဲ၍ စတုဒီယိုသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆရာကြီးသည် သူ့ကို သံပြတ်နှင့် တိုတိုပင် နှုတ်ခွန်းဆက်သည်။ သူ အလုပ်များနေသည်။ သူတော်စင် 'စိန်ဂျွန်' က 'ယေရှု' ကို ဘာသာဝင် လူသစ်တစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံ၊ ကျမ်းစာ ဖတ်နေပုံ ရေးဆွဲနေသည်။ ဆရာကြီးသည် ယေရှု၏ အသွင်အပြင်ကို သူ့စိတ် ထဲမှာ ထင်မြင်လာသလို ပုံသွန်း ဖန်တီး၍ မရနိုင်ဘဲ အခက်တွေ့နေသည်။ မိုင်ကယ်သည် သူ့ဆရာကြီးကို စိုက်ကြည့်ရင်း စိုးရိမ်လာသည်။

“အင်း... ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ ပိုက်ဆံပေးရမယ့်နေ့ ဆိုတာ မေ့နေတော့မှာလား။”

မိုင်ကယ်သည် ပိုက်ဆံကိုင် အလုပ်တာဝန်ယူသူ ဆရာကြီး၏ ညီ ဒေးဗစ် အနီးသို့သွားပြီး နားနားကပ် တီးတိုးပြောသည်။ ဒေးဗစ်သည် သူ့ ခါးပတ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်၍ ဒဂါးပြား နှစ်ပြား ထုတ်ယူပြီး မိုင်ကယ်ကို ပေးသည်။ ကန်ထရိုက် စာရင်းစာအုပ် ထိုးပေးရာ မိုင်ကယ်သည် သူ့ရှေးဦးပထမ လစာရငွေ စာရင်းဇယားတွင် သူ့အမည် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ဧပြီ ၁၆ ရက်၊ ၁၄၈၈ ခုဟု ရက်စွဲတပ်လိုက်သည်။

မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လို၏ လက်မှတ်

သည်ငွေစလေး သူ့အဖေ လက်ထဲ အပ်လိုက်ရလျှင် ဘယ်လိုနေမလဲ ဟု စိတ်ကူးလိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်း စိမ့်တက်လာအောင် ပျော်သွားသည်။ သူသည် သူ၏ပိတိုထဲတွင် နစ်မျောနေသည်မှာ ဘယ်လောက် များ ကြာသွားသည် မသိချေ။ သူ့အနား စကားပြောသံတွေ ဆူညံလာသည့်

ကြားထဲက အလုပ်သင်ကျောင်းသား ဂျက်ကိုပို၏ အသံကျယ်ကြီး ပေါ်လာသည်။ ဂျက်ကိုပိုမှာ ပေါင်မုန့်သည်သား လူရှုပ်ကလေး ဖြစ်၏။

“ဒါဖြင့် အားလုံး သဘောတူတယ်နော်၊ လမ်းကြီး နံရံပေါ်က တစ္ဆေရုပ်ကို မြင်ဖူးကြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီပုံကို စိတ်ထဲက မှန်းပြီး ပုံတူ ဆွဲကြရမယ်၊ အတူဆုံး ဆွဲနိုင်တဲ့လူက တို့တစ်တွေကို ထမင်းကျွေးရမယ်၊ အရက်တိုက်ရမယ်၊ ကဲ... လာကြ၊ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ မဟုတ်လား”

ဂျက်ကိုပို ခေါ်လိုက်သော နာမည်များထဲတွင် မိုင်ကယ် မပါချေ။ သူ့ရင်ထဲမှာ အောင့်သက် နာကျင်သွားရသည်။ သည်တစ်ခါမှာလည်း သူ့ကို ဝိုင်းပယ်ကြပြန်ပါပကော။ သူသည် ကလေးဘဝကစ၍ အထီးကျန် တစ်ကိုယ်တည်း နေခဲ့ရသည်။ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ဃရာဏာချီ တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သူသည် အခြားကလေးများ ကစားသည့် ဝိုင်းထဲသို့ ဘယ်တော့မှ မပါရချေ။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ညောင်နာနာ ပိန်သေးသေးမို့လေလား၊ မရယ်မပြုံး ငုံးတိတိမို့လေလား။ မိုင်ကယ်သည် အများတကာ ဝိုင်းထဲ ဝင်ချင်ရှာလှသည်။

ဂျက်ကိုပိုသည် အများကြားအောင် အော်ပြောနေပြန်သည်။

“အချိန် ဆယ်မိနစ် ပေးမယ်ဟေ့”

“ကျွန်တော် ဘာလို့ ဝင်မပြိုင်နိုင်ရတာလဲ”

ဟု မိုင်ကယ်က မေးသည်။

ဂျက်ကိုပိုက မဲ့ရွဲ့ပြောလိုက်သည်။

“မင်းလား၊ ဝင်ပြိုင်လို့ရော နိုင်မှာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ကွာ”

“အို... ဒါတော့ စမ်းကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ကြည့်ကြပါဦးလေ၊ ကျွန်တော်လည်း သိပ်တော့ မခေလှသေးပါဘူး”

“ကဲကွာ၊ ဒါဖြင့်လည်း လုပ်၊ ဟေ့... အားလုံး အဆင်သင့်နော်”

ဂျက်ကိုပိုက သဘောတူလိုက်သည်။

မိုင်ကယ်သည် ကတုန်ကယင်နှင့်ပင် စက္ကူနှင့် မီးသွေးခဲကို ဆွဲယူပြီး လမ်းမှာ သူ နေ့စဉ်လို မြင်ဖူးခဲ့သော တစ္ဆေ မှင်စာရုပ်ပုံကို မှတ်မိသလောက် ရေးဆွဲချသည်။

“အချိန်စေ့ပြီ၊ မင်းတို့ ဆွဲထားတာတွေ ခုံပေါ် တင်ကြတော့”

ဟု ဂျက်ကိုပိုက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မိုင်ကယ်သည် သူ့ ပုံဆွဲစက္ကူချပ်ကို ခုံပေါ်မှာ လာတင်သည်။
ဂျက်ကိုပိုသည် ပုံကို အံ့အားသင့်ကာ စိုက်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်... ငါတော့ မယုံနိုင်အောင်ပဲကွ၊ လာကြည့်ကြစမ်းဟေ့၊
မိုင်ကယ် မိုလ်စွဲသွားပြီ”

ဟု ဂျက်ကိုပိုက အော်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ အားရဝမ်းသာနှင့် မိုင်ကယ်ကို ဝိုင်း၍ ချီးကျူးကြသည်။
မိုင်ကယ်သည် ရွှင်လန်း ဝမ်းသာနေသည်။ သူသည် လူသစ်ကလေးမျှသာ
ဖြစ်သည်။ သူသည် ပညာသင် ဘက်တော်သားတွေကို ညစာဝယ်ကျွေးဖို့
အခွင့်အရေးကို ရခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံး ခုနစ်ယောက်တောင်မှပါလား။
အမယ်လေး... အသားဟင်း မျိုးစုံ၊ အချိုပွဲ သစ်သီး၊ ယမကာတွေပါ ဆိုရင်
တော့ ကနေ့ရတဲ့ ရွှေစလေးတွေတော့ အတော်ကို လျော့ပါးသွားတော့မှာပဲ။
မိုင်ကယ် စိတ်အားငယ်သွားပြန်သည်။

အစားအသောက်ဆိုင်ဆီသို့ သူတို့ လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ သူ့ထက်
ငါ ဦးအောင် ရှေ့သို့ တက်ကြသည်။ ရယ်မောကြသည်။ မိုင်ကယ်သည်
စိတ်မသိုးမသန့် ဖြစ်လာသည်။ သူ့မိတ်ဆွေ ဃရာဏာချို အနားကပ်ပြီး-

“ငါ့ကို သက်သက်ညစ်ကြတာ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုမှန်း သိရင်ကော မင်း တမင် မကောင်း
တရောင်း ပုံဆွဲပစ်မှာတဲ့လား”

မိုင်ကယ်သည် အပြုံးကျဲကျဲလေး ပြုံးလိုက်သည်။ သူသည် တမင်
တကာ သူ့လက်ရာကို လျှော့ဆွဲမည့်လူမျိုး မဟုတ်ချေ။

“ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့ စားရဖို့ သေချာပြီးသား ဖြစ်နေတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မိုင်ကယ်သည် ဆရာကြီး ယိုင်အိုဗန်နာ တော်နာဖြူအိုနီ၏
ရုပ်ပုံ ဆီဆေးပုံတူ အပြီးသတ်နေသည်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည်။ ထိုပုံမှာ
သတ်သတ် ဆွဲခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဆီဆေးနဲ့ ဆွဲတာတွေဟာ မိန်းမတွေ အတွက်ပါကွာ”

ဟု ဆရာကြီးက ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီပုံပန်းမျိုးကို နံရံပန်းချီကားထဲမှာ ထည့်သုံးနိုင်တယ်၊ လူပုံဆွဲရာမှာ စိတ်ကူးနဲ့ ထွင်ပြီး ဘယ်တော့မှ မဆွဲနဲ့ မိုင်ကယ်၊ လူစင်စစ် သဘာဝထဲက ယူပြီး ဆွဲရတယ်”

ဟု ပြောသည်။

သူတို့ သင်တန်းသား တပည့်ထဲက ဗင်နီဒက်တိုသည် ဘယ်တော့မှ လက်လွတ် ရေးဆွဲသည်ကို မိုင်ကယ် မတွေ့ရဖူးချေ။ သူက မိုင်ကယ်ကို ပြောသည်။

“လူရဲ့ မျက်နှာကို သုံးပိုင်း ခွဲထားရတယ်။ ပထမ ဆံပင်နဲ့ နဖူး၊ ပြီးတော့ နှာတံ၊ ပြီးတော့ မေးစေ့နဲ့ ပါးစပ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်နေကိုယ်ထား၊ မိန်းမတွေတော့ ထားလိုက်ပါလေ၊ တစ်ယောက်မှ အချိုးအစားကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ... အဲ... လက်က ပေါင် အလယ်ကောင်အထိ ရောက်ရတယ်၊ လူရဲ့ အရပ်အမောင်းဟာ မျက်နှာရဲ့ ရှစ်ဆ ရှိရတယ်၊ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းထားလိုက်တဲ့ အနေအထား ဟာ သူ့အရပ်အမောင်းနဲ့ ညီရမယ်”

မိုင်ကယ်သည် ဂဲဩမေတြီနည်းနှင့် အကွက်ချထားသည့် ပုံစံထဲ မှာ လူ၏သဏ္ဍာန် ပေါ်လာအောင် ရေးဆွဲရသည်။ သူ ကြိုးစား၍တော့ လုပ်ပါသည်။ သို့သော် မသာခေါင်းထဲ လူသေတွေ သွင်းရသလို သူ့စိတ် ကျပ်တည်းနေလေသည်။

ဂျက်ကိုပိုထံမှလည်း ပညာရပါသည်။ အနုပညာတော့ မဟုတ်ချေ။ မြို့ထဲ အပ်ကျသည်ကိုပင် ဂျက်ကိုပိုက သိသည်။ သူ နေ့စဉ် ကျက်စားရာ အရပ်များမှာ အစားအသောက်ဆိုင်၊ တည်းခိုအိမ်၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်၊ ပြည့်တန်ဆာ အိမ်တန်းနှင့် လမ်းလေးခွ ကျောက်ထိုင်ခုံတွေပေါ်မှာ ထိုင်နေ ကြသည့် အဘိုးကြီးများ စကားပိုင်းတို့ ဖြစ်သည်။ သည်နေရာတွေ တစ်ပတ် လှည့်လိုက်လျှင် အတင်း သတင်း အဖျင်းတွေ အတော်စုံလာသည်။

ဃာလန်ဒါအိယိုတွင် ချင်နီဏီ ရေးသော ပန်းချီပညာ စာတမ်း စာအုပ် တစ်အုပ် ရှိသည်။ ဂျက်ကိုပိုသည် ထိုစာအုပ်ကြီးကို ဖွင့်လျက် ဖတ်သည်။ တကယ်တော့ သူ စာတစ်လုံးမှ ဖတ်တတ်သည် မဟုတ်ချေ။

သူ အလွတ်ရနေသော စာတွေကို ရွတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“သင်သည် အနုပညာသည်တစ်ဦး ဖြစ်လာလျှင် သင့်ဘဝကို စည်းကမ်း ကလနား သတ်ရမည်၊ ဘာသာရေး၊ စာပေ၊ ဒဿနိကပညာ၊ သိပ္ပံပညာတွေ လေ့လာသော ကျောင်းသားတစ်ဦးနှင့်မခြား သိပ်သည်းစွာ နေထိုင်ရမည်။ သင့်လက်ကို မထိခိုက်အောင် စောင့်ရှောက်သောအားဖြင့် အစားအသောက် ကို သင့်လျော် မျှတစေရမည်။ သင်၏လက်ကို လေတိုက်နေသော သစ်ရွက် ပမာ လှုပ်ရှား တုန်ချဉ်းစေတတ်သည့် အမှုတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုအမှုကား အခြား မဟုတ်၊ မာတုဂါမများနှင့် အဖန်ဖန် နှီးနှောခြင်း ဖြစ်သည်။”

ဂျက်ကိုပိုသည် ဝါးလုံးခွဲသလို ရယ်ချလိုက်သည်။

“ကဲ... ငါ အခုဆို ပန်းချီကို မဆွဲနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ မင်းတို့ သိကြရောပေါ့ကွာ၊ ဟီး ဟီး၊ ဆရာကြီးရဲ့ နံရံပန်းချီကားတွေဟာလေ လေ တိုက်နေတဲ့ သစ်ရွက်တွေလို ဆတ်ဆတ်ခါပြီး လှုပ်ရှားကုန်မှာ စိုးလို့ကွ”

တစ်ညတွင် မိုင်ကယ်သည် ဃရာဏာချီနှင့်အတူ မြို့တော်ကောင်စီ ရုံးရှေ့က ဖြတ်၍ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ရုံးရှေ့ လဟာပြင်တွင် လူများ စုရုံးနေကြသည်။ နန်းတော်ကြီး၏ လသာဆောင် ‘လျောင်းတော်ဦး’ တွင် ကား တူရကီဘုရင်ထံမှ သံအမတ်ကြီးသည် မြို့တော်ကောင်စီဝင်များအား သစ်ကုလားအုတ် တစ်ကောင် လက်ဆောင်ပေးအပ်နေသည်။ သံအမတ်ကြီး သည် ဖောင်းထုပ်ကြီးနှင့် မြေကြီးအထိ ရှည်လျားသော ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်ဆင် ထားသည်။ မိုင်ကယ်သည် ထိုပြကွင်းပြကွက်ကို ပန်းချီဆွဲချင်စိတ် ပေါက် လာလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုပြကွင်း၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အနည်းငယ်မျှ သာ ဆွဲယူနိုင်မည်ကို သူ သိသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဃရာဏာချီကို ညည်းညူပြောမိသည်။

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ကျားကစားတဲ့ ကားချပ်ကြီးနဲ့ တူနေတာပဲ၊ မသိ တာနဲ့ သိတာနဲ့ဟာ အဖြူ တစ်ကွက်၊ အမည်း တစ်ကွက်လို သူ့အလှည့်ကျ လည်ပတ်နေတာပဲ”

နောက်တစ်နေ့တွင် မိုင်ကယ်သည် စတူဒီယိုသို့ စောစော ရောက် လာသည်။ သူ့ဆရာကြီး ရေးဆွဲထားသည့် ပုံများကို လေ့လာမှ ဖြစ်တော့ မည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာသည်။ ဆရာကြီး၏ စားပွဲအောက်တွင် အထုပ် တစ်ခု တွေ့သည်။ အပေါ်က ‘အပြစ်မဲ့သူများကို ရက်စက်စွာ သတ်ခြင်း’

ဟူသော စာတန်းထိုးထားသည်။ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နံရံပန်းချီ အတွက် အကြမ်းပုံများ ဖြစ်သည်။ မိုင်ကယ်သည် ထိုပုံများကို ခုံပေါ်မှာ ဖြန့်၍ ကြည့်သည်။ ဆရာကြီး၏ လက်ရာ အရေးအကြောင်းများသည် ရှင်းလင်း ပြတ်သားသလောက် အားပြည့်ဝသည်။ မိုင်ကယ်သည် ထိုပုံများကို ကူးဆွဲ နေသည်။ မကြာမီပင် ဆရာကြီး ရောက်လာ၍-

“မင်းကို ဒါတွေ ကိုင်ကြည့်ဖို့ ဘယ်သူက အခွင့်ပေးသလဲ”

ဟု မေးသည်။

မိုင်ကယ်သည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် လက်ထဲက မီးသွေးခဲ ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လေ့လာချင်လို့ပါ။ လေ့လာမှ မြန်မြန်တတ်မယ်၊ တတ်မှလည်း ဆရာကြီးကို ပိုပြီး ကူညီနိုင်မယ်”

မိုင်ကယ်၏ ပြင်းထန်သော စိတ်ဇောများသည် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ပေါ်နေသည်။ ဆရာကြီးသည် စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ဘဲ သူ့စားပွဲသို့ ခေါ်သွား ပြီး အသွားတုံး ကလောင်တံ တစ်ချောင်းကို ပေးလိုက်သည်။ ဆရာကြီး သည် အခြားကလောင်တံ တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ကလောင်ကို ခုလို သုံးရတယ်၊ မျက်လုံးတွေအတွက် စက်ဝိုင်း ဆွဲ၊ နှာခေါင်းဆိုရင် ခုလို ထောင့်စွန်းဆွဲလိုက်ပြီးတော့ ပါးစပ်နဲ့ အောက် နှုတ်ခမ်းကို အခုလို အသွားတိုလေးနဲ့ ခြစ်လိုက်”

မိုင်ကယ်သည် ဆရာကြီး၏ လက်သွားရာအတိုင်း လိုက်၍ ရေးဆွဲ သည်။ ဆရာကြီးသည် ဒက်ခနဲ ဒက်ခနဲ လျင်မြန်စွာ ရေးခြစ်လိုက်သည်။ ဆရာကြီး၏ လက်ရာ အကောက် အကွေးကြောင်းများသည် ရေများ မြင့် ရာမှ နိမ့်ရာသို့ သာယာညင်းပျောင်းစွာ သက်ဆင်းလာသကဲ့သို့ ချောမွေ့စွာ ပေါ်လာပြီးလျှင် လူကိုယ်ခန္ဓာ ပုံသဏ္ဍာန်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာသည်။ လူပုံသဏ္ဍာန်တွေ ဘယ်လောက်များများပင် ဆွဲစေကာမူ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူ၊ တစ်ခု ခြားလျက် ထွက်လာသည်။ မိုင်ကယ်၏ မျက်နှာမှာ ပီတိတွေ ဖြာဝင်းနေသည်။

“အဝတ်မပါတဲ့ လူကိုယ် ပုံသဏ္ဍာန်တွေ တစ်ခါတစ်ရံ ဆွဲရ မကောင်းဘူးလား”

ဟု မေးသည်။

“အိုက္က... ပန်းချီကားထဲမှာ လူတွေကို အဝတ်ဝတ်ထားတဲ့ ပုံပဲ ဆွဲရမှာပဲ။ ဘာပြုလို့ အဝတ်မပါတဲ့ပုံ ဆွဲတာကို လေ့ကျင့်နေရမှာလဲ။ ဟိုအရင် ဂရိလူမျိုးတွေပဲ အဝတ်မပါတဲ့ ပုံတွေ ဆွဲခဲ့၊ ထုခဲ့ကြတာ။ သူတို့က မိစ္ဆာ တွေပဲ။ တို့က ခရစ်ယာန်တွေအတွက် လုပ်ပေးနေရတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ လည်းကွာ၊ လူ့ကိုယ်ခန္ဓာ ဆိုတာ အရုပ်ဆိုးလှပါတယ်။ ပန်းချီကား ဆိုတာ လှရမယ်။ လူတွေရဲ့စိတ်ကို ရွှင်လန်းစေရမယ်။ ငါတော့ လူတွေကို ရေးဆွဲရင် ဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ဆင်ပြီး ကြွကြွရွရွလေး လျှောက်နေပုံတွေပဲ ဆွဲချင်တယ်”

“ကျွန်တော်တော့ လူတွေကို ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားတဲ့ အတိုင်းပဲ ရေးဆွဲချင်တာပဲ”

ဆရာကြီးသည် ဆင်တာမာရီယာ နို့ဗယ်လာ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နံရံပန်းချီများကို အပြီးသတ် ရေးဆွဲမည့်နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ တစ်တွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ပုံကြမ်းများ၊ စုတ်တံများနှင့် ပစ္စည်းတွေ ကို ထုပ်ပိုးနေကြသည်။ ထိုနောက် ပစ္စည်းတွေကို မြည်းဆွဲသည့် လှည်းငယ် ပေါ်တွင် တင်ကြသည်။ ဆရာကြီးက ရှေ့ဆုံးကနေ၍ တပည့်တွေက နောက် က လမ်းလျှောက်လိုက်သွားကြသည်။ မိုင်ကယ်က လှည်းမောင်း၍ လိုက် လာသည်။

ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့ ရောက်လျှင် မိုင်ကယ်သည် လှည်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အတွင်းတွင် အမွှေးတိုင်နံများ သင်းလျက် ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။ မိုင်ကယ်သည် သူ့ရှေ့တွင် ပေ သုံးရာမျှ ရှည်သော ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း ခန်းမကြီးကို မျှော်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခြေတစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။ အိတလီပြည်၏ အနုပညာ ရတနာသိုက်ကြီးထဲ ဝင်လာရသည်နှင့် တူသည်။ ရှေးအနုပညာ ဆရာကြီးများ၏ ပန်းချီ၊ ပန်းပု လက်ရာများကို ဖြတ်သန်းလာ ခဲ့ရသည်။ ရူချီလေ ခရစ်ယာန် ဘုရားဆုတောင်းခန်းနားသို့ ရောက်လာခဲ့ သည်။ လှပခမ်းနား လှပါပေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာလောက် က မိုင်ကယ် မိခင်၏ ဘိုးဘေးများ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့သည်။

မိုင်ကယ်သည် ထိုခရစ်ယာန် ဘုရားဆုတောင်းခန်းတွင်းသို့ တစ်ခါ မှ မဝင်ခဲ့ဖူးချေ။ သူ့အမေ မရှိသည့်နောက် ဆွေမျိုးတွေ အဆက်ဖြတ်ခဲ့ကြ သည်။ ယခု ဆင်တာမာရီယာ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင်း၌ အလုပ် လုပ်ရဦးမည် ဖြစ်၍ ထိုဝတ်ပြု ဆုတောင်းခန်းမထဲသို့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

မိုင်ကယ်သည် ခရစ်ယာန် ဝတ်ပြု ဆုတောင်းခန်းအတွင်းသို့ ရောက်လျှင် ယေရှုမယ်တော် မာရီ၏ ပုံတော်ရှေ့တွင် နူးထောက်ချလိုက်သည်။ ဤနေရာ တွင် သူ့အမေ၊ သူ့အဘွားတို့ ရှိခိုး ဆုတောင်းခဲ့ကြသည်။ မိုင်ကယ်၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ အိုင်ထွန်းပြီး တအား ပြိုဆင်းလာတော့ သည်။ သူ့နှုတ်ဖျားက ဆုတောင်းစကားတွေ အလိုလို ထွက်လာသည်။ မယ်တော်မာရီကို ရှိခိုး ဆုတောင်းတာလား၊ သူ့အမေကို တိုင်တည်နေတာ လေလား။

မိုင်ကယ်သည် နေရာမှ ထ၍ ခရစ်ယာန် ဝတ်ပြု ဆုတောင်းခန်းထဲ မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အမေဘက်က မျိုးရိုးနှင့် အဖေမျိုးရိုး ကွာခြားလှ သည်။ အမေဘက်က အမျိုးများသည် ဤခရစ်ယာန် ဝတ်ပြု ဆုတောင်းခန်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့သော အချိန်တွင် အဖေဘက်က အမျိုးများမှာ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဖေဘက်က ဗြူရိုနာရီတီ မိုးရိုးက လူများသည် ဘုရားသခင်တည် ခရစ်ယာန် ကျောင်းဆောက် အလုပ်မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ကြချေ။ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားကို နှစ်ပြားမှတ် ခွာကြသည်။ တိုက်တာနေအိမ် ဆောက်ကြသည်။

မိုင်ကယ်သည် သူ့အဖေအိမ်တွင် ပန်းချီကား၊ ပန်းပုရုပ် ဆို၍ တစ်ခုတလေမျှ မမြင်ခဲ့ဖူးချေ။ ကမ္ဘာ့အနုပညာတက္ကသိုလ်ဟု ခေါ်လောက် သည့် ဖလော်ရင့် မြို့တော်ကြီးတွင် သူတို့ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်မျှ နေလာခဲ့ကြပြီး ပန်းချီကားတစ်ချပ်၊ ပန်းပုရုပ်တစ်ခုမျှ အိမ် မှာ မရှိသည်မှာ မိုင်ကယ် အံ့လိုမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ ဖလော်ရင့်မြို့နေ လူ လတ်တန်းစား နေအိမ်များမှာပင် မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်က ရှိလာခဲ့သည့် ပန်းချီ၊ ပန်းပု ပစ္စည်းများ အထိုက်အလျောက် ရှိကြသည်။ ဗြူရိုနာရီတီ မျိုးရိုးက လူများမှာ ပိုက်ဆံ စေးနှံ နှမြောကြရုံသာ မဟုတ်သေး၊ အနုပညာ၏ ရန်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ အနုပညာ ဖန်တီးသူတွေကို သူတို့က ရွံရှာမုန်းတီးကြသည်။

မိုင်ကယ်သည် ဆရာကြီး အလုပ်ခွင်မှာ အနားကနေ၍ စောင့်ကြည့်

mgbe.com

နေသည်။ ဆရာကြီးသည် ဆေးများကို အိုးငယ်လေးတွေထဲ ထည့်၊ ရောစပ်ပြီး နံရံပေါ်တွင် စ၍ ခြယ်တော့သည်။ သူသည် ခပ်မြန်မြန် လုပ်ရသည်။ တပည့် တစ်ဦးက နံရံကို ပလတ်စတာ ကိုင်ပေးရသည်။ ဆရာကြီးသည် ထိုပလတ် စတာ ကိုင်ထားသည့် နေရာ ခြောက်မသွားမီ ဆေးများ တင်ရသည်။ တစ်နေ့ တာအဖို့ သူ ဘယ်လောက် နေရာများများ ဆေးတင်မည်ကို ကြိုတင်တွက် ထားရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ခြောက်သွားသည့် ပလတ်စတာများကို ပြန်ခွာ ရသဖြင့် ဆက်ကြောင်းကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ငှက်သွင်ပျံကြွ နိမ့်ချို မြင့်တုံ ပြေးနေသော ဆရာကြီး၏ စုတ်ချက်များ သွားမည့်လမ်းကို မိုင်ကယ်က ရှေ့က ကြို၍ ရေလောင်းပေးရသည်။

ထိုနံရံပန်းချီမှာ တော်ဏာဗြူအိုနီ မိသားစုက လှူဒါန်းသည်ဖြစ် ရာ သမ္မာကျမ်းစာဝင် သူတော်စင် ဂျန် ဖွားမြင်သည့် အခန်းကို ရေးဆွဲနေ ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုပန်းချီကားတွင် ပါသော ဂျန်၏ မိခင်နှင့် မီးနေ လာမေးကြသူများ၏ ပုံများမှာ တော်ဏာဗြူအိုနီ အမျိုး မိသားစုမှ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှများ၏ ရုပ်ပုံများ ဖြစ်သည်။ အချောဆုံး အမျိုးသမီးမှာ ပိုးဖဲဝတ်စုံ စိန် ရွှေများ ညွတ်နေအောင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မိုင်ကယ်သည် နံရံပန်းချီကို ရပ်၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သမ္မာ ကျမ်းစာထဲက အတိုင်းဆိုလျှင် သူတော်စင် ဂျန်ကို အလယ်အလတ်တန်းစား မရှိမရှား မိသားစုထဲတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ အခု ပန်းချီကားအတိုင်းဆိုလျှင် ဖလော်ရင့်မြို့တော် ကုန်သည် သူဌေးကြီးအိမ်တွင် မီးနေများ လာမေးကြသည့် လူကုံထံ အမျိုးသမီးစုကို သရုပ်ဖော်ထားသည်။ ဘာသာတရားနှင့် ယှဉ်သည့် သဒ္ဒါဇောပီတိ လုံးဝ မပါပါတကား။

သို့ပေမဲ့ ဆရာကြီးအဖို့ ဖလော်ရင့်မြို့တော်ပင်လျှင် သူ့အဖဘုရား ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာလုံးပင် ဖလော်ရင့်မြို့တော်ကြီးတွင် နေထိုင်သူ လူသူလေးပါး၊ နန်းတော် အိမ်တော်ကြီးများ၊ လမ်းများ၊ လမ်းပေါ် စိတန်း လှည့်လည်သည့် ပွဲလမ်းသဘင်များကို ပန်းချီဖြင့် သရုပ်ဖော်ခဲ့သည်။ မျက်စိ ကလည်း လျင်ပါပေ၊ မြင်တတ်ပါပေ။ သို့ပေမဲ့ ဖလော်ရင့်မြို့တော်ကြီးကို ပန်းချီဆွဲပေးပါဟု ဘယ်သူကမျှ မခိုင်းကြချေ။

သူ့ကို သမ္မာကျမ်းစာထဲက ပုံဝတ္ထုများကိုသာ သရုပ်ဖော် ဆွဲခိုင်း ကြသည်။ သည်တော့ ဆရာကြီးသည် သမ္မာကျမ်းစာထဲက အဖြစ်အပျက် များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဂျေရုဆလင်မြို့တော်၏ နေရာတွင် ဖလော်ရင့်မြို့တော်

m g y r e . c o m

အစားသွင်းပြီး ရေးဆွဲသည်။ သမ္မာကျမ်းစာထဲက လူများ၊ ဇာတ်ဆောင်များ နေရာတွင် ဖလော်ရင့် မြို့သူမြို့သားများကို ထည့်လိုက်သည်။

အရပ်များမှာဖြင့် ချောမွေ့ပြီး အပြစ်ဆိုစရာ မရှိ။ လှပါပေသည်။ သို့ရာတွင် ခံစားချက် အဓိပ္ပာယ်မပါဘဲ ရှိသည်။ မိုင်းကယ် စိတ်အားငယ် သွားသည်။ သူလည်း သူ မြင်သမျှကို ရေးဆွဲချင်သည်။ သို့သော် သူ မြင်ရ သည့်အတွက် သူ့စိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပီတိသုခ ဝေဒနာကို သရုပ်ဖော် ဖို့က သူ့အဖို့ ပို၍ အရေးကြီးနေသည်။

မိုင်းကယ်အိန်ဂျယ်လို (၁၄၇၅-၁၅၆၄)

ဆရာကြီး၏ တပည့်များသည် ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ ကျောက်သား လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ထိုင်ကာ လမ်းပေါ်က ပွဲလှည့်လာ သည်ကို ကြည့်နေကြသည်။ ဖလော်ရင့် မြို့တော်တွင် နေ့တိုင်းလိုပင် ပွဲရှိ

သည်။ မိန်းကလေးများ၏ သွယ်လျ ယဉ်ကျေးသည့် ဆံပင်ရောင်လေးတွေ က နုလှသည်။ ခေါင်းပေါ်မှာ အရောင်လွင်သော ပဝါများ စည်းထားကြ သည်။ ဂါဝန်များမှာ လည်ပင်းကော်လာမြင့်မြင့် တပ်ထား၍ ခါးအောက်တွင် အတွန့်များ ဝေဆာသည်။ ရင်သားများ နေရာတွင် အထည်ပါးကလေးများ နှင့် ပုံဖော်ထားသည်။ ယောက်ျား လူငယ်များသည်လည်း ခြေအိတ်ရှည်ကြီး များပေါ်တွင် သူတို့ မျိုးရိုးအစဉ်အလာ တံဆိပ်များ ထိုးထားသည်။ လူအို လူမင်းများကမူ ညိုမှိုင်းမှိုင်း အဝတ်များ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ဂျက်ကိုပိုသည် ရှေးဟောင်း ရောမ သင်္ချိုင်းဂူထိပ်၌ ထိုင်ပြီး ရှေ့က ဖြတ်သွားသည့် အပျိုယမင်းလေးများကို ဝေဖန်နေသည်။ သူ စိတ်ကြိုက် သဘောအကျဆုံး ကလေးတွေကို ချီးကျူးသော စကားမှာ-

‘မွေ့ရာထက်မှာ ဖက်ချင်စရာလေး’ ဟူသတည်း။

မိုင်ကယ်သည် ဂျက်ကိုပို၏ အနားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူတို့ ထိုင် နေသည့် ရှေးဟောင်း ရောမသင်္ချိုင်းဂူမှာ ခေါင်းပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်သည်။ ကျောက်သားဖြင့် လုပ်ထား၍ အပြင်ဘက်တွင် ကျောက်ဆစ်ပန်းပုများ ထုထား သည်။ မြင်း၊ ရထား၊ လူများ စီတန်းလျက် အသုဘချလာပုံကို သရုပ်ဖော် ထားသည်။ ကျောက်ဆစ်လက်ရာကို မိုင်ကယ်က သူ့လက်နှင့် ပွတ်သပ် ကြည့်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါကွာ၊ ဟောဒီအရုပ်တွေဟာ အခုထိ အသက်ရှင်နေ တုန်းပဲ၊ အသက်တောင် ရှူနေကြသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိုင်ကယ် ပြောလိုက်သော အသံမှာ အားရပါးရ ရှိလှသည်။ သူ့ မိတ်ဆွေများက အံ့အားသင့်ပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ မိုင်ကယ် ရင်ထဲတွင် ကျိတ်ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာ၊ ကျောက်ဆစ် ထုချင်သည့် ဇော ဆန္ဒ ဝေဒနာသည် ဤနေရာမှာ ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

‘ဘုရားသခင်ကိုယ်တိုင် လက်ဦးအစ ပန်းပုဆရာကြီးပဲ၊ လူ ပုံသဏ္ဍာန်ကို သူပဲ ဖန်တီးခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ပညတ်တော်တွေ ပေး တဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုပစ္စည်းကို သုံးသလဲ၊ ကျောက်ကိုပဲ သုံးတယ် မဟုတ်

လား၊ ကြည့်စမ်း၊ ငါတို့ ပန်းချီဆရာတွေ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း လှေကားပေါ်မှာ ပြည့်ကျပ်လို့၊ ပန်းပုဆရာများ ဘယ်နှယောက် ဒီမြို့တော် ကြီးမှာ ကျန်ခဲ့သေးလဲ”

မိုင်ကယ်၏ မျက်လုံးများသည် ညနေဆည်းဆာ မလင်းမမှောင် အချိန်တွင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ပန်းပုဆရာ များ မရှိတော့သည်ကို သူ ဆက်ပြောသည်။

တူ၊ တံစဉ်များကို ကိုင်၍ အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ စိတ်ရော လူပါ ပင်ပန်းလှသည်။ ပန်းချီဆရာများမှာမူ စုတ်တံ ကလောင်များနှင့် သက်သက် သာသာ ရေးဆွဲကြရသည်။

ထိုအခါ ဂျက်ကိုပိုက သရော်လိုက်သည်။ ဃရာဏာချီက မိုင်ကယ် ကို အသာအယာ ဖျောင်းဖျပြောသည်။

“မောပန်းတာကို ချိန်ထိုးပြီး အနုပညာကို ဆုံးဖြတ်ကြစို့ ဆိုရင် ကျောက်တွင်းတူးတဲ့လူက ပန်းပုဆရာထက် သာပြီး ပန်းပဲသမားက ပန်းထိမ် ဆရာထက် သာနေတော့မှာပေါ့”

မိုင်ကယ်က မလျှော့သေးဘဲ ထပ်ပြောပြန်သည်။

“အနုပညာကို ဘာနဲ့ ချိန်ထိုးပြီး ဆုံးဖြတ်သလဲ။ လောကရဲ့ အမှန်တရားကို သရုပ်ဖော်နိုင်တာနဲ့ ဆုံးဖြတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ပန်းပုပညာနဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို အတိအကျဆုံး သရုပ်ဖော်နိုင်တယ်၊ ပုံသဏ္ဍာန်ကို လေးဖက် လေးတန် အပြည့်အဝ ပြပေးနိုင်တယ်၊ မျက်စိလျင်ရမယ့် နေရာ၊ လက် အချိန်အဆ ထားတဲ့ နေရာတွေမှာ တခြား အနုပညာတွေထက် အဆ ရာ ထောင် တိကျဖို့ လိုတယ်”

ဂျက်ကိုပိုသည် သူ ထိုင်နေသည့် နေရာမှ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက် သည်။

“အလကားပါကွာ၊ ပန်းပုပညာ ဆိုတာကိုက ပျင်းစရာကြီးပါ၊ ဒီပညာနဲ့ ဘာများ သရုပ်ဖော်နိုင်လို့လဲ၊ လူ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ခြင်္သေ့၊ မြင်း ဒါတွေပဲ ထပ်တလဲလဲချည်း လုပ်နေကြတာပဲ၊ ပန်းချီပညာနဲ့ဆိုရင် လောကကြီးတစ်ခုလုံး သရုပ်ဖော်လို့ မကုန်နိုင်ဘူး၊ နေ လ နက္ခတ်တာရာ၊ တော တောင် ရေ မြေ၊ မြစ် ချောင်း သမုဒ္ဒရာတွေပေါ့၊ ပန်းပုသမားတွေ

မရှိတော့တာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါလာ မဲပြာပုဆိုး၊ ထပ်ခါတလဲလဲ လုပ်ရတာနဲ့ ကြာတော့ ပျင်းပြီး ပျက်စီးကုန်တာပေါ့”

မိုင်ကယ်၏ မျက်လုံးများ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။

“ပန်းချီ ဆိုတာ ပျက်စီးလွယ်တယ်၊ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မီးလောင်သွားမယ်၊ ဥတုရာသီ သိပ်အေးလွန်းမယ် ဆိုရင် ဆေးတွေ မှိန်ကုန် တာပဲ၊ ကျောက်သားကမှ ကမ္ဘာတည်အောင် မြဲတာ၊ ဟောကြည့်၊ ဒီသင်္ချိုင်းဂူ ပေါ်က အရပ်တွေ ကြည့်စမ်း၊ သူတို့ကို ထုတဲ့နေ့ကအတိုင်း ဒီနေ့အထိ အသစ်စက်စက်ပဲ”

ထိုအခါ မေနာဒီ ဆိုသူ လူငယ်တစ်ဦးက ညင်သာစွာပင် ပြော လိုက်ပြန်သည်။

“မိုင်ကယ်၊ အခု ပန်းပုညာသည်တွေ ရှားနေတာဟာ ကျောက်သား တွေ၊ ကြေးဝါတွေ ဈေးကြီးလို့ ဆိုတာကော မင်း စဉ်းစားမိရဲ့လား၊ ပန်းချီ ဆေးက ဈေးပေါတယ်၊ ပိုက်ဆံပေးခိုင်းတဲ့ လူတွေလည်း ပေါတယ်၊ မင်း ကျောက်ဆစ်က လေ့ကျင့်နေတုန်း ဘယ်သူက ကျွေးထားမှာလဲ၊ ပြီးတော့ လေ့ကျင့်စရာ ကျောက်တုံးကော ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ”

မိုင်ကယ် အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ငိုနေရှာတော့သည်။ ဘာမှမပြောဘဲ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုည မိုင်ကယ်သည် တလူးလူး တလွန်လွန်နှင့် အိပ်၍ မပျော်ချေ။ အခန်းထဲတွင် ပူအိုက်လှသည်။ မိုင်ကယ်သည် အိပ်နေရာက ထ၊ အဝတ် အစားများ လဲလှယ်ပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြို့ထဲ ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီး အပြင်ဘက် တောလမ်းသို့ လျှောက်ကာ ငယ်စဉ်က သူ နေခဲ့သည့် ဆက်တီ ဂန်နို တောင်ခြေသို့ လာခဲ့သည်။ တပ်စကင်နီနယ် တောင်တွေ နံနက် အိပ်ရာက နိုးလာပုံကို သူ မြင်ချင်သည်။ အနားပတ်လည်ရှိ ဆိုင်ပရက်ပင်တွေ၊ ပေါ်ပီ ပန်းပင်တွေကို ပန်းချီဆရာတွေ အငမ်းမရ ရေးဆွဲကြသည်။

မိုင်ကယ်က သင်းမျိုးတွေ ဝါသနာ မပါချေ။ သူ့အဖို့မှာ အာနိ တောင်ကြားကိုသာ မေတ္တာသက်ဝင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရား သခင် ထုထွင်းထားခဲ့သော ရှုမျှော်ခင်းကြီးကြောင့် ဖြစ်သည်။

mg yoe . com

မိုင်ကယ်သည် တောင်တွေဆီသို့ သွားသော လမ်းပေါ် တက်လာ ခဲ့သည်။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ၁၃ ပေအထိ မြင့်သော ကျောက်နံရံ များ ဆောက်ထားသည်။ သားစဉ်မြေးဆက် တည်ဆောက်ထားခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို သဘာဝကျောက်တုံးတွေ ဖောဖောသီသီ ပေးထားခဲ့သည်။ မြင်မြင် သမျှတွင် ကျောက်တုံးတွေ တူးဖော်ချင်သလောက် တူး၍ ရနိုင်သည်။

မိုင်ကယ်သည် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရှေးအခါက ဖလော်ရီဒါ မြို့သား ပန်းပုဆရာကြီးများ အသုံးပြုခဲ့ကြသည့် ကျောက်တုံးများ ထားရာ ကုန်းပြင်များကို တွေ့ရသည်။ သွားလေသူ ပညာသည်များ၏ အမည်ကို အမှတ်ရပြီး မိုင်ကယ်သည် စိတ်အားငယ်သွားသည်။ မှန်ပေသည်။ ပန်းပု ပညာ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ပေပြီ။ သူ လူဖြစ် နောက်ကျခဲ့ပြီ။ မိုင်ကယ်သည် ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာကြီးတစ်ခု ရပြီး ရှေ့ဆက်လာခဲ့သည်။

ရှေးက မိုင်ကယ်တို့ မိဘများ နေခဲ့သော တိုက်အိမ်ကြီးသည် ငါး ဧကမျှ ရှိသော ဥယျာဉ်ခြံမြေပေါ်တွင် ဆောက်ထားသည်။ ယခုတော့ လူစိမ်း တွေကို နှစ်ရှည် စိမ့်ကိန်းနှင့် ငှားထားသည်။ တိုက်အိမ်ကို ငြိမ်းချမ်းသာ ကြည် ကျောက်သားများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ရိုးရိုးနှင့် အလွန်လှ သည်။ တံခါးဝ အမိုးခုံးတွေမှာ ကျယ်ပြန့်သည်။ တောင် ချောက်ကြားကို အထက်ကနေပြီး ဆီးထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ မိုင်ကယ်သည် လယ်ပြင်တွေ ဘက်ဆီ မြင်ရသော သူ့အခန်းကလေးကို သတိရသည်။ သူ အိပ်ရာဝင်ချိန် သူ့အမေက နမ်းရှုပ် နှုတ်ဆက်သည်ကို တစ်ဖန် မြင်မိပြန်သည်။

မိုင်ကယ်သည် တောင်ခြေဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်ဖက် တွင် ဂျုံစိုက် လယ်မြေများနှင့် အခြားတစ်ဖက်တွင် မှည့်ရွှမ်းသော စပျစ်ပင် များ ရှိသည်။ တောင်ရိုးလေးကို တက်လိုက်လျှင် တိုပိုလီနို မိသားစုတို့ နေသည့် အိမ်ဝင်းထဲ ရောက်သွားသည်။ ဝင်းထဲ၌ကား ကျောက်တုံးတွေ ထားသည်။ မိုင်ကယ်သည် ခဏရပ်ပြီး သူ့ရှေ့က မြင်ကွင်းကို ကြည့်သည်။ ဤသည်ပင် သူ၏ ဘူမိနက်သန် နေရာ ဖြစ်တော့သည်။ ဤနေရာသည် သူ့အဖို့ မှီခိုလဲလျောင်းရာ ဖြစ်သည်။ အဖေကြီးက သံတံစဉ်များနှင့် ကျောက်တိုင်ကြီး တစ်ခုကို အချောကိုင်နေသည်။ သားအငယ်က လှေကားထစ်များ ပုံဖော်နေ သည်။ သားအကြီး နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်ပေါင်း

mgjoe.com

ထွင်းနေသည်။ တစ်ယောက်က တံခါးပေါက်ပေါင်ကို အကွက်ဖော်နေသည်။ အဘိုးကြီးက ကျောက်သားတစ်တုံးကို ချောအောင် ပွတ်နေသည်။

မိုင်ကယ့်အဖို့ ကျောက်တုံးတွေ ဖြတ်သူမှာ ပန်းပုဆရာနှင့် ဘာမျှ မခြားဘူးဟု ထင်သည်။ ဖလော်ရင့်မြို့ပေါ်ရှိ အိမ်တော်၊ နန်းတော်ကြီးတွေ ဆောက်ဖို့အတွက် ကျောက်အုတ်တွေ ဖြတ်၊ အနားသတ်ပေးသည့်အခါတွင် ပန်းပုဆရာကဲ့သို့ပင် ကျောက်သားအရောင် ပေါ်လာအောင် တစ်တုံးစီ လုပ်ပေးကြသည်။ ထိုနယ်သားများသည် လမ်းခင်းရန် ကျောက်တုံးပင် ဖြစ်စေ ညီညီညာညာ ချောနေအောင် ဖြတ်ကြသည်ဟု ဂုဏ်ယူသည်။

သူတို့ လူစုထဲတွင် ပြောနေကျ ပြက်လုံးတစ်ခု ရှိသည်။ တစ်ခါက ရာဇဝတ်သား တစ်ယောက်ကို လှည်းနှင့် တင်၍ ကြိုးစင်ရှိရာသို့ ဆောင်ကြဉ်းလာသည်။ လှည်းသည် လမ်းပေါ်တွင် ခုန်ဆွ မောင်းနှင်လာရာ ရာဇဝတ်သားက-

“ဘယ်လို လူမိုက်မျိုးတွေလဲ မသိပါဘူး၊ လမ်းခင်းတဲ့ ကျောက်တုံးကိုမှ ညီညီညာညာ မဖြတ်တတ်ကြဘူး”

ဟု ညည်းညူသော ဟူ၏။

မိုင်ကယ့်ကို တိုပိုလီနို မိသားစုက အားပါးတရ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူတို့ စကား တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောကြသည်။ လက်ထဲ ကိုင်ထုနေသည့် တူချက်နှင့် စည်းချက်ကျ စကားလုံးများက ထွက်လာသည်။ ကျောက်ဆစ် နေချိန်တွင် စကားလုံးလုံးမပြောချေ။ တစ် နှစ် သုံး လေး ငါး ခြောက် ခုနစ်... စကားတစ်လုံးမျှ မထွက်ဘဲ ဆောက်ကို အချက်ကျ ချနေသည်။ စကားပြောချင်လျှင် တစ် နှစ် သုံး လေး... အရေအတွက် အတွင်းမှာ ပြောရသည်။ လေး ဟု ဆိုသည်နှင့် စကားဆုံးလျှင် ဆုံး၊ မဆုံးလျှင် ဆက် ပြောရန် မဖြစ်တော့ချေ။

သားယောက်ျားကလေးတွေကို ခြောက်နှစ်အရွယ်ကပင် တူနှင့် ဆောက် ပေးထားသည်။ ဆယ်နှစ်သား ဆိုသည်နှင့် အချိန်ပြည့် လုပ်နေကြတော့သည်။ သားပေး၊ သမီးယူ ကိစ္စတွေလည်း ကျောက်ဆစ်လုပ်ငန်းအတွင်း ထဲမှာပင် ပြုကြသည်။ အပြင်လူ ဆိုလျှင် သူတို့ အသိုင်းအဝန်းထဲ၌ အလုပ်အကိုင် မရနိုင်ချေ။

တိုပိုလီနိုက မိုင်ကယ့်ကို ‘ပန်းချီဆရာကြီးထံ ပညာသင်နေရတာ

ပျော်ရဲ့လား’ စသည်ဖြင့် မေးမြန်းသည်။ မိုင်ကယ်က မပျော်လှကြောင်း၊ ကျောက်ဆစ် ပန်းပုကိုသာ စိတ်ပါကြောင်း ပြောသည်။

“ကျောက်သား ဖြတ်သူ အလုပ်သမား လိုသည်၊ လုပ်ချင် လာခဲ့” ဟု ခေါ်သည်။

မိုင်ကယ် အူမြူးသွားသည်။ သို့သော် ထိုအလုပ် ဝင်ရလျှင် ထိုမိသားစု ၏ ထမင်းလုတ်ကို ဝင်စားရသည်နှင့် တူသည်။ သို့ဖြစ်၍ မိုင်ကယ်က အဖေက ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ဟု ပြောလိုက်ရသည်။ သို့ပေမဲ့ မိုင်ကယ်သည် ရောက်လာသည့်အခါ ကျောက်တုံး ဝင်ဖြတ်ရဦးမည်။

မိုင်ကယ်သည် ကျောက်တုံးအကြမ်း တစ်တုံးရှေ့မှ ထိုင်ပြီး လက် တစ်ဖက်က တူ၊ တစ်ဖက်က ဆောက်ကို ကိုင်၍ အလုပ်စ၏။ သူ့၌ ပင်ကို ပါရမီ ရှိသည်။ သူ့လက်ချက် ကျရာတွင် ကျောက်တုံးသည် မုန်များ လှီးချ သလို အလိုက်သင့် ပြတ်သွားသည်။ မိုင်ကယ်သည် ကျောက်သားနှင့် လက် တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် လောကကြီး တစ်ခုလုံး ပြန်၍ သာယာသွားတော့သည်။

‘ငြိမ်းချမ်းသာကြည်’ ကျောက်တုံးများသည် ပြာလဲ့လဲ့ အရောင် နှင့် အသက်ဝင်သည်။ ခိုင်ခံ့သလောက် ပြုပြင်ရာ ခံသည်။ တိုပိုလီနီ မိသားစု က မိုင်ကယ်ကို ကျောက်တုံးအကြောင်း သိကောင်းစရာ ပညာပေးခဲ့သည်။

‘ကျောက်တုံးများ၏ သဘာဝ အနေအထားကို ကိုင်မိအောင် ရှာယူ ရမည်၊ လုပ်မရတိုင်း ကျောက်သားကို စိတ်မဆိုးနှင့်၊ အပြစ်မရှာနှင့်၊ ကျောက်တုံး ဟာ မင်းနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ပဲ၊ သူ့ရဲ့ အရည်အသွေးကို သူ့ဘာသာ ဖော်လိမ့်မည်။’

“သို့ပေမဲ့ အထု အရိုက်ကတော့ လိမ္မာမှာ၊ မှတ်ထားကွဲ့၊ ကျောက်တုံး တိုင်းမှာ သူ့သဘာဝနဲ့သူ တစ်မျိုးစီ ရှိကြတယ်၊ ကျင်လည်တဲ့ လက်နဲ့ မေတ္တာထားပြီး ထုမှ ကျောက်တုံးက ကိုယ့်အလိုကို လိုက်တာကွဲ့။”

ကျောက်သား ကိုင်ရာတွင် ကျောက်သားက အရှင်သခင် ဖြစ်သည်။ ကျောက်ဆစ်ပန်းရန်က သူ့သခင် မဟုတ်ချေ။ ပန်းရန်က ကျောက်ကို အရမ်း ရိုက်လျှင် ပညာမဲ့သည့် လယ်သမားက နွားကို အရမ်းရိုက်သည်နှင့်သာ တူမည်။ အသက်ရှင်၍ ချစ်ခင်တတ်သော နွားတိရစ္ဆာန်သည် ရိုက်လွန်း၍ ပေကတ်သွားမည်။ လက်ထဲမှာပင် သေချင် သေသွားမည်။ မေတ္တာထားလျှင်

သူက တုံ့ပြန်သည်။ မေတ္တာနှင့် ကိုင်သော လက်၏အောက်တွင် ကျောက်တုံးသည် အရောင်ပြောင်လက်လာသည်။ ကျောက်တုံးသည် နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်။ သူ့အတွင်းသဏ္ဍာန်တွင်းမှာ တန်ခိုးသတ္တိတွေ ကိန်းအောင်းနေသည်။ ညဉ့်သူ့ကို ဖုံးအုပ်ထားရသည်။ လပြည့်နေ့ လရောင်တွေများ ထိုးမိလျှင် ကွဲသွားတတ်သည်။ ကျောက်ကို ကျောက်ဆစ်သမားများက သူတို့ အလွန် နှစ်သက်၍ ရှားပါးသော အစားအစာကို အစွဲအမှတ်ပြုပြီး ‘အမဲသား’ဟု ခေါ်ကြသည်။

မိုင်ကယ် ငယ်စဉ်က နို့တိုက်မွေးခဲ့သော မွန်နာမာဂရီတာ ထွက်လာသည်။ မိုင်ကယ်ကို ချစ်ခင်စွာ နှုတ်ဆက်သည်။ မိုင်ကယ်၏ အဖေက ထိုမိန်းမအပေါ် မကျေမချမ်းနိုင် ရှိသည်။ သူ့သား မိုင်ကယ် ကျောက်ဆစ်ဝါသနာပါသည်မှာ သူ့နို့စို့ပြီး ကြီးခဲ့ရလို့ဟု ဆိုသည်။

မိုင်ကယ်သည် တိုပိုလီနို သားအဖတွေနှင့်အတူ ကျောက်တုံးတူးဖော်သည့် နေရာ တောင်ကြားသို့ လိုက်သွားသည်။ ဖြူဖွေးလှပသော နွားတစ်ရှဉ်း ကသည့် လှည်းပေါ်တွင် အကျထိုင်လိုက်သွားကြသည်။ လယ်ပြင်များထဲတွင် သံလွင်သီး ခူးသူတွေ မြင်ရသည်။ သူတို့သည် ခြင်းတောင်းများကို ခါးတွင် ကြိုးနှင့်ချည်ပြီး သစ်ကိုင်းများနှင့် ခနော်ခနဲ့ လုပ်ထားသော လှေကားဖြင့် သံလွင်ပင်ကို ထောင်၍ တက်ကြသည်။ လက်ဝဲဘက် လက်ဖြင့် သစ်ကိုင်းကို ကိုင်ပြီး လက်ယာဘက် လက်ဖြင့် သံလွင်သီးများကို နို့ညှစ်သလို တောင်းထဲသို့ သပ်ချသည်။

လမ်းကို ကွေ့လိုက်လျှင် ကျောက်တုံးများ တူးနေသည့် နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ တိုပိုလီနိုသည် ကျောက်တုံးများကို ကြည့်ပြီး-

“ဒီဟာက အဖုတွေ များတယ်၊ ဒါက သံဓာတ်တွေ ပါတယ်၊ ဒီဥစ္စာအထဲမှာ အခေါင်းကြီး၊ ဟောဒီမှာ ဒါမှ အမဲသားတုံးကြီးပဲ”

ဟု ပြောပြီး ကျောက်တုံးကြီးကို လူတွေအားလုံး အားနှင့် မတင်ပြီး လှည်းပေါ် တင်ခဲ့ကြသည်။

မိုင်ကယ်သည် နဖူးက ချွေးသုတ်ပြီး တိုပိုလီနို သားအဖတစ်တွေကို နှုတ်ဆက်သည်။

“မနက်ဖြန်ခါပေါ့နော်”

ဟု ပြောကြသည်။ မိုင်ကယ်အဖို့ သူတို့မိသားစုနှင့် နောက်တစ်ခါ

တွေ့ရမည့်နေ့ပင် မနက်ဖြန် ဖြစ်တော့သည်။ ဘယ်တော့ကြာမှပင် တွေ့ရပါစေ၊ တစ်ပတ်ပဲ ကြာကြာ၊ တစ်နှစ်ပဲ ကြာကြာ၊ သူတို့အဖို့မှာကား ‘မနက်ဖြန်ခါ’ပင် ဖြစ်သည်။ မိုင်ကယ်သည် တောင်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်တွေ မိုးအထိ တက်ကြွနေသည်။

ဤသို့ အခွင့် မပန်ကြားဘဲ မိုင်ကယ်က တစ်နေ့လုံး လစ်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ စတုဒီယိုသို့ စောစောရောက်အောင် သွားသည်။ ဆရာကြီးသည် ညက တစ်ညလုံး ဖယောင်းတိုင် ထွန်း၍ ပုံဆွဲနေခဲ့၏။ မိုင်ကယ် ရောက်လာသောအခါ ဖယောင်းတိုင် မီးမှိတ်တုတ်အနီးတွင် မုတ်ဆိတ်မွှေး ဗရပျစ်နှင့် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်တွေ အပေါ် မြှောက်လိုက်၊ လက်ချောင်းတွေ ခါလိုက်နှင့် သောကများနေဟန် တူသည်။

မိုင်ကယ်သည် ဆရာကြီး ဆွဲလက်စ ပုံများကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူတော်စင် ဂျန် ကျမ်းစာဖတ် သိမ်းသွင်းရမည့် ယေရှု သူငယ်လေး ပုံများ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ပိုင်းတစ်စတွေချည်း ဖြစ်သည်။

“ငါ ဆွဲရမယ့် ပုံရှင် ယေရှုက ငါ့ကို ပြန်ခြောက်နေတယ်”
ဟု ဆရာကြီးက ညည်းလိုက်သည်။

မိုင်ကယ် ကိုယ်တိုင်ပင် ယေရှု၏ပုံကို စမ်းဆွဲကြည့်နေခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး သူ ဆွဲသည့် ယေရှု၏ ပုံပန်းမှာ အားကောင်းသည့် ပခုံးကျယ်ကြီးနှင့် ထွားကျိုင်းသော ပေါင်တံ၊ ခြေထောက်များ ခွန်အားပြည့်သော လူငယ်တစ်ဦး၏ပုံ သရုပ်ဖော်ထားသည်။

ဆရာကြီးသည် မိုင်ကယ် ဆွဲသည့်ပုံကို ကြည့်ကာ လန့်ဖျပ်သွားတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်... မဖြစ်ဘူး၊ ယေရှုကို သာမန် အလုပ်သမား လူတန်းစား ထဲကမျိုးလို ရေးဆွဲပေးလို့ ဒီမြို့တော်ကြီးက ဘယ်လက်ခံပါ့မလဲ”

ဟု ပြောသည်။
မိုင်ကယ်သည် ပြုံးနေသည်။

mgyoe.com

“ယေရှုဟာလည်း လယ်သမား တစ်ယောက်ပါပဲ”

ရက်အနည်းငယ် ကြာလျှင် စတုဒီယိုတွင် သူတို့ အလုပ်များနေကြသည်။ ဆရာကြီးသည် ရေးဆွဲထားသော ယေရှု ရုပ်ပုံကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး နံရံပန်းချီကားပေါ်သို့ ပြောင်းဆွဲဖို့ အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ မိုင်ကယ်သည် ဆရာကြီးအပြီးသတ်ထားသော ယေရှု၏ ရုပ်ပုံကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြက်သေသေသွားသည်။ သူ ဆွဲပြခဲ့တဲ့ ပုံအတိုင်းပါပဲလား။

မကြာမီပင် သူတို့လူစု ဆင်တာမာရီယာ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ တစုတဝေးကြီး သွားကြပြန်သည်။ မယ်တော်မေရီ ကွယ်လွန်သည့် အခန်းကို နံရံပန်းချီ ရေးဆွဲကြမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

မိုင်ကယ်သည် ငြမ်းတွေ ဆင်ထားသည့် အောက်တွင် မယောင်မလည် လျှောက်နေသည်။ ငြမ်းများ အဆင့်ဆင့် တက်နေသည့် အပေါ်တွင် ပန်းချီဆရာတွေ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ပလတ်စတာ၊ သဲ အစရှိသည့် ပစ္စည်းများကို ပျဉ်ပြားပေါ် တင်ထားသည်။ လူကလေးတွေ သေးသေးလေးသော မြင်ရသည်။

မိုင်ကယ်သည် ခုံတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်၍ သူ့အိတ်ထဲက မီးသွေးနှင့် စက္ကူကို ထုတ်ယူကာ သူ့မျက်စိရှေ့တွင် တွေ့ရသော မြင်ကွင်းကို ရေးဆွဲသည်။ မည်မျှ ကြာသွားသည် မသိ၊ သူ့နောက်က စူးရှသော မျက်လုံးအစုံတို့သည် သူ့ကို ထိုးထွင်း စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု သူ့အိတ်ထဲက သိလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆရာကြီးပါလား”

ဆရာကြီးသည် အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ တိုးတိုးကလေး မိုင်ကယ်ကို ပြောသည်။

“အင်း... တချို့နေရာတွေမှာ မင်းဟာ ငါ့ထက် ပိုသိနေပါပကောလား၊ ငါ ဒီအလုပ် လုပ်လာတာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် ရှိပြီ၊ ကဲ... မနက်ဖြန် ကျရင် စတုဒီယိုကို စောစောလာခဲ့၊ မင်းအတွက် လုပ်ပေးစရာတွေ ရှိတယ်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဆရာကြီးသည် မိုင်ကယ်အား ဃာဇာဏာချီနှင့် အပ်ပြီး စတုဒီယို နောက်ဖေးခြံထဲက ဝင်းနံရံတွင် အလုပ်လုပ်စေသည်။

ဃာဇာဏာချီသည် ပလတ်စတာ ကိုင်ပုံ သင်ပေးသည်။ မဟုတ်လျှင် ကွာကျသွားပြီး ကိုယ် ဆွဲသည့် ပန်းချီကားပါ တစ်ခါတည်း ပါသွားမည်။

mg9e.com

ပလတ်စတာကို ရေနှင့် ပက်ရိုက်ပေးပြီး ချောနေအောင် ညှိရသည်။ သို့မှသာ ထောပတ်သားပမာ နုချောမွတ်နေမည်။ ပလတ်စတာ ကိုင်သည့် တူးရွင်းတိုလေးကို ကျင်လည်စွာ ကိုင်တတ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

“ဃရာဏာချီ... ဒီတူးရွင်းကို မကိုင်ချင်ဘူး၊ ကလောင်တံနဲ့ ဆွဲချင်တယ်”

ထိုအခါ ဃရာဏာချီက ငေါက်လိုက်သည်။

“အနုပညာသည် ဆိုတာ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် အလုပ်သော ဘာသော မရွေးဘဲ လုပ်ရတယ်”

အင်္ဂတေ ရောစပ်ပြီးလျှင် ဃရာဏာချီသည် ကိုယ် လိုသလို လှည့်ပတ်၍ရသော တူးရွင်းကော်လေး တစ်ခုကို မိုင်ကယ်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် မိုင်ကယ် လက်တွေ့သွားသည်။ ပလတ်စတာ ခြောက်သွားလျှင် ဃရာဏာချီက စတူဒီယိုထဲက ကားချပ်အဟောင်းတစ်ခုကို သူ့လက်နှင့် ကိုင်ပြီး ပလတ်စတာပေါ်မှာ ထပ်ပေးသည်။ မိုင်ကယ်က ဆင်စွယ် တုတ်ချွန်လေးနှင့် ထိုကားချပ်ပေါ် ဆွဲထားသည့် ပုံအရေးအကြောင်းအတိုင်း အပေါက်ကလေးတွေ လိုက်ဖောက်ရသည်။ ထို့နောက် ထိုအပေါက်ကလေးတွေထဲသို့ မီးသွေး ထည့်သည်။

ဃရာဏာချီက ကားချပ်ကြီးကို ပြန်ခွာလိုက်သောအခါ မိုင်ကယ်သည် ဆေးနီရောင်နှင့် မီးသွေး အမည်းစက်ကလေးများကို လိုက်ဆက်ရသည်။ ဆေးခြောက်သောအခါ မီးသွေးမှုန့်များကို ကြက်တောင်လေးနှင့် အသာ ကော်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သည်လိုနှင့် နံရံပန်းချီကားအတွက် တစ်ကြောင်းဆွဲပုံ ရသည်။ ပြီးလျှင် အရောင်သွင်းရမည်။

ထိုအခါ မေနှာဒီက စတူဒီယိုထဲ ဝင်လာပြီး မိုင်ကယ်ကို သူ့ဆီ ဆွဲခေါ်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီမှာ မှတ်ထားကွ၊ ပလတ်စတာက အလွန် အပြောင်းအလဲ မြန်တယ်၊ မနက်ဆိုရင် မင်း ဆေးတွေကို ခပ်ကျဲကျဲ ဖျော်ရတယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ခဲကုန်ရော၊ ညနေဘက်ကျတော့ ခပ်ပျစ်ပျစ်မှာ၊ ပလတ်စတာက စုပ်အား သိပ်မရှိဘူး၊ ဆေးရောင်သွင်းဖို့က ထားဦး၊ အရင်ဆုံး ဆေးထောင်းတတ်ဖို့ က လိုသေးတယ်”

ရောင်စုံ ဆေးအတုံးများကို ပရဆေးဆိုင်က ဝယ်လာသည်။ တစ်တုံး တစ်တုံးမှာ သစ်ကြားသီးလုံးလောက် ကြီးသည်။ သူတို့ကို ကျောက်ဆုံမှာ ထည့်၍ ကျောက်ကျည်ပွေ့နှင့် ထောင်းရသည်။ တစ်တုံးကို နှစ်နာရီထက် မနည်း ကြာအောင် ထောင်းရသည်။

ထိုအခါ ဆရာကြီး ဝင်လာသည်။

“အနက်ရောင် လိုချင်ရင် ရှေ့... ဟောဒါကို နည်းနည်းလျော့ စေချင်ရင် အစိမ်းရောင် ရောစပ်လိုက်”

ထိုအခါ ဗရာဏာချီက ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အို... အရောင်စပ်တာတွေ သင်ပေးနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ကိုယ့်စုတ်တံ ကိုယ့်ဘာသာမှ မလုပ်တတ်သေးဘဲနဲ့၊ ဒီမှာကြည့် မိုင်ကယ်၊ ဝက်အဖြူကိုယ်က အမွှေးကို ယူလုပ်တာ သိရဲ့လား၊ အိမ်မှာ မွေးတဲ့ ဝက်က ဟာမှ ယူရတယ်နော်၊ ဝက်မွှေး တစ်ပေါင်လောက် ဆိုရင်...”

မိုင်ကယ်သည် ပြောင်ချော်ချော်နှင့် စိတ်ပျက်ဟန် အမူအရာမျိုး တမင်လုပ်ကာ လက်နှင့် ကာပြီး-

“ကယ်တော်မူကြပါဗျို့၊ သုံးနှစ်စာကို တစ်မနက်တည်းနဲ့ အတင်း ရိုက်သွင်း သင်နေကြပါပြီဗျို့”

ဟု အော်လိုက်သည်။

ဆောင်းဦးပေါက်အချိန် ရောက်လာလျှင် မိုင်ကယ်သည် နံရံပန်းချီကား ရေးဆွဲ ခွင့် ရသည်။ မယ်တော်မာရီ ကွယ်လွန်ခန်းအတွက် ပုံတွေကို သူ ရေးဆွဲ ပြီးစီးခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နံရံပန်းချီကားအဖြစ် တင်ရ တော့မည်။ ဤသည်ပင် မိုင်ကယ်၏ ပွဲဦးထွက် နံရံပန်းချီလက်ရာ ဖြစ် သည်။

မိုင်ကယ်သည် ဗရာဏာချီနှင့် နှစ်ယောက်သား ပလတ်စတာ၊ ရေပုံး၊ စုတ်တံ၊ ကားချပ်များကို ငြိမ်းပေါ်သို့ သယ်ယူလာခဲ့ကြသည်။ မိုင်ကယ် သည် မုတ်ဆိတ်ဖားနှင့် ယေရှု၏ တပည့်သား ရုပ်ပုံတစ်ချပ်ကို နံရံမှာ

ကပ်လိုက်သည်။ တစ်ကြောင်းဆွဲ ပုံသဏ္ဍာန် ရပြီးသောအခါ ဆေးရောင်များ စပ်ပြီး စုတ်တံကို ကိုင်လိုက်သည်။ မိုင်ကယ်သည် အရောင်မတင်သေးဘဲ သူ့မိတ်ဆွေ ယရာဏာချီ၏ မျက်နှာကို မျက်လုံးရွဲကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မိုင်ကယ်၊ မင်းကို ငါ မကူနိုင်တော့ဘူး၊ ခုအချိန်ကစပြီး မင်းနဲ့ ဘုရားသခင်ပဲ အတူတူ နေခဲ့ကြတော့၊ အောင်မြင်ပါစေကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ယရာဏာချီသည် ငြမ်းပေါ်က အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

မိုင်ကယ်သည် ငြမ်းပေါ်မှာ သူ့ချည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ခဏအတွင်း မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာသည်။ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး တစ်ခုလုံးသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းပြီး ဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေသည် ထင်သည်။ သူ့နှာခေါင်းထဲတွင် ပလတ်စတာနှင့် ဆေးနံ့များ စူးနေသည်။ သူသည် ဆေးအနည်းငယ်မျှ တို့ယူလိုက်ပြီး မေးစေ့၊ နှာခေါင်း၊ နှုတ်ခမ်းတွေက စပြီး အရောင်သွင်းတော့သည်။

တတိယမြောက်သော နေ့တွင်ကား မိုင်ကယ် အလုပ်လုပ်ရာတွင် ဥပဒေ စည်းကမ်းအတိုင်း မလုပ်ကြောင်း လူတိုင်းပင် သိကြသည်။ လူ၏ ပုံသဏ္ဍာန် ရေးဆွဲရာတွင် အပြင်ပန်းက အဝတ်အစား ခေါက်ရိုးကျပုံဖြင့် သရုပ်ဖော်သည့် ဥပဒေ ရှိသည်။ မိုင်ကယ်ကမူ ရှေးဦးစွာ အဝတ်မပါသော လူကိုယ်ခန္ဓာကို အလျင်ရေးဆွဲပြီးမှ အပေါ်က အဝတ်ဖုံးပေးသည်။ သို့သော် ဆရာကြီးက တားမြစ် ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

မိုင်ကယ် သူ့အလုပ် ပြီးသည့်နေ့ ငြမ်းပေါ်က ဆင်းလာသောအခါ သူ့အဖော်တွေက ဝိုင်အရက် ဝယ်ပြီး တိုက်ကြသည်။ ချီးကျူးကြသည်။ ညနေစောင်း အချိန်တွင် ဆရာကြီးက သူ့ကို ခေါ်ပြော၏။

“သူတို့က ပြောနေကြပြီ မောင်ရေ၊ ငါက မင်းကို မနာလို ဖြစ်နေသတဲ့၊ မင်း အခုဆွဲပေးတဲ့ အရုပ်တွေကြောင့်တော့ ငါ မင်းကို မနာလို မဖြစ်ပါဘူး၊ လက်ရာက မပြည့်စုံသေးဘူး၊ အကြမ်းထည်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း နောင်ခါမှာ ရေးဆွဲနိုင်မယ့် အရည်အသွေးကိုတော့ဖြင့် ငါ အားကျပြီး မနာလို ဖြစ်မိပါရဲ့”

ထိုနှစ်က အီတလီ ဆောင်းတွင်း ဥတုရာသီ အတော်ပင် ကြမ်းလိုက်သည်။ တစ်မိုးလုံး မှောင်ပိန်းနေသည်။ အေးလိုက်သည်မှာလည်း အသည်းထဲ အပ်နှင့် ဆွသလို စူးနေသည်။ စတုဒီယိုထဲတွင် မီးလင်းဖိုကို မျက်နှာမူ၍ ထိုင်ကာ သူတို့ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ကျောတွေ ချမ်းစိမ့်နေသော်လည်း အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် လက်တွေကိုသာ အနွေးဓာတ် ပေးရသည်။ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင်း အလုပ်ကမှ ပို၍ ဆိုးသည်။ လေတိုက်သဖြင့် ငြိမ်းတွေက ယိမ်းထိုးနေသည်။ သူတို့ လေတိုက်ထဲမှာပင် အလုပ်လုပ်ကြရသည်။

မတ်လ ရောက်လာလျှင် ကောင်းကင်၌ အပြာရောင် သန်းလာသည်။ တစ်နေ့သော် ဃရာဏာချီက မိုင်ကယ့်ကို တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ရှေးဦးစွာ မြင်လိုက်ရသည့် အရာမှာ ဥယျာဉ်ကြီးနှင့် တူသည်။ လမ်းသွယ်လေးကို လျှောက်ဝင်လာခဲ့ရသည်။ လမ်းအဆုံးတွင် ရေကန်နှင့် ရေပန်းစက် တဖွားဖွား ကျနေသည်။ ခြေထောက်ထဲက ဆူးထွင်နေသည့် သူငယ်လေး ကျောက်ရုပ်ပုံ တစ်ပုံ တွေ့ရသည်။ သာလာယံ ဇရပ်ကဲ့သို့ အကာမပါသည့် အဆောက်အအုံရှေ့နား အဝင်ဝတွင် လူငယ်တစ်စု ကျောက်ဆစ်နေကြသည်။ ဥယျာဉ်နံရံများ ရှေ့၌ကား အကာအရံ မပါသော လေသာဆောင်များ ရှိသည်။ ထိုအဆောင်များထဲတွင် ရောမ ဧကရာဇ်ဘုရင်၏ ရုပ်တုပုံများ ပြထားသည်။ ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းထားသည့် လူသွားလမ်းဘေးတွင် ဆိုင်ပရပ်ပင်များ ညီညီညာညာ စိုက်ထားသည်။

ဇရပ်အဆောင်ထဲတွင် အသက် ၁၅ နှစ်မှ ၃၀ အရွယ် လူများ စားပွဲကိုယ်စီနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြသည်။

မိုင်ကယ်သည်-
“ဒါက ဘာလဲ”

ဟု အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် မေးသည်။

“ပန်းပုဥယျာဉ်၊ မဟာမင်းကြီး လော်ရင်ဇိုက ဒီမှာ ကျောင်းဖွင့်ထားတယ်၊ နာမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့ ပန်းပုဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုကို ထမ်းစင်နဲ့ တင်ခေါ်လာပြီး ဒီမှာ ထားတယ်၊ ဖလော်ရင့် မြို့တော်ကြီးကို ရှေးကလို ခမ်းနား

ကြီးကျယ်တဲ့ ပန်းပုပညာ လက်ရာတွေ ထွန်းကားစေရမတဲ့၊ ဗာလ်တိုဒို ကလည်း ထမ်းစင်ပေါ်က ဆင်းပြီး မဟာမင်းကြီး အလိုအတိုင်း ဖြစ်ပါစေ မယ်တဲ့၊ ကဲ... အဲ ဟိုမှာပဲ ဗာလ်တိုဒို၊ ငါတော့ သူ့ကို တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူး တယ်”

ဗာလ်တိုဒိုမှာ အသက်အနေ နည်းလှသည်။ အသွေးအသား မရှိ။ ပိန်ချည့်နေသော်လည်း စိတ်မာန်ကတော့ အပြည့်အဝ ရှိသည်။ တပည့်တွေ ကို သင်ပြပေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မိုင်ကယ်နှင့် ဃရာဏာချီတို့သည် ပန်းပုဆရာကြီးကို စကား မပြောတော့ဘဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ လေသာ ဇရပ်ဆောင် အတွင်း ထဲတွင်ကား မဟာမင်းကြီး လော်ရင်ဇို စုဆောင်းထားသည့် အနုပညာပစ္စည်း များ တွေ့ရသည်။ ပန်းချီကားများ၊ ပိုက်ဆံပြား၊ တံဆိပ်များ စုံနေသည်။ မိုင်ကယ်မှာ အံ့ဩလွန်း၍ စကားတောင် မဟနိုင်ဘဲ ရှိသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ထို ‘ပန်းပုပညာသင်ကျောင်းကို ဘယ်လို ဝင်ရသနည်း’ဟု မိုင်ကယ်က ဃရာဏာချီကို မေးသည်။

“ပညာသင်တွေကို လော်ရင်ဇိုနဲ့ ဗာလ်တိုဒိုတို့ နှစ်ယောက်က ရွေးတာပဲ”

ဟု ဖြေသည်။

မိုင်ကယ် စိတ်ပျက်စွာနှင့် ညည်းလိုက်သည်။

“ငါ ဆရာကြီးဆီမှာ နောက်ထပ် နှစ်နှစ် ဆက်နေရဦးမှာပါလား၊ ငါ့ဘဝတော့ ဆုံးပါပြီ”

“စိတ်ရှည်စမ်းပါကွာ၊ မင်း အဘိုးကြီး မဖြစ်သေးပါဘူး”

“အိုကွာ... ဘာလို့ စိတ်ရှည်နေရမှာလဲ၊ ဒီပန်းပုပညာသင်ကျောင်း ငါ ဝင်ရမှ ဖြစ်မယ်၊ ငါ ပန်းချီဆရာ မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ကျောက်ဆစ်ပန်းပု ပဲ လုပ်ချင်တယ်၊ ကဲ... ဒီကျောင်း ဝင်ချင်ရင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူး”

“သေလိုက်ပါတော့”

မိုင်ကယ်၏ မျက်လုံးထဲ မျက်ရည်တွေ ရွဲလာသည်။

“သူငယ်ချင်း ဃရာဏာချီ၊ တစ်ခု မေးစမ်းပါရစေကွာ၊ မင်းလေ မရရင် သေရတော့မလောက် လိုချင်တာများ တစ်ခါမှ မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”
 “မင်း ကံကောင်းတာပေါ့ကွာ”
 ဃရာဏာချိုသည် မိုင်ကယ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးကွယ်မရ၊ အထင်း
 သား ပေါ်နေသည့် ဇောဆန္ဒကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
 “ငါ ကံကောင်းတယ် ဆိုလည်း ဟုတ်ပေမှာပေါ့ကွာ”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

ပန်းပု ဥယျာဉ်တော်

ပန်းပု ဥယျာဉ်တော်ကြီးအတွင်းက အရပ်များသည် သံလိုက်ပမာ မိုင်ကယ့်ကို ဆွဲငင်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုင်ကယ်သည် သူ့ခြေထောက်များက အလိုလို သူ့ကိုယ်ကို သယ်ယူပြီး ထိုနေရာသို့ ပို့နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဥယျာဉ်တော်အတွင်း ရောက်လာခဲ့သည် မသိ။ ရောက်လာပြီး ချောင်ကြိုချောင်ကြားတွင် မယောင်မလည် လုပ်နေသည်။ ဗာလ်တိုဒိုနှင့် တပည့်များ အလုပ်လုပ်နေသည့် အဆောင်တွင်းကိုကား ဝင်မကြည့်ရဲသဖြင့် အပြင်ကနေပြီး မျှော်မှန်းနေရသည်။ သူ့ရင်ထဲက ဆာလောင်သည့် ဝေဒနာကလည်း ပြင်းလှသည်။

မိုင်ကယ်သည် ညတိုင်းတွင် သူတကာ အိပ်ပျော်သော်လည်း အိပ်၍ မရဘဲ အတွေးလွန်နေသည်။

‘တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ဖြစ်ရမယ်၊ ဆရာကြီး ဃာလန်ဒါအိယိုဆီမှာ နှစ်နှစ်တောင် ဆက်နေဖို့က ရှိသေးတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီဒုက္ခကို ဆက်ခံ ရပါ့မလဲ’

မိုင်ကယ် ဆရာကြီး ဃာလန်ဒါအီယို ထံတွင် အလုပ်သင်အဖြစ် တစ်နှစ်ပြည့်သောနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ စတူဒီယိုခန်းထဲတွင် ပြဿနာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသည့်အသွင် ဆောင်နေသည်။ ဆရာကြီးသည် မျက်နှာထား ပုပ်သိုးကြီးနှင့် သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။

“မဟာမင်းကြီး လော်ရင်ဇိုက ငါ့ကို ခေါ်ပြောတယ်၊ ငါ့ဆီက အတော်ဆုံး အလုပ်သင် နှစ်ယောက် သူ့ကျောင်းကို ပို့မလားတဲ့”

မိုင်ကယ်သည် ကြမ်းနှင့် ခြေထောက် ဝက်အူစုပ်ထားသလို ရွှေ့လို့ မရတော့ဘဲ ငိုငင်ငေးမြဲ ရပ်နေသည်။

“ငါ့ဆီက အတော်ဆုံး အလုပ်သင် နှစ်ယောက်ကို ငါ မပို့ချင်ဘူး၊ ငါ့အလုပ်ခန်းကို လာလာပြီး ဓားပြတိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မဟာမင်းကြီးကို ဘယ်သူ ငြင်းရဲမှာလဲ၊ ဟေ့... မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လို ဗြူရိုနာရီတီရ၊ မင်း သွားချင်သလား”

“ကျွန်တော်ဖြင့် ပန်းပုဥယျာဉ်တော် အနားတစ်ဝိုက် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ခွေးငတ် အမဲသားဆိုင်ကို မျှော်နေသလိုပါပဲ”

ဆရာကြီးက သူ့ကို ‘အားတိုင်းမွေး’ ဟု တစ်ခွန်းတည်း ဆဲလိုက် သည်။ ပြီးလျှင်-

“အင်း... ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ ဃာရာဏာချီ နှစ်ယောက်ကို ငါ့ဆီက လက်လွှတ်လိုက်ပြီ၊ ကဲ... အားလုံး ကိုယ့်အလုပ်ခွင် ကိုယ် ပြန်ဝင်ကြ”

ဟု အမိန့်ချလိုက်သည်။

မိုင်ကယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေချိုးချလိုက်သလို ပီတိတွေ ဖြာစိမ့် နေသည်။ သူသည် ဆရာကြီး၏ စားပွဲနား သွား၍ ရပ်သည်။ ကျေးဇူးတင် စကား တော့ ပြောချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို စွန့်ခွာ ထွက်ခွင့်ပေးရှာသော ဆရာကြီး ကို ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောရပါမည်နည်း။

ဆရာကြီးသည် မိုင်ကယ် စိတ်အတွင်း မည်သို့ ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိသည်။ ညင်သာစွာ ပြောသည်။

“မင်း ပြောတာ မှန်တယ်၊ နံရံပန်းချီဟာ မင့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဆွဲတဲ့ အရုပ်က ပန်းချီနဲ့ မတူဘူး၊ ကျောက်သား ထုထားသလိုပဲ၊ အကွက်

ချတဲ့ ပညာမှာတော့ မင်း ဝီကေကိုက တော်လာတာပဲ၊ အဲဒီပညာကို ကျောက်သား ပေါ်မှာ အသုံးချနိုင်လိမ့်မယ်၊ အေးကွာ၊ ယာလန်ဒါအီယိုဟာ မင်းရဲ့ လက်ဦး ဆရာ ဆိုတာတော့ မမေ့နဲ့”

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ယရာဏာချီနှင့် မိုင်ကယ်တို့သည် မိုင်ကယ်၏ အဖေနှင့် အိမ်မှာ တွေ့ကြသည်။ မိုင်ကယ်က သတင်းကောင်း ပေးသည်။

“အဖေ၊ သတင်းတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ယရာဏာချီနဲ့ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက် ဆရာကြီးဆီက ထွက်ပြီး မိဒီချီ ပန်းပုဥယျာဉ်တော်မှာ ပန်းပု သင်ကြရလိမ့်မယ်”

အဖေ လိုဒိုဗီကိုသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဦးထိပ်မြှောက်ပြီး-

“မိုင်ကယ်၊ မင်း ပန်းပု လုပ်မလို့၊ ဟုတ်လား”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းလိုက်သည်။

“ပန်းပု ဆိုတာ လက်လုပ်သမား၊ အလုပ်ကြမ်းသမားပဲ၊ ထင်းခွဲ တဲ့ လူနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး၊ မင်း အခကြေးငွေ ဘယ်လောက် ရမှာတဲ့လဲ”

“မသိဘူး၊ မမေးရသေးဘူး”

“အမယ်၊ မင်းက မေးတောင် မမေးဘူး၊ ဟုတ်လား၊ မင်း မိုက်မဲ သမျှတွေ ငါ စရိတ်ခံနေမယ်လို့များ မင်း ထင်သလား”

လိုဒိုဗီကိုသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ချပြီး မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေသည်။ မိုင်ကယ်သည် ဥပေက္ခာစိတ်နှင့် ဤသို့ အောက်မေ့မိသည်။

“တို့ ဖလော်ရင့် မြို့သားတွေဟာ ဘာကိုမှ ရင်ထဲမှာ နက်နက်နဲနဲ ခံစားတတ်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သို့ပေမဲ့ မျက်ရည်ကတော့ဖြင့် အလွန် ကို လွယ်ကြတယ်”

မိုင်ကယ်သည် သူ့အဖေ ပခုံးပေါ်မှာ လက်အသာတင်၍ နှစ်သိမ့် သည်။

“ဒါတော့ စမ်းလုပ်ကြည့်ပါရစေ အဖေရယ်”

ဟု ပြောသည်။

လိုဒိုဗီကိုသည်-

“ငါတော့ မင်းကို အခွင့်မပြုဘူး၊ ဘယ်တော့မှ အခွင့်မပြုဘူး”

ဟု ပြောပြီး နေရာမှ ထကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

“ဒီအခွင့်အရေးတော့ မင်း လက်လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူး”
ဟု ဘရာဏာချီက ပြောသည်။

မိဒီချီ၏ ပန်းပု ဥယျာဉ်တော်ကြီးသည် ဆရာကြီး ဃာလန်ဒါအီယို စတူဒီယို ခန်းကဲ့သို့ပင် လူတွေ ရေးကြီးသုတ်ပျာ အလုပ်များနေကြသည့် နေရာမျိုး မဟုတ်ချေ။ ဧပြီလ ပူအိုက်သော နေ့တစ်နေ့တွင် မိုင်ကယ်သည် ပန်းပု ဥယျာဉ်တော်သို့ အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။ နေရာ၏ အတွေ့အထိ အရသာကို ရှေးဦးစွာ ရရှိခဲ့သည်။

“ကိုယ့်အချိန်ကို ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး ယူပြီး အလုပ်လုပ်ကြ၊ တို့မှာ အလုပ်လုပ်စရာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ပညာပေးဖို့ပဲ၊ မင်းတို့က တို့ သင်တာကို လိုက်ပြီး ရင့်ကျက် ကြီးထွားလာဖို့ပဲ တာဝန်ရှိတယ်၊ စိတ်တည်ငြိမ် ကြပါစေ၊ မင်းတို့ တစ်သက်တာလုံး ပန်းပုအလုပ်ကို ဇောက်ချ လုပ်ဖို့သာ အသင့်ပြင်ထားကြ”

ဤသည်ပင် ပန်းပု ဥယျာဉ်တော်ကြီး၏ စည်းကမ်းဥပဒေ ဖြစ်သည်။ ဗာလ်တိုဒိုသည် ဖလော်ရင့် မြို့တော်တွင် တစ်ချိန်က အထွတ်အထိပ် အထိ ထွန်းကား ပြောင်မြောက်ခဲ့သော ပန်းပုပညာကို အမွေခံယူလိုက်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ မျက်လုံးများမှာ ပြာလဲ့လဲ့ အရောင်တောက်နေသည်။ သူသည် ပန်းပုကလွဲလျှင် အချစ်ဆုံး၊ အကြိုက်ဆုံး နှစ်ခု ရှိသည်။ ရယ်မောခြင်းနှင့် အချက်အပြုတ် ဖြစ်သည်။ သူသည် ချက်ပြုတ်နည်း စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးခဲ့သည်။ သူသည် ဟာသစိတ် ဓာတ်ခံ ရှိသည်။ သူ့ဟာသသည် သူ ချက်သော ကြက်သားကဲ့သို့ စပ်ရှိမ်းရှိမ်း ရှိလှသည်။

ဗာလ်တိုဒိုသည် အလုပ်သင် ရောက်လာသော သင်တန်းသားများနှင့် သူ၏ ပိန်သေးသော လက်မောင်းချင်း ချိတ်တွဲကာ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ပြောသည်။

“ပညာဆိုတာ အကုန်လုံး ပုံပေးလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနာ တယ်လိုက ငါ့ကို သူ့ပညာ အမွေစား အမွေခံ ထားခဲ့တယ်၊ သို့ပေမဲ့ ငါ့ကို သူ့လို ဖြစ်အောင်တော့ ဘယ်တော့မှ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းတို့ တစ်တွေ ဘယ်လောက် ပညာယူနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အရည်အချင်းအပေါ်မှာ အများကြီး တည်တယ်၊ ကဲ... အဲဒါပဲ၊ အလုပ် စကြမယ်”

မိုင်ကယ်စိတ်ထဲ၌ကား-

“ခုနေ ငါ့လက်ထဲ တူနဲ့ ဆောက် ထည့်ပေးကြည့်စမ်းပါလား၊ ကျောက်သားတွေ အလွှာလွှာနဲ့ ပျံနေစေမယ်”

ဟု အောက်မေ့နေသည်။

သို့ရာတွင် ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုက လူသစ်ကလေး လက်တွင်းသို့ သည်လို ကိရိယာတွေ အပ်လိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ချေ။ မိုင်ကယ်ကို အဝင်ဝ အဆောင်မှာ ပုံဆွဲခုံတစ်လုံး ပေးထားသည်။ သူ့အနားတွင်ကား တော်ရီ ဂီယန်နီ ခေါ် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ မျက်လုံး စိမ်းပြာလဲ့လဲ့၊ ဆံပင်ရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် လူချောလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရဲတင်း သွက်လက်သည်။ ရန်လိုသည်။ သို့သော် မိုင်ကယ်အပေါ်တွင် ဖော်ရွေ ချစ်ခင် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံသည်။

မိုင်ကယ်သည် ဗရာဏာချီကို တော်ရီဂီယန်နီ၏ အကြောင်း ပြောပြသည်။

“ချစ်စရာ မကောင်းဘူးလား”

ဟု မေးသည်။

ဗရာဏာချီက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေသည်။

“ငါ့ သူ့ကို တစ်သက်လုံး သိလာခဲ့တယ်၊ သူနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်မယ် ဆိုရင်...”

ဗရာဏာချီသည် ‘ချင့်ချိန်ဦး’ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပါသည့် ရှေးဟောင်း စကားပုံလေး တစ်ခုနှင့် သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

မိုင်ကယ် ပန်းပုဥယျာဉ်တော်သို့ ရောက်ပြီး တစ်ပတ်လောက် ကြာ လျှင် မဟာလော်ရင်ဇို မိဒီချီသည် သူငယ်မလေး တစ်ယောက်နှင့် ဥယျာဉ်ထဲ ဝင်လာသည်။ ထိုအခါမှ မိုင်ကယ်သည် မည်သည့်ရာထူးမှ မရှိဘဲနှင့် ဖလော်ရင့်

မြို့တော်ကို အုပ်စိုးနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ပထမအကြိမ် မြင်ဖူးတော့သည်။

မဟာမိဒ်ချီသည် ဖလော်ရင့် မြို့တော်ကို သမ္မတနိုင်ငံအဖြစ် တည်ထောင် ပေးခဲ့သည်။ အရောင်းအဝယ် ရွှေ ငွေ ရတနာဖြင့် ပြည့်ဖြိုးစေသည်။ ထိုမျှ မကသေး၊ စာပေ အနုပညာများဖြင့်လည်း ကြွယ်ဝစေသည်။

မဟာမိဒ်ချီသည် ထိုအချိန်တွင် အသက် လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီး မျက်နှာမှာ ညိုမှောင်သွေးရှိသော ကျောက်သားကို ထုထားသည်နှင့် တူသည်။ လူချောတစ်ဦး မဟုတ်ချေ။ မေးရိုးကြီး ငေါထွက်နေသည်။ နှာတံအဖျား အထက်လန်သည်။ မျက်လုံးကြီး၍ ညိုမှောင်သည်။ ဆံပင်သန်၍ မည်းမှောင် သည်။ အရပ်မှာ မနိမ့်မမြင့် ဖြစ်၍ ကိုယ်ခန္ဓာ တောင့်တင်းသည်။ အမြဲ မြင်းစီးနေသူ ဖြစ်သည်။

မဟာမိဒ်ချီသည် ဂရိ(လက်တင်)ဘာသာများကို ကောင်းစွာ ဖတ်တတ်သည်။ တတ်သလောက်လည်း ကျယ်ဝန်းသော ဖတ်ရှုလေ့လာမှု ရှိသည်။ သူကိုယ်တိုင် ကဗျာရေးသည်။ ဥရောပတိုက်တွင် လူအများ ဝင်ဖတ် နိုင်သည့် စာကြည့်တိုက်ကြီး တစ်ခုဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ ပုံနှိပ် စာအုပ် လက်ရေးစာမူ မူပေါင်း တစ်သောင်းကျော် စုဆောင်းပေးခဲ့သည်။ အများကပင် သူ့ကို အနုပညာ အားပေးချီးမြှောက်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဟု အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ သူ စုဆောင်းထားသည့် အနုပညာ ပစ္စည်းများကို ပညာရှာ လေ့လာသူတိုင်း ကြည့်ရှုနိုင်အောင် ဖွင့်ပေးထားခဲ့သည်။ သုတေသီ ပညာရှင်များအတွက် တိုက်တာအိမ်များ ဆောက်ပေးထားသည်။ “ပလေတို အကယ်ဒမီ”ဟု အမည်ပေးထားသော အဖွဲ့သည် ဖလော်ရင့် မြို့တော်ကြီး၏ အတတ်ပညာရှင်၊ အသိပညာရှင်တို့၏ စုဝေးရာ ဖြစ်သည်။ မဟာမိဒ်ချီသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြွယ်ဝဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ဖော်ရွေသည်။ နှစ်လိုဖွယ်သော အမူအရာ ရှိသည်။ နိုင်လိုမင်းထက် အထက်စီး ကိုယ် နှုတ် အမူအရာ လုံးဝမရှိချေ။

သူသည် ဖလော်ရင့်မြို့တော် လမ်းမပေါ်တွင် အဖော်မပါဘဲ လျှောက်သွားပြီး အဆင့်အတန်းမရွေး တွေ့ရာလူနှင့် ရပ်ပြီး စကားပြော တတ်သည်။ ဖလော်ရင့်မြို့တော် အုပ်ချုပ်ရေးပေါ်လစီ ကိစ္စကိုဆိုလျှင် သူ လက်တွင်းမှာ အာဏာကုန် ရှိသည်။ သို့သော် သူ အုပ်ချုပ်ပုံ အုပ်ချုပ်နည်း

မှာ တရားမျှတသည်။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သည်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူနှင့် ရန်သူ ဖြစ်လိုသူများပင် သူနှင့်အတူ လက်တွဲ၍ အလုပ် လုပ်နိုင်ကြသည်။

မဟာမိဒီချီသည် ပန်းပုဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုနှင့် ချစ်ခင်လေးစား စွာ စကားပြောနေသည်။ မိုင်ကယ်သည် ခပ်ဝေးဝေးက သူ့ကို အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။ သူတို့သည် မကြာမီ အေရှာမိုင်းနားမှ ရောက်လာသော ရှေးဟောင်း ပန်းပုပစ္စည်းများအကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြသည်။ လော်ရင်ဇို အဖို့ ပန်းပုပညာသည် အလွန်အရေးကြီးသည်။ သူပိုင်သော သင်္ဘောတပ်ကြီး နှင့်တကွသော သူ၏ ဘဏ်များနှင့် သူ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ပေးရာဖြစ်သော သိုးမွေး၊ ဝိုင်အရက်၊ ရေမွှေး၊ အမွှေးအကြိုင်၊ ပရဆေး၊ ပိုးထည်ပစ္စည်း အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းများ၊ ထိုရတနာများ အားလုံးပေါင်းနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ပင် ပန်းပုပညာကို လော်ရင်ဇိုက အလေးထားသည်။

လော်ရင်ဇိုသည် အလုပ်သင်များနှင့် ရပ် စကားပြောသည်။ မိုင်ကယ်သည် နောက်က သူငယ်မကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပိန်ပိန်သေးသေး နှင့် အသွေးအရောင် ဖြူဖန်ဖန် ရှိသည်။ သူ့ထက် အသက်ငယ်သည်။ မိုင်ကယ်၏ စားပွဲရှေ့ ဖြတ်သွားကြရာ မိုင်ကယ်သည် သူ လုပ်နေသည့် အလုပ်ကို ရပ်လိုက်သည်။ သူငယ်မကလည်း ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။ မိုင်ကယ်သည် သူငယ်မ၏ ပေါ်လွင်ပြတ်သားသော မျက်နှာလေးမှ သူ့ မျက်စိကို ခွာ၍ မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ကို အိပ်ရာက လှုပ်နှိုးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။ အသက်ရှူ မြန်သွားသည်။ သူငယ်မသည် နှုတ်ဆက်တော့မလိုလို မိုင်ကယ်၏ ရှေ့နား ရပ်လိုက်သည်။ သို့သော် လော်ရင်ဇိုသည် ကလေးမ၏ သေးသွယ်သော ခါးကို ဖက်ပြီး အပြင်ဘက် ထွက်သွားကြသည်။

မိုင်ကယ်သည် တော်ရီဂီယန်နီ ဘက်သို့ လှည့်၍-

“ဒီသူငယ်မက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကွန်တက်စီနာပေါ့၊ မဟာမင်းကြီး သမီးလေ၊ အိမ်တော်မှာ

သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်လေ”

လိုဒိုဗီကိုသည် သူ့သား မိုင်ကယ်ကို ပန်းပု ဥယျာဉ်တော်သို့ ဝင်ဖို့ ခွင့်မပြုခဲ့ချေ။ သူ့ကို ရှိသည်ဟု အသိအမှတ်မပြုဘဲ ထားသည်။ မိုင်ကယ်၏ မိသားစုများကလည်း သူနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဖြစ်ဘဲ ရှိနေကြသည်။ နံနက်မလင်းမီ မိုင်ကယ်သည် အိမ်က ထွက်ခဲ့သည်။ နေ့လယ်စာ ပြန်စားသည်။ ညနေ အိမ်အပြန် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားပြီး အိမ်သားတွေ အိပ်ရာဝင်ချိန်မှ ရောက်သည်။ သူ့အဘွားတစ်ယောက်သာ မီးဖိုထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေ၏။ သူ့ကို စားစရာ လုပ်ပေးသည်။

ပန်းပု ဥယျာဉ်တော်တွင်း၌ကား မိုင်ကယ်သည် ကုပ်ပြီး ပုံဆွဲ၍သာ နေသည်။ ဖလော်ရင့်မြို့တော် အရပ်ရပ်က လူတွေကလည်း စည်ကားလှသည်။ ပုံတူကူးဆွဲဖို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လာကြသည်။ ပညာရှင်ကြီးတွေက ဝတ်ရုံအနက်ကြီး ဝတ်ကာ ဣန္ဒြေကြီးမားကြသည်။ စစ်သားတွေနှင့် ကြွားကြွားရွားရွား မိုလ်မထားဟု ရမ်းကားစွန့်စားသည့် လူကြမ်းကြီးတွေကိုလည်း မြင်ရသည်။ တောသား၊ လယ်သမား၊ သာသနာ့ဝန်ထမ်း၊ ခင်ကြီးများနှင့် ပိုးဖဲကတ္တီပါ အနီ၊ အဖြူဝတ်စုံများ ဆင်မြန်းထားသည့် မင်းစိုးရာဇာများလည်း လူစုထဲမှာ ပါသည်။ ပုံတူကြည့်ဆွဲဖို့ ဝဝတုတ်တုတ် ကလေးတွေလည်း တွေ့ရသည်။

မိုင်ကယ် ဆွဲထားသည့် လူကိုယ် အထက်ပိုင်းပုံကို ဆရာဗာလ်တိုဒို က ဝေဖန်သည်။ မိုင်ကယ်က ညည်းလိုက်သည်။

“လူကိုယ်ပုံကို အပြင်က ကြည့်လို့ မြင်တာနဲ့ ဆွဲနေရလို့တော့ ဒီလိုနေမှာပဲ။ အပြင်ကနေပြီး အသားကို ထိုးဖိနေတဲ့ ပုံကိုပဲ မြင်ရတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ အဲဒီ အသားအရေကို အတွင်းထဲက ဘယ်လို တွန်းအား ဖိအားနဲ့ လုပ်ပေးနေတယ် ဆိုတာ မြင်ဖူးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ အသွေး၊ အသား၊ အရိုးတွေ ဘယ်လို နေသလဲ၊ ဘယ်လို လှုပ်ရှားသလဲ ဆိုတာတွေ နားမလည် ရင်...”

ထိုအခါ ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုက သူ့စကားကို မဆုံးမိ ဖြတ်ပြော လိုက်သည်။

“ဆေးသမားတွေတောင် တစ်နှစ်မှာ တစ်နေ့တည်းပဲ လူသေ အလောင်း တစ်လောင်းတည်း ခွဲစိတ်ခွင့် ရတယ်။ ဒါထက် ပိုလုပ်ရင် ဖလော်ရင့် မြို့တော် ဥပဒေအရ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးပဲ။ ဒီတော့ ဒီစကား ဒီတင် ရပ်၊ ဒီကိစ္စကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့။ ဒါပဲ”

“ဒီစကား မပြောနဲ့ ဆိုရင်တော့ နောက် မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ရှိနေမှာပဲ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်လို လှုပ်ရှားတယ် ဆိုတာ မသိ မမြင်ဖူးရင်တော့ ကျွန်တော် တိတိကျကျ ပန်းပုထုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟိုးအရင် ရှေးက ခရစ်ယာန် မဟုတ်တဲ့ မိစ္ဆာ ဂရိလူမျိုးတွေတောင် လူကို ခွဲစိတ် မကြည့်ခဲ့ကြဘူး။ မင်းက ရှေးဂရိ ပန်းပုဆရာကြီး ဖီးဒီးယ ထက်များ သာချင်သေးသလား”

“သူ့ထက် မသာချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်မူတော့ ထူးခြားချင် တယ်”

မိုင်ကယ်သည် ပန်းပု ဥယျာဉ်တော်တွင် အချိန်နောက်ကျခံ၍ နေသည်။ သူတစ်ပါး မသိအောင် ဟိုနားသည်နား ပြန်ကွဲနေသည့် ကျောက်တုံး အစအနများကို ကောက်ပြီး တွေ့ရာ ကိရိယာ တန်ဆာပလာနှင့် အလုပ် လုပ်နေသည်။ ရောမမြို့ကြီး အနီးအနားက လာသည့် ကျောက်တုံးတွေက ဖြူဝါဖန့်ဖန့် အရောင် ရှိသည်။ ပရောတိုနယ်က ကျောက်ကမူ အစိမ်းရင့် ရောင် ဖြစ်၍ ဆီးယန်းနားနယ်မှ ကျောက်မှာ အဝါရောင် အနီသွေး သန်း သည်။ တစ်နေ့သော် ကာရာရား နယ်ထွက် အဖိုးတန် ဖြူဖြူဆွတ်ဆွတ် ကျောက်တုံးတစ်တုံး တွေ့သည်။ မိုင်ကယ် ပျော်သွားလိုက်ပုံမှာ ဆိုဖွယ် မရှိတော့ချေ။

မိုင်ကယ်သည် စူး၊ ဆောက်များနှင့် ထိုကျောက်တုံး မျက်နှာပြင် အသားကို စ၍ ချောသည်။ ကျောက်ပန်းပု အရပ်တွေနှင့် သူနှင့်ချည်း ဥယျာဉ်မှာ နေရသည့် အချိန်မှာ မိုင်ကယ်အဖို့ စိတ်အချမ်းသာဆုံးအချိန် ဖြစ်တော့သည်။

ဤသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေသည့် အမှုမှာ တစ်နေ့ ပေါ်ရမည်မှာ မလွဲ ဖြစ်တော့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို ဖမ်းမိသူမှာ သူ မထင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သော ကွန်တက်စီနာ-မိဒီချီ ဖြစ်သည်။

မိဒီချီ၏ သမီးလေး ကွန်တက်စီနာသည် သူ့အဖေနှင့်၊ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း ဆရာကြီးတစ်ဦးနှင့်အတူ ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်လာလေ့ရှိသည်။ အခြား ပညာတော်သင်များနှင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောသည်။ သူတို့နှင့် သိကျွမ်းနေလာခဲ့သည်မှာလည်း အချိန်ကြာလာခဲ့ပြီဖြစ်၍ အကျွမ်းတဝင်

ရှိသည်။ မိုင်ကယ့်ကိုကား ကွန်တက်စီနာနှင့် ဘယ်သူကမှ မိတ်ဖွဲ့မပေး ခဲ့ကြချေ။ သို့သော် သူငယ်မလေး ဥယျာဉ်တံခါးဝက ဝင်လာလျှင် မိုင်ကယ် အလိုလို သိသည်။

ကွန်တက်စီနာသည် တော်ရီဂီယန်နီ၏ စားပွဲရှေ့မှာ အမြဲရပ်သည်။ တော်ရီဂီယန်နီက ရယ်စရာ ပြောလိုက်လျှင် ကလေးမ၏ ရယ်မောသံကို မိုင်ကယ် ကြားရသည်။ သို့သော် ကလေးမသည် မိုင်ကယ့်ကို တစ်ခါမှ လှည့်မကြည့်ချေ။

ကွန်တက်စီနာ ပြန်သွားလျှင် မိုင်ကယ်မှာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ယန်းကျ ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့အသက် ၁၄ နှစ် ရှိလာခဲ့သော်လည်း မိန်းကလေးများနှင့် အကျွမ်းမဝင်ဖူးချေ။ သူကလည်း စိတ်မပါချေ။ ကွန်တက်စီနာနှင့် တော်ရီ ဂီယန်နီ ရယ်မောစကားပြောနေသည်ကို မြင်လျှင် သူ့ရင်ထဲ အောင့်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်များပါလိမ့်။ မဟာသွေး၊ မဟာနွယ် ကွန်တက်စီနာသည် သူနှင့် ဘာများ သက်ဆိုင်ပါသနည်း။ သည်သူငယ်မ အနားမလာဘဲ နေလျှင် သူ စိတ်အေးမည်။ မိုင်ကယ်သည် အတော်ကြာမှ သဘောပေါက်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ တော်ရီဂီယန်နီကို သူ မနာလို ဝန်တိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုင်ကယ် စိတ်ချောက်ချားသွားသည်။ ယခု လာပြန်ချေသည်။ အခြား ပညာတော်သင်တွေ ပြန်သွား၍ မိုင်ကယ် တစ်ယောက်တည်း ဥယျာဉ်ထဲ၌ ကျန်နေစဉ် ကွန်တက်စီနာနှင့်အတူ သူ့မောင်လေး ယိုင်အိုဗန်နီ ရောက်လာသည်။ ယိုင်အိုဗန်နီမှာ ထိုခေတ် ထိုအခါက အာဏာတန်ခိုး ထင်သလို သုံးကြသည် ဖြစ်၍ သူ့ကို သာသနာရေးဘက်ဆိုင်ရာ ရာထူး နှင်းအပ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ မကြာမီပင် ကာဒီနယ် ရာထူးကို ရတော့မည်။ သူတို့ မောင်နှမနှင့်အတူ ပါလာသူမှာ ယိုင်အူလီယို ဖြစ်သည်။

မဟာလော်ရင်ဇို မိဒီချီ၏ ညီ၏ အပျော်မယားမှ ရသော တရား မဝင်သည့် သား ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တစ်ခါက မိဒီချီ မိသားစုကို ရန်သူများက ဖြုတ်ချရန် ကြံစည်ကြစဉ်က သူ့အဖေ ဓားထိုးခံရ၍ အသက်ဆုံးခဲ့ရသည်။

ယိုင်အူလီယိုတို့ ညီအစ်ကို ဥယျာဉ်ထဲ လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ ကွန်တက်စီနာသည် မိုင်ကယ်ထံလာ၍ နှုတ်ဆက်စကား ပြောသည်။ ဤသည်မှာ ပထမဦးဆုံး စကားပြောဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

mg yoe . com

မိုင်ကယ်သည် နှုတ်ဆက်စကား တုံ့ပြန်ပြီး သူ့လက်ထဲက ကျောက်ဆစ် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေသည်။

“ကျောက်တုံးက အနံ့နံ့တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခူးလာခါစ တည်သီးအနံ့မျိုးပဲ”

ကွန်တက်စီနာသည် အနားက ကျောက်တုံး တစ်တုံးကို လက်ညှိုး ညွှန်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒီဥစ္စာကော၊ သူကတော့ ခူးလာခါစ ဆီးသီးနံ့မျိုးလား”

“ဟင့်အင်း၊ သူ့မှာ ဘာအနံ့မှ မရှိဘူး၊ နမ်းကြည့်ပါလား”

သူငယ်မသည် နှာခေါင်းလေးတွေကို တွန်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

မိုင်ကယ်သည် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ဆောက်ချက်များ ဆက်ကာဆက်ကာ ရိုက်ထည့်သည်။ ကျောက်စတွေက ပလူပျံနေသည်။

“ဒီလောက်ကြီး လုပ်နေတာ မောမှာပဲ၊ ကျွန်မ ဆိုရင်တော့ မောမှာပဲ”

သူငယ်မသည် ပျော့လှသည်။ သူ့အမေနှင့် သူ့အစ်မတို့မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ကပင် အဆုတ်နာရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်ကို မိုင်ကယ် သိသည်။ ကွန်တက်စီနာလေး အသက်ရှည်မည် မဟုတ်သဖြင့် သူ့အဖေ လော်ရင်ဇိုက ချစ်သည်ဟု လူတွေက ပြောကြသည်။

“မမောပါဘူး၊ ကျောက်ဆစ်တဲ့ အလုပ်ဟာ အားမကုန်ဘူး၊ အား ပြန်ဖြည့်ပေးတယ်။ ဟောဒီ ကျောက်ဖြူသားကို ထွင်းနေတယ်ဆိုရင် ကျောက်တုံးဟာ လက်ထဲမှာတင် အသက်ဝင်လာတာပဲ”

“မိုင်ကယ်ရဲ့ လက်ထဲမှာတော့ ကျောက်တုံးဟာ အသက်ဝင်လာ ပေမှာပဲ။ အဲဒီကျောက်ပေါ်မှာ ဆစ်နေတဲ့ပုံလေး၊ ကျွန်မအတွက် ပြီးအောင် လုပ်ပေးပါလား၊ ကျွန်မ သိပ်သဘောကျတာပဲ”

မိုင်ကယ်သည် ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ကုန်း၍ အလုပ်လုပ်နေသည်။ ကွန်တက်စီနာက သူ့အပေါ်မှာ မိုး၍ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

မိုင်ကယ်သည် လုပ်နေရင်း ကျောက်သား မာနေသည့် နေရာကို တွေ့နေသည်။ ဖျန်းဖို့ရေပုံး လိုက်ရှာရာ မတွေ့သဖြင့် သူ လိုချင်သည့် နေရာကို တန်းတန်းမတ်မတ် တံတွေးထွေးလိုက်၏။

ကွန်တက်စီနာ ရယ်ချင်သွားသည်။

“အာခြောက်သွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်ပ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မိုင်ကယ် ရှက်သွားသည်။

“ကျောက်ဆစ်သမားကောင်းမှန်ရင် ဘယ်တော့မှ တံထွေး မခြောက်ဘူး”

ရာသီ ပူပြင်းလာသည်။ နေပူပြင်းလာသည်နှင့် ပန်းပု ဥယျာဉ်တော်အတွင်းက လူတွေ ထိခိုက်လာသည်။ ရှေးဦးစွာ ထိသူမှာ ဆော့ဂီခေါ် ပညာတော်သင် ဖြစ်သည်။ နေပူရှိန်နှင့် မြက်တွေ ခြောက်လာသလို၊ သူ့ စိတ်ဓာတ်တွေ နှမ်းလျ လာသည်။ တစ်နေ့သော် သူက ဤသို့ ဆိုသည်။

“ဟိုအမဲသားဆိုင်မှာ အလုပ်သမား လိုနေတယ်တဲ့။ ဆောက် မကိုင်ဘဲ သားလှီးဓားပဲ ကိုင်တော့မယ်ကွာ၊ မထူးပါဘူး”

သို့နှင့် သူ့နေရာ နောက်တစ်ဦး ဝင်တော့သည်။

ဃရာဏာချီသည်လည်း ကျောက်တုံးနှင့်လက် မတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်ပြန် သည်။ လော်ရင်ဇိုက ပန်းပုဥယျာဉ်တော် အုပ်ချုပ်မှု တာဝန် ပေးထားသည်။ သူ့အလုပ်နှင့်သူ ပျော်နေသည်။ ပညာတော်သင်တွေအတွက် သံ၊ ကြေးဝါ၊ ကျောက်တုံး အစရှိသော အထည်ပစ္စည်းများ အချိန်မီ ရရှိရေး ကိစ္စများကို ကြည့်ရှုရသည်။ ပညာတော်သင်များအတွက် ပြိုင်ပွဲများ စီစဉ် ရသည်။ သူ ပန်းချီဆွဲသည်။ တစ်နေ့သော် လော်ရင်ဇိုက ပွဲတော်တစ်ခု အတွက် အလံများ၊ မုခ်ဦးပုံစံများ ဆွဲခိုင်းသည်။ မိုင်ကယ်သည် ကြားက မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာ သည်။

“ဟေ့... ဃရာဏာချီ၊ ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ သီချင်းတအေးအေးနဲ့ လုပ်နေ လိုက်တာ၊ ဒါတွေ ဘာအသုံးကျလို့လဲ၊ ပွဲပြီးရင် လွင့်ပစ်မယ့်ဟာတွေများ ခင်ဗျားမို့”

“ဟ... မိုင်ကယ်ရ၊ ကိုယ် လုပ်သမျှဟာတွေ ကမ္ဘာတည်ရမယ်။

အဓိပ္ပာယ် နက်နဲရမယ် ဆိုလည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ ပျော်ရွှင်မှု ဆိုတာလည်း အစားအသောက်နဲ့ ထပ်တူ အရေးကြီးတာပဲ။ ပွဲလမ်းတွေဆိုတာ လူတွေကို ပျော်ရွှင်အောင် လုပ်တာမျိုးပဲကွာ”

မိုင်ကယ်ကတော့ စိတ်မကျေနပ်ချေ။ ဖလော်ရင့် မြို့တော်သား မှန်လျှင် အနုပညာသည်ပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆသည်။

မိုင်ကယ်သည် အိမ်မှာ နေရသည်မှာ စိတ်မချမ်းသာချေ။ ပန်းပု ဥယျာဉ်တော်ရှိ ပညာတော်သင်များ ဆုငွေများ ရကြ၏။ အပြင်က အပ်သည့် အလုပ်များ ရကြသည်ကို သူ့အဖေ လိုဒိုဗီကို ကြားသိသွားသည်။ တစ်နေ့ သော် သူ့သားကို ခေါ်မေးသည်။

“မင်းကော ဘာလို့ မရသေးတာလဲ၊ အခု ရှစ်လ ရှိပြီ၊ ပိုက်ဆံဖြင့် တစ်ပြားမှ မရသေးဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“မသိဘူး”

“လော်ရင်ဇိုက မင်းကို တစ်ခါမှ ဂရုတစိုက် မကြည့်ဘူးလား”

“တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး”

“နို့... ဆရာဗာလ်တိုဒိုကကော မင်း လုပ်တာကို မချီးမွမ်းဘူးလား”

“ကျွန်တော် သူများတွေထက် ကောင်းအောင် ပုံဆွဲတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ ကောင်းတယ် မပြောဖူးဘူး”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ပန်းပုဆရာ ဖြစ်ရမယ် ဆိုသေးပြီး ပန်းပုလည်း မထုရသေးတာက ဘာပြုလို့လဲ”

“ဆရာ ဗာလ်တိုဒိုက ပြောတယ်၊ ကျွန်တော် ပညာလိုသေးတယ် တဲ့”

“ဒါပေမဲ့ သူများတော့ ပန်းပုထုနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မင်း သူတို့လောက်မှ မတော်လို့ပေါ့”

“ဒါတော့ ကျွန်တော့်လက်နဲ့ ကျောက်တုံးသားနဲ့ ထိတွေ့မှ ပြောနိုင်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့မှ မင်း လက်နဲ့ ကျောက်တုံးနဲ့ တွေ့မှာတဲ့လဲ”

“ဒါတော့ မသိဘူး”

“မင်း အခု ၁၅ နှစ် ရှိတော့မယ်။ ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံရအောင် လုပ်မှာလဲ။ မင်း ငါ တုတ်နဲ့ ရိုက်မိတော့မယ်။ မင်းရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်တော့များမှ အသိဉာဏ်ဝင်မယ် မသိတော့ပါဘူး။”

လိုဒိုဗီကိုသည် သူ့ကိုယ်သူ ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့သားတွေ တစ်ယောက်တလေမှ ဗြူရိုနာရိုတီ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ မစောင့်ဟု စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်တုံးကွယ်တို့၊ လိုင်ယွန်နာဒိုကလည်း ခင်ကြီး လုပ်ချင် သတဲ့၊ တို့အမျိုးထဲ ခင်ကြီးလည်း မရှိပါဘူး။ မိုင်ကယ်ကလည်း ပန်းပု၊ ပန်းချီဆရာ လုပ်မတဲ့၊ လာပဲ လာချေသေး၊ တို့အမျိုးထဲ အနုပညာသည်လည်း တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မကြားဖူးဘူး။ ဟောဟို ဗီယိုဗန်စီမိုနီ ဆိုတဲ့ အကောင်ကတော့ လမ်းသရဲ။ မင်းတို့ အမျိုးထဲ လမ်းသရဲ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ ပါလား။ ပြီးတော့ ဆီဂျိုမိုတို ဆိုတဲ့ ငနဲလေးကလည်း စာကို သင်လို့ မတတ် ဘူး။ တို့အမျိုးထဲ စာမတတ်ဘူး ဆိုတာလည်း တစ်ဦးမှ မရှိပါဘူး။”

မိုက်ကယ်သည် သူ့အဖေ ကြိမ်းမောင်းသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်နေသည်။ ပြီးလျှင် သူ့အဖေ၏ ပခုံးထက်ကို အသာ လက်နှင့် ပုတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အပေါ်တော့ ယုံပါ အဖေ၊ နွားဦးချို နို့ညှစ်တဲ့လူစား မဟုတ်ပါဘူး။”

သင်တန်းအလုပ်ခွင်မှာ မိုင်ကယ် မျက်နှာကောင်းရသည် မရှိချေ။ ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုက တစ်ခါမှ သူ့အပေါ်တွင် စိတ်တိုင်းကျသည်ဟု မရှိတဲ့-

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါလောက်နဲ့ မရဘူး။ မင်း ဒါထက် ကောင်း ကောင်း လုပ်နိုင်ရမယ်၊ ထပ်ပြီး ဆွဲဦး။”

ဟူ၍သာ ပြောနေသည်။

ညဘက် အိမ်အပြန်တွင် မိုင်ကယ် စိတ်မကျေမချမ်း ဖြစ်ကာ သူ့သူငယ်ချင်း ဗရာဏာချိုကို ဖွင့်ပြောမိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အမြဲ ချန်ချန်ထားခံနေရတာ ဘာပြုလို့လဲ။ ပြိုင်ပွဲ တွေဆိုလည်း တစ်ခါမှ မဝင်ပါဘူး။ အပြင်က လာအပ်တဲ့ အလုပ်တွေကို လည်း မလုပ်ရဘူး။ ပြီးတော့လည်း ရှိသေးတယ်။ အိမ်တော်ကြီးကိုလည်း တစ်ခါမှသွားပြီး အနုပညာလက်ရာတွေ မလေ့လာရ မကြည့်ရဘူး။ ခင်ဗျား က ဒီမှာ စီမံအုပ်ချုပ်နေရတဲ့ မန်နေဂျာပဲ၊ ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုကို ပြောပါဦး၊ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ကူဦးမှပေါ့”

“အေးကွာ၊ ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုက မင်းဟာ ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ တော်ပြီ ဆိုရင် သူ ပြောမှာပေါ့”

မိုင်ကယ် စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး မချမ်းသာနေသည့် ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေသေးသည်။ ရာသီဥတုက စိုစွတ်လာသဖြင့် လော်ရင်ဇိုက သူ့သမီးလေး ကွန်တက်စီနာကို ဥယျာဉ်တော်ထဲ ထွက်ခွင့်မပြုဘဲ အိမ်တော်တွင်းမှာ နေစေသည်။ သည်ကတည်းက မိုင်ကယ်အဖို့ ဥယျာဉ်တော်ကြီးမှာ ဟာလာ ဟင်းလင်းကြီးလို ဖြစ်ပြီး နေ့တာတွေကလည်း ရှည်လွန်းနေသည်။

မိုင်ကယ်သည် အထီးတည်း ငြီးငွေ့လာလေလေ၊ သူ့တော်ရီဂီယန်နီ ကို ချဉ်းကပ် အဖော်လုပ်လေလေ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မခွဲဘဲ တတွဲတွဲ လုပ်နေကြသည်။ တစ်နေ့သော် ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုသည် မိုင်ကယ် ဆွဲထားသည့် ပုံကို ယူကြည့်သည်။ ထိုပုံမှာ တော်ရီဂီယန်နီ၏ ဟန်ကို အတုယူ ဆွဲထားသောပုံ ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးသည် ထိုပုံကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အေး...ခြေကျိုးတဲ့ လူနဲ့ တွဲလမ်းလျှောက်တာ ကြာရင် မင်းပါ ထော့ကျိုးထော့ကျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုသည် မိုင်ကယ် စိတ်ထဲ မအောင့်နိုင် ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိသည်။ မိုင်ကယ်၏ ပခုံးထက် လက်တင်ပြီး ပြော လိုက်သည်။

“ဒါလောက် ဖြစ်နေရင်...ကဲကွာ ပန်းပုပညာဆီ တက်ကြရအောင်”

မိုင်ကယ် ရင်တဆတ်ဆတ် ခုန်သည်။ နဖူးစတွင် ချွေးများ စို့လာသည်။ ဆရာကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ပန်းပုပညာသည် ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ထုလုပ်ရမယ့် ပစ္စည်းကုန်ရိုင်း အတုံးထဲက မလိုတဲ့ အပိုင်းတွေ ဖယ်ပစ်၊ တူနဲ့ ဆောက် သုံးပြီး ပန်းပုဆရာရဲ့ စိတ်ကူးထဲက ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်လာအောင် လုပ်တဲ့ ပညာပေါ့။ ရွံ့တို့၊ ဖယောင်းတို့နဲ့ လုပ်သလို ထပ်ဖြည့်တန်တာ ဖြည့်၊ ဆက်တန်လည်း ဆက်ရတယ်”

မိုင်ကယ် ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလို မလုပ်ချင်ဘူး။ ရှေးဂရိလူမျိုးတွေ လုပ်သလို ကျောက်သားကို ထွင်းယူချင်တယ်”

“အေး... ဒီလို စိတ်ဆန္ဒမျိုးက ချီးမွမ်းစရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လက်ဦးအစမှာတော့ ရွံ့နဲ့ ဖယောင်းနဲ့ လက်သင်ရလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် သစ်သားတုတ်ချောင်းနှင့် သံကြေးနန်းကြိုးများကို အသုံးပြုကာ အတွင်းသား အမာခံ လုပ်ပြသည်။ မိုင်ကယ်က ဆရာကြီး ပြသည့်အတိုင်း အမာခံပုံတစ်ခု ရှေးဦးစွာ တည်ဆောက်ရသည်။ ပြီးလျှင် ဖယောင်းပူပူနွေးနွေးနှင့်လိုက်၍ ပုံသွန်းရသည်။ အနံနှင့် အလျားသာ ရှိသော ပုံကားချပ် တစ်ခုကို ကိုယ်ထည်ရှိသည့် ရုပ်လုံးတစ်ခု ဖြစ်အောင် ဖန်တီးယူလာသည်။

“ဘယ်ဘက်က ကြည့်ကြည့် ရုပ်လုံးဟာ အပြစ်အနာ မရှိရဘူး၊ စင်းဖြောင့်နေရမယ်။ ဒီတော့ ရုပ်လုံးရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို တစ်ခါတည်း လုပ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ အခါပေါင်း သုံးရာခြောက်ဆယ်လောက် ထပ်ထပ်ပြီး လုပ်ရမယ်”

မိုင်ကယ်၏ စိတ်မှာ သိမ်းကျုံးဝင်စားသွားသည်။ ဖယောင်းများကို အမာခံပုံပေါ်မှာ စုတင်လိုက်ပြီး သံကိရိယာ တန်ဆာပလာများနှင့် ကော်ခြစ်သည်။ နောက်မှ သူ့လက်နှင့် အချောကိုင်သည်။ ဖြစ်လာသည့်

ပုံသဏ္ဍာန်မှာ မှန်ကန်တိကျသည့် သဘောကို ဆောင်သည်။ အကြမ်းထည် သဘာဝသတ္တိကို ပြသည်။

ဆရာကြီးက ဝေဖန်သည်။

“မျက်နှာပုံတူလည်း မဟုတ်ပါလား၊ ပြီးတော့ ပျောင်းနွဲ့တဲ့ သဘော လည်း မပါဘူး”

မိုင်ကယ်သည် မခံချင်စိတ် ပြင်းပြလာသည်။

“အခု ကျွန်တော် လုပ်တာ ပုံတူသွန်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပုံတူ သွန်းတာမျိုး မကြိုက်ပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြန်ပြောသည်။

“အေးကွယ်၊ မင်းတို့ အရွယ်မှာတော့ ‘ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး’ ဆိုတဲ့ စကားလုံး ပြောနိုင်သေးတာပေါ့။ တစ်နေ့ ဗိုက်ဆာလာနေတဲ့ အချိန်မှာ မိလန်မြို့စားကြီးလို လူမျိုးက သူ့ပုံတူ ထုပေးပါလို့ ပြောလာတဲ့ အခါမျိုးဆိုရင်”

မိုင်ကယ်က မလျှော့သေး၊ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီအထိ မငတ်သေးပါဘူး”

သည်လိုနှင့် နွေဦးရာသီ ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ အိမ်က သူ့အဖေ လိုဒိုဗီကို ကလည်း မိုင်ကယ်ကို နားပူနေပြန်သည်။ ခုအထိ ပိုက်ဆံရတဲ့ အလုပ် မလုပ်ရသေးဘူးလား၊ သည်လိုဆိုလျှင် ဧပြီလကျလျှင် ထွက်လာခဲ့ရမည် ဟု ဆိုပြန်သည်။ မိုင်ကယ်သည် သူ လုပ်ထားသည့် ရွံ့ရပ်များကို ကူးယူ၍ ကျောက်သားနှင့် ထုလုပ်ခွင့် ဆရာကြီးထံ တောင်းသည်။ ဆရာကြီးက-

“နေဦး၊ လိုသေးတယ်”

ဟု ပြောသည်။

မိုင်ကယ်သည် အိမ်တော်ကြီး အနားကို မသိရသေးချေ။ ပညာ

m g m g . com

သင်သားချင်းအတူတူ “ဗူဂီယာဒီနီ”အား လော်ရင်ဇိုက အိမ်တော်သို့ ဖိတ်ကြား ခေါ်ယူသည်။ ထိုအခါ မိုင်ကယ် မပါရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အပယ်ခံရသကဲ့သို့ စိတ်အားငယ်မိသည်။

တစ်နေ့ မတ်လထဲတွင် ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုက-

“ဒီကနေ့ အိမ်တော်ကြီးမှာ မကြာခင်က တူးဖော်လာတဲ့ “ဖွန်း” အရုပ်တစ်ခု ရောက်လာတယ်။ ခရစ်မပေါ်ခင် နှစ်ပေါင်းငါးရာက ရှေးဂရိ လူမျိုးတွေ ထုခဲ့တဲ့ ကျောက်ရုပ်ပဲ။ မင်း ကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ လာ သွားမယ်”

မိဒီချီ၏ အိမ်တော်ကြီးမှာ လူအုပ်ကောင်းလှသော သူ၏ မိသားစု များ နေထိုင်လောက်ရုံသာ မဟုတ်သေး၊ ဖလော်ရင့်မြို့တော် သမ္မတနိုင်ငံ အစိုးရ အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးဌာနကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး အရောင်းအဝယ်ကိစ္စများ စီမံခန့်ခွဲသည့် ဗဟိုအချက်အချာလည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် ထပ်ဆင့် တိုးလိုက်ပြန်သည်မှာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က အသိပညာရှင်၊ အနုပညာရှင်များ စုဝေးရာလည်း ဖြစ်သည်။ အိမ်တော်ကြီးသည် ခုံညား သည်၊ ကျယ်ဝန်းသည်။ သို့သော် အပိုအလှုံ့ ခြယ်လှယ်မွမ်းမံခြင်း မရှိဘဲ အရိုးခံ ဖြစ်သည်။

မိုင်ကယ်နှင့် ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုတို့သည် ထုထည်ကြီးလှသော တံခါးပေါက်ဝကြီးမှ အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ အိမ်တော် မျက်နှာစာ ရင်ပြင်တွင် ရှေးပန်းပုဆရာကြီးများ၏ ရုပ်တုများ တွေ့ရသည်။ မိုင်ကယ်သည် ဆရာကြီးနောက်သို့ ဖြောင့်ဖြောင့် မလိုက်သေးဘဲ ထိုရုပ်တုကြီးများဆီသို့ ပြေးကာ လက်နှင့်ကိုင်ကြည့်သည်။ သူတို့ ဝင်သွားသည့် အခန်းတိုင်းမှာပင် ကျောက်ရုပ်တွေ၊ ပန်းချီကားတွေ ပြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လော်ရင် ဇို၏ ရုံးခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

လော်ရင်ဇို၏ စားပွဲရှေ့ စင်များပေါ်တွင် အနုပညာ ရတနာပစ္စည်း များ ပြည့်နေသည်။ ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုက-

“အဲ...ဟိုမှာ “ဖွန်း” အရုပ်၊ အေးအေးဆေးဆေး လေ့လာပေ တော့၊ ငါ သွားမယ်”

ဟုဆို၍ သူ့ချည်း ထားခဲ့သည်။

မိုင်ကယ်သည် “ဖွန်း” နတ်ရုပ်ကလေး အနားသို့ ချဉ်းကပ်ကာ

ကြည့်သည်။ မျက်လုံးများထဲတွင် မိုက်ရူးရဲသတ္တိ အရောင်တွေ တောက်နေသည် ထင်ရသည်။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးပေါ်တွင် အစွန်းအထင်းများ တွေ့ရသည်။ သေသောက်မှု အပျော်ကြူးရင်းများ သေရည်တွေ ဖိတ်ကျတာ လေထင့်။

မိုင်ကယ်အဖို့ “ဖွန်း” နတ်ရုပ်လေးမှာ အသက်ဝင်နေသည်။ မိုင်ကယ်သည် သူ့ဦးခေါင်းကို နောက်မော့ကာ အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မိုင်ကယ်သည် သူ့အိတ်ထဲမှ စက္ကူခဲတံကို ထုတ်ယူကာ ထိုနတ်ရုပ်ပုံလေးကို ကူးဆွဲသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်က ဂရိလူမျိုး ပန်းပုဆရာသည် ထိုနတ်ရုပ်ကို ဘယ်လို စိတ်ကူးနှင့် အာရုံယူခဲ့သည်ကို တွေးဆ၍ နတ်ရုပ်ပုံကို ရေးဆွဲသည်။

ရေမွှေးနံ့ သင်းသင်းကလေး သူ့နှာဝကို ချူလာသည်။ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ မမြင်မတွေ့ရသည်မှာ အတော်ကြာခဲ့သော ကွန်တက်စီနာ ကလေးပါလား။

“မိုင်ကယ်”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သည်လို သူ့အမည်ကို ခေါ်သံလေး ကြားရသည်နှင့် အဘယ်ကြောင့် ပျော်သွားရလေသနည်း။

“ဟင်... ကွန်တက်စီနာ ပါလား၊ ကျွန်တော် တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ အခု ဆရာကြီး ခေါ်လာပြီး ဒီ “ဖွန်း” နတ်ရုပ်ကို လေ့လာရမယ် ဆိုလို့”

“ဘာဘုရားက နွေမပေါက်မချင်း ဥယျာဉ်တော်ထဲ မထွက်ရဘူးတဲ့။ ကျွန်မ အဆုတ်နာရပြီး မသေနိုင်ပါဘူးနော်”

“မသေပါဘူး၊ အသက်ရှည်ပြီး သားသမီးတွေ အများကြီး ရဦးမှာပါ”

ကွန်တက်စီနာ ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။

“စိတ်ဆိုးသွားသလား ခင်ဗျာ”

ဟု မိုင်ကယ်က တောင်းပန်သံနှင့် ပြောသည်။

ကွန်တက်စီနာ ခေါင်းခါသည်။

“လူတွေက ပြောကြတယ်၊ မိုင်ကယ်ဟာ စကားပြောရင် တုံးတံ ကြီးတဲ့”

ကွန်တက်စီနာသည် မိုင်ကယ်၏ အနားသို့ တိုးလာသည်။

“ကျွန်မလေ ရှင့်အနားမှာ နေရရင် အားရှိတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားအနားမှာ နေရရင် ခြေမကိုင်မိ လက် မကိုင်မိ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး၊ အဲဒါကော ဘာပြုလို့လဲ”

ကွန်တက်စီနာ၏ ရယ်သံကလေးမှာ သာယာညင်းပျောင်း ရှိလှ သည်။ ပျော်ရွှင် မြူးကြွသည်။

“ဥယျာဉ်တော်ကြီးကို သိပ်လွမ်းတာပဲ”

“ဥယျာဉ်တော်ကြီးကလည်း လွမ်းတာပါပဲ”

“ဥယျာဉ်တော်ကြီးက ကျွန်မကို ရှိလေမှန်းမှ သိရဲ့လား”

“သိလိုက်တာမှ”

မိုင်ကယ်၏ အသံမှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် ကွန်တက်စီနာ နောက်ဆုတ် သွားသည်။

“အလုပ်လုပ်ရတာ ကောင်းရဲ့လား”

“မဆိုးပါဘူး”

“စကားလည်း သိပ်မပြောချင်ဘူး ထင်တယ်”

“စကားမှ မပြောတတ်ဘဲ၊ ပြောလည်း မပြောချင်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင့်မျက်လုံးကို အဝတ်ကာထားရင် ကောင်းမယ်။ ပါးစပ်က မပြောပေမယ့် ရှင့်မျက်လုံးက ပြောတာတွေကို ကျွန်မ သဘော ကျတယ်”

မိုင်ကယ်သည် သူ့စိတ်ထဲ ရှိတာတွေ ပေါ်လွင်နေသည်ကို ရှက် သွားသည်။ လက်ပူးလက်ကြပ် အမိခံရသလို စိတ်ညှိုးသွားသည်။ ပုံဆွဲ စက္ကူကို ပြန်ကောက်ယူပြီး-

“ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ကွန်တက်စီနာ၏ မျက်လုံးထဲ၌ ဒေါသရောင် လွှမ်းသွားသည်။

“မဟာမိဒီချီရဲ့ သမီးတော်ကို ဒီလို ‘သွားတော့’ လို့ ဘယ်သူမှ မပြောရဲဘူး”

ဟု ဆိုကာ ခြေထောက်နှင့် ကြမ်းကို ဆောင့်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သူ့ဘာသာသူ ပြန်ပြီး စိတ်ပြေသွားသကဲ့သို့ အပြုံးကျဲကျဲ လေး ပြုံးသည်။

“သွားတော့မယ် မိုင်ကယ်၊ အလုပ် ကောင်းကောင်းလုပ်နော်”

ထိုည မိုင်ကယ် အိပ်မပျော်ချေ။ ဥယျာဉ်တော် နောက်ဘက် ထောင့်တစ်ထောင့် မြက်တောထဲတွင် ပစ်ထားသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို မျက်စိထဲက မထွက်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုကျောက်တုံးကလေးမှာ သူ မြင်ခဲ့ သည့် “ဖွန်း” နတ်ရုပ်မျိုးထုဖို့ အနေတော် ဖြစ်သည်။ ထို နတ်ရုပ်ကို သူက တစ်မျိုး တီထွင်ပြီး ထုလိုက်ချင်သည်။

နံနက် အရုဏ်တက်လျှင် မိုင်ကယ်သည် ဥယျာဉ်တော်သို့ ပြေးပြီး ကျောက်တုံးကို မ ချ ယူခဲ့သည်။ သူတို့ ပညာသင်သားများ အလုပ်လုပ် သည့်ဇရပ် နောက်ဖေးနားမှာ ချထားသည်။ သူသည် ထိုကျောက်တုံးကို ကိုင်တွယ်ခွင့် မရှိသည်ကို သိသည်။ ဆရာကြီး စကားကို မနာယူဘဲ ယခုလို လုပ်ကိုင်လျှင် သင်တန်းမှ အထုတ်ခံရမည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖေ ပြောနေသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် သင်တန်းက ထွက်ရမည် ဖြစ်သည်။ သည်တော့ အကြောင်း မထူးတော့ပြီ။

မိုင်ကယ်သည် ကျောက်တုံးကို သူ့လက်နှင့် ယုယပိုက်ထွေး ကိုင်လိုက် သည်။ သူ့အဖို့ ကျောက်တုံးမှာ အသက်ရှင် နေလိုက်သည်မှာ ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက်နှင့် အသက်ရှူနေသည်ဟု ထင်သည်။

“ဘယ့်နှယ်ကြောင့်များ ငါ့စိတ်ထဲ ဒီလို ဖြစ်ရပါလိမ့်”

ဟု မိုင်ကယ် သူ့ကိုယ့်သူ မေးမိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ကျောက်တုံးကို လက်နှင့် ယုယထိတွေ့ ကိုင်လိုက်ရမှ သူ ကိုယ်တိုင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ အသက်ဝင်လာသည် ထင်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ငါဟာ ကျောက်ဖြူသားကို ထွင်းရမယ့် ပန်းပုသမား တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ ဒါက လွဲရင် ဘာမှ မဖြစ်ချင်ဘူး”

mgjoe.com

လော်ရင်ဇို မိဒီချီ(ဝဲ)နှင့် ဖလော်ရင့်မြို့တော်ရှိ မိုင်ကယ်၏ ရုပ်တု(ယာ)

မိုင်ကယ်သည် စူး၊ ဆောက် တန်ဆာပလာများကို ကောက်ယူကာ ကျောက်သားပေါ်မှာ တစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်သည်။ သူနှင့် ကျောက်သား၊ တူ၊ ဆောက် အားလုံး တစုတပေါင်း တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဖွန်း” နတ်ရုပ် ပြီးစီးသွားသည်။ သုံးရက် အဝတ်နှင့် အုပ်ဝှက်ထားပြီးမှ ထုတ်ယူပြီး သူ့အလုပ်စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒို မြင်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေသည်။ သူ “ဖွန်း” နတ်ရုပ်က တစ်မူဆန်းထားသည်။ အိုမင်းရွတ်တွ နေသလောက် ကာမဂုဏ်ရမ္မက် ကြီးသည်။ ဘဝ အရသာကို မြန်ရေရှက်ရေ စားသုံးသည့် အသွင်ကို ဆောင်သည်။ မိုင်ကယ်သည် အရုပ်ကို အရောင်တင်နေစဉ် လော်ရင်ဇို ရောက်လာသည်။

“ဪ... ငါ့ဆီက ‘ဖွန်း’ အရပ်မျိုးလေးပါလား၊ မုတ်ဆိတ် တော့ မပါဘူး”

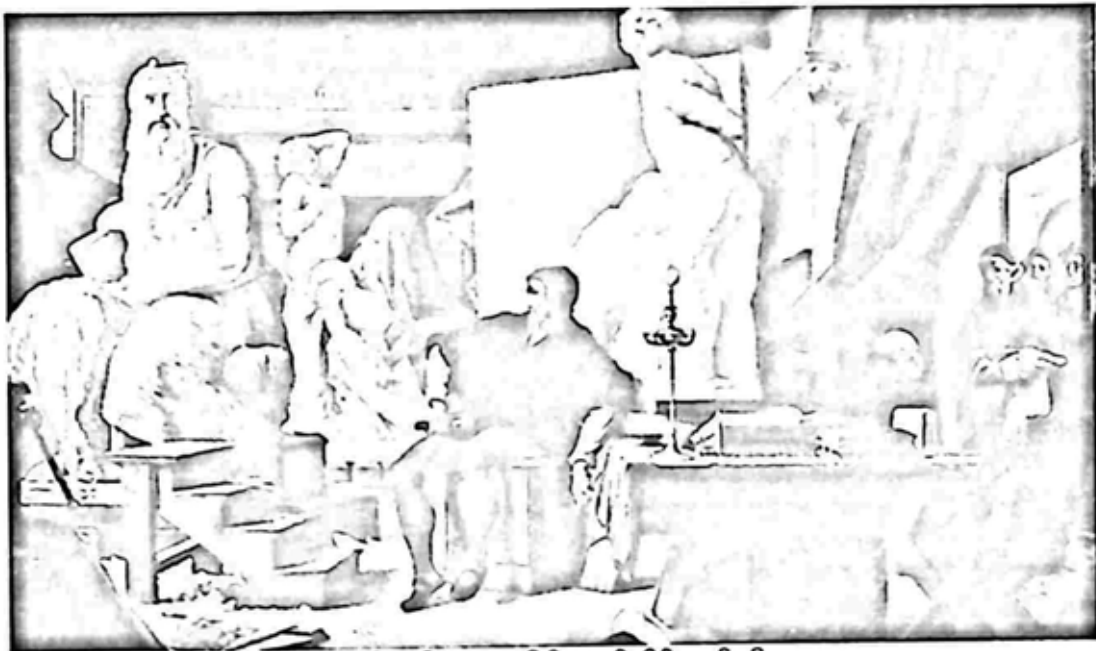
ဟု လော်ရင်ဇိုက ပြောသည်။

“ပန်းပုပညာသည် ဆိုတာ ပုံတူကူးတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေးဟောင်း ပုံတွေထဲက ထပ်ပြီး အသစ်ထွင်ရပါတယ်”

“အဲဒီ အသစ်တီထွင်ဖို့က ဘယ်က ရမှာလဲ”

“ဒါတော့ ပညာသည်ရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်က ဖြစ်လာမှာပေါ့။ အနုပညာ ဟူသမျှ အဲဒီကပဲ လာတာပဲ”

လော်ရင်ဇို၏ မျက်လုံးထဲတွင် ရောင်ခြည်သန်းသွားသည်ကို မိုင်ကယ် မြင်လိုက်သည်။

လုပ်ငန်းခွင်ထဲက မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လို

“မင်းရဲ့ ‘ဖွန်း’ နတ်က သက်ကျားအိုကြီး ဆိုပြီး ဘာလို့ သွားတွေရှိနေတာလဲ”

လော်ရင်ဇို ထွက်သွားလျှင် မိုင်ကယ်သည် ဆောက်ကို ယူပြီး “ဖွန်း” ၏ ပါးစပ်ကို ပြင်ထုသည်။ နောက်တစ်နေ့ လော်ရင်ဇို လိုက်လာ ပြီး သူ့ အလုပ်စားပွဲရှေ့၌ ရပ်ကြည့်သည်။

“အင်း... မင်းရဲ့ ‘ဖွန်း’ က တစ်နေ့တည်းနဲ့ အနှစ် ၂၀ လောက် ပိုကြီးသွားပြီ”

mgyoe.com

ဖွန်း နတ်ရုပ်တု

လော်ရင်ဇီ
သဘောကျသွားပုံ ရ
သည်။

နောက်တစ်နေ့
နံနက်တွင် ဝတ်စုံအနီ
ဝတ်ဆင်ထားသော အ
ဆောင်ကိုင် သူငယ်
တစ်ယောက် ရောက်
လာသည်။ ဆရာကြီး
ဗာလ်တိုဒိုက အော်ခေါ်
လိုက်သည်။

“မိုင်ကယ်၊မင်း
ကို အိမ်တော်က ခေါ်နေ
တယ်”

ကျောက်တုံးကို ခိုးပြီး
ထုမှုနှင့် နှင်ထုတ်ခံရ
လေမလားဟု မိုင်ကယ်

ရွံ့သွားသည်။ ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုကို မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်
သော်လည်း ဘာမှ အရိပ်အမြွက် မထင်သဖြင့် မိုင်ကယ်မှာ အဆောင်ကိုင်
သူ၏ နောက်က လိုက်ပါသွားရသည်။ မဟာလော်ရင်ဇီ မိဒီချီ ထိုင်သည့်
ရုံးခန်းတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“မင်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ မိုင်ကယ်”

“၁၅ နှစ်”

လော်ရင်ဇီသည် သူ့စားပွဲအံကို ဖွင့်ပြီး ဖိုင်တွဲကြီးတစ်ခုကို ထုတ်
လိုက်သည်။ ထိုဖိုင်တွဲထဲက ပုံကားချပ်များကို ယူ၍ စားပွဲပေါ်မှာ ဖြန့်ပြ
သည်။ မိုင်ကယ်သည် သူ့မျက်စိကိုပင် သူ မယုံနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်... ကျွန်တော် ဆွဲတဲ့ ပုံတွေပါလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်းရဲ့လမ်းမှာ တို့က တမင်တကာ အခက်အခဲတွေ ချပေးထားတာ။ ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုက မင်း လုပ်သမျှကို မချီးမွမ်းဘဲ ထားတယ်။ နောင်ကို ဘယ်လို ချီးမြှောက်မယ် ဆိုတာလည်း လုံးလုံး ကို မပြောဘူး။ မင်းဟာ ပညာပါရမီတော့ ရှိတယ်ဆိုတာ တို့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို စုံစမ်းချင်သေးတာကိုး။ တကယ်လို့ များသာ မင်း တို့ကို ပစ်ပြီး တကယ် ပိုက်ဆံရမှာ၊ နာမည်ကြီးမှာတွေ နောက်ကို လိုက် သွားမယ်ဆိုရင်...”

မိုင်ကယ် စကားတစ်လုံးမျှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ချေ။ လော်ရင်ဇိုသည် မိုင်ကယ် အနားလာ၍ ထပ်ပြောသည်။

“မိုင်ကယ်၊ မင်းမှာ ပန်းပုပညာသည် ဖြစ်နိုင်မယ့် အရည်အသွေး ရှိတယ်။ ဗာလ်တိုဒိုရော ငါပါ ယုံကြည်တာကတော့ မင်းဟာ ရှေးပန်းပု ဆရာကြီးတွေရဲ့ အနုပညာအမွေကို ခံနိုင်မယ့် လူပဲ။ ဒီတော့ မင်းကို ငါတို့ သားချင်း မိသားစုတစ်ယောက်လို အိမ်တော်မှာ လာနေစေချင်တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းဟာ ပန်းပုပညာကို လေ့လာဆည်းပူးရမယ်”

“ကျွန်တော်က ကျောက်သားကို ကိုင်ရတာကို ပိုကြိုက်တယ်” လော်ရင်ဇိုက ရယ်လိုက်သည်။

“အင်း... ဟုတ်ပေကွာ၊ ငါ့လို မိဒီချို မင်းသား အိမ်တော်ကြီးမှာ လာနေရမယ် ဆိုတာကိုများ ပျော်စရာ ဂုဏ်ယူစရာလိုများ နည်းနည်းလေးမှ မထင်ဘူး ဟုတ်စ၊ ကျေးဇူးတင် စကားလေးများမှ ပြောဖော် မရဘူး။ မင်းမှာ ဖြင့် ကျောက်ဖြူသားလောက်ပဲ တွေးနေ ထင်ပါရဲ့၊ မင်းအဖေကို ငါ့ဆီ ခေါ်ခဲ့မလား”

“နက်ဖြန် ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်”

အိမ်တော်ကြီးတွင် မိုင်ကယ်၏ အဖေသည် လော်ရင်ဇို၏ ရှေ့တွင် ရိုသေစွာ ရပ်နေသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ သနားစရာ ကောင်းသေးတော့သည်ဟု မိုင်ကယ် ထင်မိသည်။

မိုင်ကယ့်ကို အိမ်တော်ကြီးမှာ ခေါ်ယူထားလိုကြောင်း လော်ရင်ဇိုက ပြောသည်။ အဝတ်အစား လိုလေသရွေ့ မရှိအောင် တာဝန်ယူမည်။ မိုင်ကယ်၏အဖေမှာ မဟာလော်ရင်ဇိုမိဒီချီ၏ အလိုကို မငြင်းပယ်နိုင်ချေ။ ရိုသေစွာ-

“အလိုတော် အတိုင်းပါ” ဟု တင်လျှောက်ရသည်။

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဖလော်ရင့် မြို့တော်တွင်းမှာ မင်းအတွက် ဘာများ လိုချင်သလဲ”

“အကောက်ရုံးဌာနမှာ အလုပ်ကလေးများ ရှိခဲ့ရင်...”

“အကောက်ရုံးဌာန ဟုတ်လား၊ ငါကဖြင့် ဒါထက် ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်များ တောင်းမလားလို့ ထင်နေတာ။ ရပါတယ်၊ ရပါတယ်”

လော်ရင်ဇိုသည် မိုင်ကယ့်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးသည်။

“ဟို... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်လောက်ကပေါ့။ ငါ့ရဲ့ ဘိုးတော်ကြီးက ဒီအိမ်တော်ကို ပန်းပုကျော် ဆရာကြီး ဒိုနာတယ်လိုကို ခေါ်ပြီး ဒေးဗစ်ရဲ့ အရပ်ကြီး ထုခိုင်းခဲ့တာလေ”

အခန်း (၃)

အိမ်တော်ကြီးဝယ်

အိမ်တော်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုကွင်း အထက်ရှိ အခန်းဆောင်တွင်းသို့ အဆောင်ကိုင် လူငယ်က မိုင်ကယ့်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဆရာကြီးဗာလ်တိုဒို၏ အဆောင် ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးသည် တံခါးဖွင့်ပေးပြီး မိုင်ကယ့်ကို ခရီးဦးကြို ပြုသည်။

“လာခဲ့ မိုင်ကယ်၊ ဒါဟာ ငါနေတဲ့ နေရာအဆောင်ပဲ။ မင်းကို ပညာပေးဖို့ ငါ့မှာ အချိန်များများ မကျန်တော့ဘူးလို့ မဟာလော်ရင်ဇိုက ထင်လေသလား မသိဘူး။ ငါ အိပ်ရင်းတောင် မင်းကို သင်ပေးစေချင်တယ် ထင်ပါ့ကွာ”

အခန်းတွင်း၌ သစ်သားခုတင်နှစ်လုံး အိပ်ရာ ပြင်ထားသည်။ ခုတင် ခြေရင်းတွင် သေတ္တာတစ်လုံးစီ ရှိသည်။ အခန်းထောင့်တွင် ကန့်လန့်ကာ ချိတ်ဆွဲ ထားသည်။ ထောင့်တစ်ခုရှိ ဗီရိုတစ်လုံးထဲတွင် ဗာလ်တိုဒို၏ လက်ရာ ပန်းပု ရုပ်များ ထားသည်။

“ဆရာကြီး အရပ်တွေက ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်အောက်မှာ သိပ်လှတာပဲ”

ဟု မိုင်ကယ်က ပြောသည်။

“အေးကွာ၊ ငါက ပုံသေးသေးလေးတွေပဲ ထုထားလို့ ပုံသေး ပန်းပုဆရာ၊ ပန်းပုဆရာ အသေးစားလို့တောင် ခေါ်ကြသေးတယ်။ မင်း အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲအိပ်နေရင်း ငါ တစ်သက်လုံးက ထုလာခဲ့တဲ့ အရပ်တွေ အားလုံးကို မြင်နိုင်တယ် ဆိုတော့ အဲဒါ သနားစရာ ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ပန်းပုပညာဆိုတာ အလေးချိန်နဲ့ တွက်ဆလို့ ရတာမျိုး မဟုတ် ပါဘူး ဆရာ”

“အေးလေကွာ၊ ပန်းပုပညာအတွက် ငါ လုပ်ပေးခဲ့တာ များများစားစား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိလှပါဘူး။ ပညာပါရမီ ပါဖိုင်က လွယ်ပါတယ်။ အဲဒီ ပါရမီကို ဖြည့်စွမ်းဖို့ကျတော့ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်းနှီးပြီး ဖြည့်ရ လိမ့်မယ်”

“အို... ဒါတော့ ဘဝဆိုတာက ဘာလုပ်ဖို့ ထားတာတဲ့တုံး”

ဟု မိုင်ကယ်က ပြတ်ပြတ်မေးလိုက်သည်။

“အစတုန်းကတော့ ဘဝဆိုတာ ကောင်းကောင်းစားမယ်၊ သောက်မယ်၊ တောကစား ထွက်မယ်၊ မဒီချောလေးတွေနဲ့ တွဲပျော်မယ်။ အဲဒီဟာတွေ အတွက်လို့ ငါ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းပုပညာသည် ဆိုတာ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးကို အလုပ်အတုံးအစိုင်အခဲကြီး ဖြစ်အောင် ဖန်တီးရတယ်။ အဲဒီ အစိုင်အခဲဟာ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြည့်လှုံ့သွားလောက်အောင် ကြီးမား ရလိမ့်မယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်တော်မှ အပ်ချုပ်သည်က မိုင်ကယ်အတွက် ဝတ်စုံအသစ်တစ်ခု ယူ၍ ရောက်လာသည်။ မိုင်ကယ်သည် ကြက်သွေး ရောင် ဦးထုပ်အပျော့စားကို ဆောင်း၍ ခရမ်းရောင် ဝတ်စုံနှင့် ရွှေဝါရောင် ရှုပ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ပြီး မှန်ထဲ သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်သည်။ အလုံး သည်လိုဆိုတော့ သူ့ရုပ်က မခေလှဘဲ အတော်ချောသွားသည်။ အရပ်ပို မြင့်၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကျိုင်းလာသည်။

မိုင်ကယ်သည် သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျနေသဖြင့် ဆရာကြီး အခန်းထဲ ဝင်လာသည်ကိုပင် မသိလိုက်ဘဲ ရှိသည်။

“ဒီအဝတ်တွေနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း အတော်ချောနေတယ်လို့ ထင်နေ သလား၊ ဒါတွေက ပွဲလမ်းရှိမှ ဝတ်ဖို့။ ကဲ... ဟောဒီအင်္ကျီ လဲလိုက်စမ်း”

မိုင်ကယ်သည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ခိုင်းနွားကို ကကြိုးတန်ဆာပလာ ဆင်မပေး နဲ့ ဆိုတဲ့စကား အရှိသားပဲ”

ထိုနေ့ ညနေတွင် သူတို့ ဆရာ တပည့် ထမင်းစားခန်းမကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ခန်းမကြီးထဲ၌ လူ ၆၀ လောက် တစ်ကြိမ်တည်း ထိုင် နိုင်လောက်သည့် ‘ယူ’စာလုံးပုံ စားပွဲကြီးပေါ်တွင် ရွှေကပ်ထားသည့် သလင်းဖန်ခွက်များ တင်ထားသည်။ ဖလော်ရင့် မြို့တော်၏ အမှတ်တံဆိပ် ဖြစ်သော ကြာပန်းပုံကို ရွှေပြားခတ် ငွေပန်းကန်များပေါ်တွင် ဖော်ထား သည်။

အိမ်တော် တီးဝိုင်းအဖွဲ့သည် သူတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာထောင့်က နေ၍ တီးမှုတ်ဖျော်ဖြေနေသည်။ မိုင်ကယ်သည် ထမင်း စားခန်းထဲသို့ အလျှိုအလျှို ဝင်လာကြသော မင်းစိုးပရိသတ်ကို ငေးကြည့် နေသည်။

လော်ရင်ဇို၏ သမီးကြီး လူကရီဇီယာနှင့် သူ့ခင်ပွန်း ဂျက်ကိုပို- ဆာလ်ဗီယာတီ၊ စပိန်ပြည်မှ ခင်ကြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နှစ်ပါး၊ အနီးအနား မြို့တော် များမှ မင်းကြီး စိုးကြီးများ၊ ပါရစ်မြို့တော်၊ ဘာလင်မြို့တော်မှ ပညာရှိ ကြီးများ၊ ဖလော်ရင့် မြို့တော် အစိုးရ အရာရှိကြီးများ၊ အာသင်မြို့တော်၊ ပီကင်း၊ အယ်လက်ဇန်းဒရီးယားနှင့် လန်ဒန်မြို့တော်များမှ ကုန်သည်သူဌေး ကြီးများတို့ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကွန်တက်စီနာက မိုင်ကယ်ကို သူ့နံ့ခေးနားက နေရာမှာ ထိုင်စေသည်။ လော်ရင်ဇို၏ သားကြီးဆုံး ပိုင်ရီဒီမီဒီချီနှင့် သူ့ဇနီး အယ်လ်ဖွန်စီနာတို့ နောက်ကျမှ ဝင်လာသည်။ အယ်လ်ဖွန်စီနာသည် ရောမမြို့တော် မင်းကြီး စိုးကြီး အမျိုးအနွယ်ထဲက ဖြစ်သည်။ သားသားနားနား ဝတ်ဆင်လာသည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ စားပွဲ လူပြည့်နေသဖြင့် အစွန်ဆုံးက ထိုင်ရသည်။ သူတို့ မျက်နှာ မသာမယာ ရှိသည်ကို မိုင်ကယ်က သတိ ပြုမိသည်။

“သူတို့က အခုလို အဆင့်အတန်းမရွေး စားပွဲမှာ ထိုင်ချင်သလို ထိုင်ကြတာကို သဘောမကျဘူး။ မိဒီချို မိသားစုကသာ စားပွဲထိပ်က နေရမယ်လို့ သူတို့က ယူဆတယ်”

ဟု ကွန်တက်စီနာက မိုင်ကယ့်ကို တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

နောက်ဆုံးမှ ဝင်လာသူများမှာ လော်ရင်ဇို၏ ဒုတိယသား ဗိုင်အိုဗန်နီနှင့် သူညီတစ်ဝမ်းကွဲ ဗိုင်အူလီယိုတို့ ဖြစ်သည်။ ဗိုင်အိုဗန်နီ မှာ သာသနာ့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို အောက်ထပ် မီးဖိုမှနေ၍ (ယခုခေတ် ဓာတ်လှေကား အခန်းမျိုး) အခန်း ငယ်လေးသို့ စက်သီးနှင့် ဆွဲတင်သည်။ ထမင်းစားခန်းမ အဆင့်သို့ ရောက်သောအခါမှ အစေအပါးများက စားသောက်ဖွယ်များကို သယ်ယူရ သည်။ ထိုစက်သီးဆွဲ အခန်းငယ်လေးများမှာ တက်ချည် ဆင်းချည် အခေါက် ပေါင်း များစွာ လုပ်နေရသည်။

အစေအပါးများသည် ငါးဟင်းများကို ငွေလင်ပန်းကြီးများနှင့် ထည့်၍ စားပွဲကို လှည့်ပတ်ကာ ဧည့်သည်များကို ပေးဆက်သည်။ ဖြူနီ ကြောင်ကျား ရှုပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် လူငယ်တစ်ဦးသည် လင်ပန်းထဲက ငါးကလေး တစ်ကောင်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သူ့ပါးစပ်တွင်းသို့ ထည့်တော့မလိုနှင့် သူ၏ အနားကပ်ကာ စကားပြောသည်။ ထို့နောက် ချုံးပွဲချ ငိုလေတော့သည်။

မိုင်ကယ်သည် အံ့ဩကာ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဟု ကွန်တက်စီနာ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“သူက အိမ်တော်မှာ ပျော်တော်ဆက် လူရွှင်တော်ပဲ”

ဟု ပြောသည်။ လော်ရင်ဇိုက-

“ဘာပြုလို့ ငိုတာလဲ”

ဟု မေးသည်။ ထိုအခါ လူရွှင်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့် အဖေဟာ မကြာခင်က ရေနစ်သေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဟောဒီငါးလေးကို မင်းများ မတွေ့လိုက်ဘူးလားလို့ မေးပါတယ်။ ဒီတော့ ငါးလေးက ပြန်ပြောတယ်။ ငါတော့ ငယ်သေးလို့ မသိဘူး၊ ဟောဟို လင်ပန်းပေါ်က ငါးအကြီးကြီးတွေ မေးပါတဲ့”

မိုင်ကယ်မှာ လော်ရင်ဇီ၏ ထမင်းစားပွဲတွင် လူရွှင်တော် ရှိနေသည်ကို အံ့ဩနေသဖြင့် ပြက်လုံးကိုပင် မရယ်နိုင် ရှိသည်။ ကွန်တက်စီနာက သူ့ကို ဂရုစိုက် ကြည့်နေသည်။

“မရယ်ချင်ဘူးလား”

“ရယ်တာ အလေ့အကျင့် မရှိဘူး၊ အိမ်မှာ ဆိုရင် ဘယ်သူမှ မရယ်ဘူး”

“ဖေဖေဟာလည်း ဣန္ဒြေကြီးတဲ့ လူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အနားမှာ လူတွေ စကားဆူညံပြော ရယ်မောနေတာ ကြိုက်တယ်”

အစေအပါးများသည် နို့စို့အရွယ်ဝက်ငယ်လေး ကောင်လုံးကင်များကို သယ်ယူလာကြသည်။ စောင်းဆရာသည် မြို့တော်တွင်းက အတင်းအဖျင်း သတင်းများကို သိချင်းလုပ်ဆိုပြီး ပရိသတ်ကို ဖျော်ဖြေသည်။ သရော်သည့် အပျော်အပြက်ကဗျာများကို ရွတ်သည်။

စားသောက်ပြီးလျှင် ဧည့်သည်များ ထပြီး လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ကွန်တက်စီနာသည် မိုင်ကယ်နှင့် လက်ချင်းချိတ်ပြီး ထလာသည်။

“မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရတယ် ဆိုတာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာ မင်္ဂလာ ရှိတယ် ဆိုတာ သိရဲ့လား”

ဟု မိုင်ကယ်ကို မေးသည်။

“ဃရာဏာချိက ကျွန်တော့်ကို သိအောင် သင်ပေးပါတယ်”

“လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ မိဒီချီ မိသားစုရဲ့ မိတ်ဆွေပဲတဲ့။ ဒီတော့လည်း မိဒီချီရဲ့ မိသားစုမှာ မိတ်ဆွေဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးပေါ့”

ဟု ပဟေဠိဆန်ဆန် ကွန်တက်စီနာက ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဗာလ်တိုဒိုသည် ပန်းပု ဥယျာဉ်တော်တွင်းရှိ ကျောက်တုံးများဆီသို့ မိုင်ကယ်ကို ခေါ်သွားသည်။

“တကယ်တော့ ငါဟာ ပန်းပုဆရာတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ ပြောပလောက်တဲ့ သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါဘူး။ သို့ပေမဲ့ မင်းနဲ့ တွေ့ရတဲ့အတွက် ဆရာကောင်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်ပေါ့။ သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ မင်း ထုမယ့်ရုပ်ပုံဟာ ကျောက်သား၊ အထိုက်အလိုက်သင့် ထုသွားရမယ်။ ကဲ... ရေလောင်းစမ်း၊ ကျောက်သားအကြောတွေ မြင်ရအောင်”

ဗာလ်တိုဒိုက ကျောက်တုံး အတွင်းသားထဲက နေရာများအကြောင်း ပြောပြသည်။ ရေ၊ နေ ထိဖန်များသဖြင့် ကျောက်တုံး အတွင်းသားများ အခေါင်းဖြစ်နေသည်ကို လေပူစီဖောင်းဟု ခေါ်သည်။ ယင်းတို့ကို အပြင်က နေ၍ ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်ချေ။ ထိုအခေါင်းများ ဘယ်နေရာမှာ ရှိမည်ကို သိတတ်သည့် ဉာဏ်မျိုး ရလာအောင် ပန်းပုပညာသည်တိုင်း လေ့ကျင့်ယူရ၏။

ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် အချက်ကျ ရိုက်လျက် ကျောက်တုံး အသားတစ်ကြီးများကို ဖဲ့ထွင်းသည့် နည်းကို ပြသည်။ ကျောက်တုံးကို စက်ဝန်းသဏ္ဍာန် အရေးအကြောင်းများ ဦးစွာပေးပြီးမှ ထွင်းပစ်ရသည်။ ကျောက်တုံးတစ်ခုလုံး ဘယ်နေရာကပင် ထွင်းနေသည် ဖြစ်စေ၊ အခြား ကျန်နေရာများနှင့် ဆက်စပ်ထိပါးပုံကို အမြဲသတိပြုကာ ကိုယ် လိုသလို ရအောင် ချိန်ဆတတ်ရ၏။

အလုပ်ရုံးခန်းမှာ ပန်းပဲဖိုလည်း ဖြစ်၍ လက်သမား အလုပ်ခန်း အမျိုးစုံပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်သော ဌာနလည်း ဖြစ်သည်။ ဗာရာဏာချီသည် မိုင်ကယ့်အတွက် ဆွီဒစ်သံချောင်းများ ဝယ်ထားသည်။ ထိုသံချောင်းများနှင့် ဆောက်အရွယ်အစားစား ကိုးချောင်း လုပ်ရမည်။

“ကိုယ် ကိုင်မယ့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာကို ကိုယ့်ဘာသာ မလုပ်ရင် ပန်းပုဆရာ မဖြစ်ဘူး”

ဟု ဆိုသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မိုင်ကယ်သည် မိုးမလင်းမီ မှောင်ထဲ၌ အသာအိပ်ရာက ထ၍ ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရောင်နီ ပျို့လာသည်နှင့် ကျောက်တုံးများ၏ သဘာဝကို အထင်းသား မြင်ရတော့သည်။ အလင်းရောင်သည် ကျောက်သားအတွင်းသို့ ဝင်နေသည် ထင်ရ

သည်။ ကျောက်သား၏ အကြောများ၊ အနာများ၊ အတွင်းသားထဲက အခေါင်းများအားလုံး ပေါ်ထင်နေသည်။

မိုင်ကယ်သည် ကျောက်တုံးများကို တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး တူနှင့် ထု၍ စမ်းကြည့်သည်။ အသားပိတ်သော ကျောက်တုံးများကို ထုလိုက်လျှင် ခေါင်းလောင်းသံမျိုး ထွက်လာသည်။ အတွင်းသား အနာများသော ကျောက်တုံးများ၏ အသံမှာ ဒဂါးအကြီးကဲ့သို့ လေးလေးတွဲတွဲကြီး အသံမျိုး ထွက်သည်။ ကျောက်တုံးလေးတစ်တုံးမှာ နေ၊ မိုး ခံရဖန်များ၍ အပြင်သားများ မာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိုင်ကယ်သည် တူနှင့် ဆောက်ကို သုံးကာ အပေါ်လွှာတွေ ခွာချလိုက်သည်။ အတွင်းက နွားနို့သဖွယ် ဖြူဖွေးသော အသား ပေါ်လာသည်။ ကျောက်သား အကြောများ သွားပုံကို တွေ့ရအောင် ထိပ်ပိုင်းက ထောင့်စွန်းတွေကို ညှိပစ်လိုက်သည်။ အတွင်းက ကျောက်သားကို မိုင်ကယ် သဘောကျသွားသည်။ မီးသွေးခဲ တစ်ခုကို ကောက်ယူ၍ ကျောက်တုံး ပေါ်မှာ အဘိုးကြီးတစ်ဦး၏ ခေါင်းပုံတစ်ခု ရေးဆွဲလိုက်သည်။ ထိုနောက် ခုံတစ်ခု ဆွဲယူသည်။ ထိုနောက် ကျောက်တုံးကို ခွစီးပြီး ဒူးနှစ်ဖက်နှင့် ငြိမ်အောင်ဖိထားကာ တူနှင့် ဆောက်နှင့် အလုပ် စတော့သည်။

မိုင်ကယ်၏ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ခန္ဓာအစုအဝေးတို့သည် ကျောက် တုံးနှင့် တစ်သားတည်း ကျသွားသည်။ သူသည် ထိုအချိန်အခါကျမှသာ လူ့ဘဝ အပြည့်အဝ ရတော့သည်။ သူ၏ လက်မောင်းများသည် ပေါ့ပါး၍ သန်မာ လျင်မြန်လာသည်။ အချိန်ကြာလာလေ သူသည် ကျောက်သားကို ပိုင်နိုင်လာလေ ဖြစ်သည်။ မိုင်ကယ်သည် အချစ်၊ မေတ္တာ၊ အာရုံ အပြည့်အဝ နှင့် အလုပ်လုပ်နေသည်။ အသက် သွေးရှင်ရှင် သွင်းထားသည့် အနုပညာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဖန်တီးနေရသည်။ ထိုပီတိသုခသည် မိုင်ကယ် အဖို့ ဘာနှင့်မျှ မတူ၊ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် အရသာထူးတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒို ရောက်လာ၍ မိုင်ကယ် လုပ်နေပုံကို မြင်သောအခါ -

“ဟေ့... ဟေ့... ဘယ့်နှယ် လုပ်နေတာလဲ၊ ဒီလို မလုပ်ဘူး။
နေဦး နေဦး”
ဟု အော်ပြောသည်။

တောင်ကြီး ကွယ်ထားသည့်ပမာ မိုင်ကယ်မှာ နားမကြားတော့ချေ။
ဆရာကြီးသည် ရယ်သွမ်းသွေးပြီး လက်မြှောက် အရှုံးပေးလိုက်သည်။

“အင်း... ပြောလို့ရမယ့် အကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဗီးဆူးဗီးယ
မီးတောင်ကြီးကို မပေါက်ကွဲပါနဲ့လို့ ပြောရင် ရချင်ရဦးမယ်”

လော်ရင်ဇို၏ “ပလေတို အကယ်ဒမီ” သည် ဥရောပတိုက် ပညာ
ရှင်များ စုဝေးရာ ဌာနတစ်ခု ဖြစ်သည်။ လော်ရင်ဇို၏ စိတ်ကူးမှာ သူ
အုပ်ချုပ်သည့် ဖလော်ရင့် မြို့တော်ကြီးကို ရှေးခေတ် အေသင်မြို့တော်
ကဲ့သို့ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းသို့လှစ်အောင် လုပ်ပေးချင်သည်။

မိုင်ကယ် ဝင်လာသောအခါ ပညာရှင်ကြီးများအား ဒိန်ခဲ၊ သစ်သီး၊
ပေါင်မုန့်များ ကျွေးမွေးစဉ်ခံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ ဆွေးနွေးနေကြ
သည့် အကြောင်းမှာ ထိုခေတ်က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ခင်ကြီးများ ကိုယ်ကျင့်
တရား ပျက်စီးမှု ဖြစ်သည်။

သူတို့လူစုထဲ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော မာရင်ဒိုလာက ပြောသည်။

“ဒီပြဿနာအတွက် အဖြေ ရှိပါတယ်။ အခု ဖာရာရာမြို့မှာ
ဆာမိုနာရီလာ ဆိုတဲ့ ဖာသာတစ်ပါး ပေါ်နေပါတယ်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က
သာသနာတော်ကို သန့်စင်ဖို့ပဲ။ သူ တရားဟောတာ နာဖူးပါတယ်။ သူ
တရားသံဟာ ခရစ်ယာန်ကျောင်းကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းသွားတာပဲ”

“သူကသာ တို့နဲ့ လက်တွဲလုပ်မယ် ဆိုရင်တော့”

ဟု လော်ရင်ဇိုက ပြောသည်။

“ဒါတော့ မဟာမင်းကြီးက သူ့ကို ဖလော်ရင့်မြို့ကို ပြောင်းရွှေ့
ပေးဖို့ ပြောရင် ရပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် လုပ်ကြည့်မယ်”

ထိုကိစ္စ ပြတ်သွားလျှင် ပညာရှိကြီးများသည် မိုင်ကယ်ကို
အရေးတယူ စကားပြောသည်။ သူ ဘယ်စာအုပ်တွေ ဖတ်သင့်သည်ကို အကြံ
ပေးသည်။ ထိုနောက် သူတို့ချင်းချင်း ဆက်ဆွေးနွေးကြသည်။ မိုင်ကယ်
သည် နားစိုက်ထောင်နေသည်။ သူတို့ ပြောကြသည့် စကားများတွင် မိုင်ကယ်
နားလည် မှတ်သားမိသည့် အချက်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုအချက်ကား ဘာသာ

တရားနှင့် လောကီပညာစုတို့သည် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ရပ်တည်နိုင်ကြရသည်။ သို့မှသာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကျေးဇူးပြု၍ ကြွယ်ဝ ပြည့်စုံသော အဖြစ်သို့ ရောက်စေနိုင်သည်။

ပညာရှင်များ ဆွေးနွေးကြသည်ကို ခြံ၍ကြည့်လျှင် သူတို့သည် အတွေးအခေါ်သစ်တစ်ခု တီထွင်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ ထိုအတွေးအခေါ်သစ်၏ ကြွေးကြော်သံကား မိုင်ကယ် တစ်ခါမှ မကြားဖူးသည့် စကားတစ်လုံး ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ “လူဝါဒ” ဆိုသော စကား ဖြစ်သည်။

မိုင်ကယ်သည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း “လူဝါဒ” ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လာသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ္ဘာကြီးကို လူတို့၏ လက်သို့ ပြန်အပ်ကြရမည်။ လူ့လောကကိုလည်း လူတို့လက်တွင်းသို့ ပြန်ရောက်စေရမည်။ ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံ၍ လွတ်လပ်သော စိတ် မရှိလျှင် လူသည် တိရစ္ဆာန်သာ ဖြစ်ချေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ဖြစ်သော အနုပညာ၊ စာပေ၊ သိပ္ပံပညာများကိုသာမက လွတ်လပ်စွာ တွေးတောခံစားနိုင်ခွင့်ကိုပါ လူသတ္တဝါအား ပြန်အပ်ရမည်။ လူတို့၏ စိတ်ကို အယူသီးသော ဘာသာတရား အတွေးအခေါ်က ချုပ်ချယ်တားဆီးခြင်း မရှိစေရ”

မိုင်ကယ်သည် သူတို့စကားများကို နားထောင်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုကို ပြောမိသည်။

“ပညာရှိတွေ ပြောတာ နားထောင်ရတာ ကျွန်တော်ဖြင့် နားထဲ ရှုပ်ထွေးနေတာပဲ”

ထိုအခါ ဆရာကြီးက ပြန်ပြောသည်။

“အေးကွာ၊ သူတို့စကားတွေက မင်းကို စဉ်းစားဖို့ အလုပ်ပေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပျက်ပါနဲ့၊ သူတို့က မင်းလို ကျောက်သားကို မထွင်းတတ်ပါဘူး။ အဲဒီပညာက စကားလုံး ရာထောင်ထက် အဓိပ္ပာယ် ပြောင်မြောက်ပါတယ်”

နေဦးရာသီ တနင်္ဂနွေနေ့သည်ကား နေခြည်ဖြာနွေးသောနေ့ ဖြစ်သည်။ သူ မျက်နှာသစ်သည့် ခုံပေါ်တွင် ရွှေဒင်္ဂါးသုံးပြား တွေ့ရသည်။ အပတ်တိုင်း သူ့လစာငွေ ထိုရွှေဒင်္ဂါး သုံးပြားကို ထိုနေရာမှာ လော်ရင်ဇီ၏ အတွင်းဝန်က တင်ထားလိမ့်မည်ဟု ဆရာကြီးက ပြောထားသည်။

မိုင်ကယ်သည် ထိုရွှေစများကို သူ့မိသားစုအား သွားပြလိုက်ချင်သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဝတ်စုံသစ်တစ်စုံ နောက်ထပ် ချုပ်ပေးထားသည်။ ပန်းပွင့်များ ဖော်ထားသည့် အင်္ကျီ၊ ခြေအိတ်၊ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီများ အပြည့်အစုံ တွေ့ရသည်။

လမ်းပေါ် လျှောက်လာခဲ့ရာ တော်ရီဂီယန်နီနှင့် တွေ့သည်။ သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး-

“နေဦးကွ၊ မင်းနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောချင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

“နှစ်ယောက်ချင်း ပြောနေစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ တို့အချင်းချင်း ဘာမှ ကွယ်ဝှက်စရာ မရှိပါဘူး”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်း အိမ်တော်ကြီး မရောက်ခင်က ဆိုရင်တော့ တို့အချင်းချင်း ဘာမဆို ဖွင့်ပြောနေကြတာချည်းပဲ”

တော်ရီဂီယန်နီ၏ လေသံမှာ မိုင်ကယ်ကို အတော်ပင် မရှုဆိတ်ဖြစ်နေပုံ ပေါ်နေသည်။ မိုင်ကယ်သည် ညင်ညင်သာသာကိုပင် သူ့ကို ချောမော့ ပြောသည်။

“မင်းဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်တော်ကြီးနဲ့ နေနေရတာပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါတို့က မိဒီချိုကို မျက်နှာရအောင် ‘ဖွန်း’ နတ်ရုပ်ထုပြုရတာမျိုး အောက်ကျနောက်ကျ အလုပ်တွေ လုပ်နေစရာ မလိုဘူးကွ”

“မင်း ငါ့ကို မနာလိုလို့ ပြောတာပဲ”

“အမယ်... မင်းများ ငါက မနာလိုနေရဦးမှာလား၊ မင်းလို အဆန်ဖြင့် မရှိဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်တစ်လုံးနဲ့နေတဲ့ အကောင်မျိုးများ ငါက မနာလိုရဦးမှာလား၊ မီးသွေးခဲ ကိုင်ပြီး အရုပ်ဆွဲနေရတဲ့ လက်ညစ်ပတ်ကြီးနဲ့ အကောင်”

“အေး... ငါဆွဲတဲ့ မီးသွေးခဲကြောင်းက အနုပညာ ပါတယ်”
တော်ရီဂီယန်နီသည် မျက်နှာကြီး မည်းပုပ်သွားသည်။

“ငါဆွဲတဲ့ ခဲကြောင်းကတော့ အနုပညာ မပါဘူးလို့ ဆိုချင်
သလား”

“ဪ... ခက်ပါပြီ၊ ဘာပဲ ပြောလိုက် ပြောလိုက်၊ မင်းကိုယ်
မင်းဆီကိုပဲ ပြန်လှည့်ယူနေတာကိုး။ လောကကြီးမှာ မင်းကိုချည်းပဲ ရှေ့ဖျား
တင်ရမယ်လို့ ထင်နေသလား”

“ဟို အရင်တုန်းကတော့ မင်း ငါ့ကို အမြဲ ရှေ့ဖျား တင်လာခဲ့
တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာလဲ... အခုမှ လူဝါးဝလို့”

မိုင်ကယ်သည် အံ့အားသင့်ကာ သူ့သူငယ်ချင်း၏ မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်သည်။

“ဟင်... မင်းကို ငါ ဘယ်တုန်းကမှ ရှေ့ဖျား မတင်ခဲ့ပါလား”
ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဝတ်စုံသစ်နှင့် အကျဝတ်လာသော မိုင်ကယ်ကို သူ့အဖေက
ကြည့်ပြီး မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသည်။ သူက သည်လို ဆင်ပြင်မပေးနိုင်ခဲ့
ပါတကား။ မိုင်ကယ် ပေးသော ရွှေဒင်္ဂါးကို ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ
ခပ်မဆိတ် နေသည်။ လူကရီဇီယာကမူ မိုင်ကယ်ကို အားရပါးရ ပွေ့ဖက်
ချီးကျူးသည်။

လူကရီဇီယာအဖို့ သိချင်သည့် ကိစ္စမှာ အိမ်တော်ကြီး စားဖို
ချောင်က အစားအစာများမှာ သူ ချက်သလို ကောင်းရဲ့လား၊ ချက်ပြုတ်ပုံ
နည်းစနစ် ကျရဲ့လားပင် ဖြစ်သည်။

မိုင်ကယ်၏ အဖေက မိုင်ကယ် အိမ်တော်မှာ နေထိုင်ရပုံ မေးမြန်း
သည်။ မိဒီချီ၏သား ယိုင်အိုဗန်နီ အကြောင်း၊ သားအကြီးဆုံး ပိုင်ရို အကြောင်း
မေးသည်။

“သားကြီး ပိုင်ရိုရဲ့ ဩဇာပဲ ညောင်းမှာပါ။ မင်းလည်း အိမ်တော်
မှာ အခစား အစေခံပါပဲ။ ဒီရွှေစက ဘာသဘောလဲ၊ အခကြေးငွေပဲ မဟုတ်
လား”

“တစ်ပတ်တစ်ခါ သုံးစွဲဖို့ ငွေလို့ ဆရာကြီး ဗာလ်တိုဒိုက ပြောတာပဲ”

mgjoe.com